

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Min slægt historie

K. Fischer-Larsen

Karen-Margrethe Fischer Madsen

København 1993

FØDEGÅRDEN ESKELUND I MESINGE

Min slægts historie

d.13.9.1968.

Måske er tidspunktet dårligt valgt til at begynde denne historie, men jeg betragter det nærmest som en afslapningsmanøvre.

Jeg blev født d. 27. september 1904 i Mesinge. Gården blev vist i almindelighed kaldt "Teglgården", fordi der indtil Den første Verdenskrig hørte et stort teglværk til den. Slægten stammer fra Hersnap. En pige fra "Mindegården", blev gift med den ældste søn i gården i Mesinge. Ægteskabet blev af kort varighed, i 1663 dør manden ¹. Der var ingen børn i ægteskabet og et par år efter er den unge kone (Karen Margrethe ²) gift igen med gårdens forkarl og dette par blev stamfædre til min farmor Ane Larsdatter ³.

Det er måske et ejendommeligt træk ved gården, at den flere gange gik i arv på spindesiden. Min farmor giftede sig med den næstældste søn fra Fiskergården i Salby, Hans Hansen ⁴. Fiskergården var også en gammel slægtsgård og kom på ejendommelig vis i familiens eje.

I Kerteminde levede der omkring 1700 en urmager og organist Niels Hansen (vist nok Langegade 36) ⁵. Han var dygtig og på mange områder langt forud for sin tid. Han konstruerede således et "Bornholmerur", næsten 100 år før de første "Bornholmere" blev til. Urene blev kendt viden om, og den gamle urmager havde en stor eksport til Nordjylland bl.a. til Aalborg.

I 1707 fik urmageren bestilling på et ur til Hverringe. Det skulle have været et kunstværk af rang, det er vist nok gået til grunde ved Hverringes brand 1793. Var uret et kunstværk, så var betalingen sandelig også storslået. Betalingen var ålegårdsretten på Kertemindebugtens nordside plus gården på Salby Mark. På grund af ålegårdsretten blev den efterhånden som tiden gik kaldt Fiskergården. Navnet er stadig bevaret. Fra 1709 kalder urmageren sig Niels Fischer. Desværre var det kun på urene Hansen navnet faldt bort.

¹. I året 1663 er der ingen dødsfald i familien.

². I denne periode findes navnet Karen Margrethe ikke i slægtstavlen.

³. Se Ane Larsdatters slægtstavle.

⁴. Se Hans Hansens slægtstavle.

⁵. Urmager og organist Niels Pedersen Fischer f 1718 d 1789 boede Langegade 42 i Kerteminde. Han havde 5 sønner der alle blev urmagere og flyttede fra egnen. I skiftet efter hans død står: Aktiver 90 Rdr 4 sk (heraf huset i Langegade 60 Rdr og passiver 138 Rdr) således intet om en gård på Hindsholm. Jeg kan på denne måde ikke finde nogen sammenhæng mellem urmager Fischer og Fiskergården i Salby.

Ane Larsdatter
1828 - 1908

Hans Hansen
1822 - 1880

Ane Larsdatters far ⁶, min oldefar var en meget dygtig og driftig mand, der drev den dengang 140 tdr. store gård frem til et mønsterbrug ⁷. Gården var ellers svær nok at drive, idet jorden lå meget spredt. 58 tdr. land øst for gården, 26 tdr. land tre km. fra gården "Vestermaen" ved Odense Fjord, og 56 tdr. land på "Skoven" nord for Stenagergård, næsten 6 km. fra Mesinge. Det var en dyr gård at drive, og det var i kriseårene efter Napoleonskrigene, at min oldefar begyndte at drive teglværk. Der var flere teglværker på Hindsholm (Salby og Hersnap), men det i Mesinge blev langt det største. Det er givet at teglværket kom til at betyde meget for gårdens økonomi i kriseårene i 70'erne.

⁶.Lars Jensen (1778 - 1852).

⁷. Gården i Mesinge (Matr. nr. 26) var indtil 18.1.1853 fæstegård under Brolykke. I 1850'erne opførtes et teglværk og i 1866 et nyt stuehus. Gården kaldes herefter Eskelund.

Min bedstefar Hans Hansen var en levende og driftig mand, men desværre også meget svagelig. Farmor Ane Larsdatter var en stærk og myndig kone, der holdt streng justits med sin store børneflokk⁸. Der var to sønner: far, Hans Peder Hansen, der overtog gården, Laurits Hansen, der købte gård i Åsum, den er stadig i slægtens eje. Pigerne var Karen, der som ung kom til Gilstedgård ved Odense og siden blev gift med ejeren Hans Pedersen. Han var en herlig type der spiste og drak godt. Sammen med skolelæreren i Ejby, Hindse Nielsen, min onkel Laurits Nielsen, Sanderum, og en købmand fra Odense, drog de ofte på soldeture. Engang, de havde fået lidt for meget at drikke, fandt de på at balancere på gelænderet på Frederiksbroen over Odense Å. Købmanden fik desværre overbalance og faldt i vandet og druknede. Det fik katastrofale følger. Onkel "Posen" som han almindeligvis kaldtes byggede en ny kirke i Ejby. Hindse Nielsen og min faster blev missionske. Onkel Laurits blev afholdsmand. Det sidste var nok det værste. Det siges, at da han kom hjem lod han 3 tdr. øl og en tønde brændevin løbe i rendestenen. Han endte som formand for afholdssamfundet i Danmark.

Onkel Laurits stammede fra en gammel gård i Måle. Han blev gift med den kønneste af pigerne i "Krogen" Kirsten. Gamle folk har fortalt mig, at det var det kønneste brudepar der nogensinde havde været i Mesinge kirke. Gården i Sanderum var gammel og forfalden, men bedstefar forærede dem sten til en ny gård. Det samme havde farbror Laurits også fået og desuden byggede bedstefar et nyt stuehus til Fiskergården. Da hans broders kone Trine var ret forfængelig, havde han lovet at det skulle blive det største stuehus på Hindsholm, og det blev det (nu er Fiskergården gået fuldstændig i forfald).

I Mesinge byggede bedstefar en ny tærskelade ud mod Faulundsvejen og et nyt stuehus i 1866.

Det er givet, at alt dette byggeri har været en stor belastning for gården. Desuden skulle der jo gives en betydelig arv til børnene. Den ældste af pigerne Caroline var høj slank og sikkert den klogeste af pigerne fra Mesinge. Hun var i en periode oldfrue hos Christian d. IX. Det var hendes livs højdepunkt. Desværre fik hun en mand fra Martofte Hans Andersen, der ikke var meget bevendt. De skiftede ustandselig gårde, og det gik stadig ned af bakke for dem.

⁸. 1. Karoline Kirstine Hansen f.3.1.1852 d.15.3.1937. Gift med Anders Andersen (Midskov). Bosat Kerteminde, Sdr. Højrup.

2. Karen Hansen f.d.15.2.1854-d.d.15.5.1942. Gift med Hans Pedersen "Pæsen" (Birkum). Bosat Gildstedgård ved Odense.

3. Hansine Laurine Hansen f.d.3.8.1856-d.d.6.11.1932. Gift med Anders Jensen (Midskov). Bosat Midskov.

4. Hans Laurits Hansen f.d.7.2.1861.-d.d.29.5.1917. Gift med Anna Mathilde Andersen (Salby). Bosat Enggården Aasum.

5. Johanne Hansen f.d.22.2.1862-d.d.17.10.1939. Gift med Peder Jørgensen (Røjrup). Bosat Havndrup.

6. Kirsten Hansen f.d.1.1.1865-d.d.11.6.1937. Gift med Poul Laurits Nielsen (Måle). Bosat Lykkesminde Sanderum.

7. Hans Peder Hansen f.d.7.1.1867-d.d.20.12.1919. Gift med Sofie Larsen (Midskov). Overtog fødegården i Mesinge.

Fiskergården, Salby mark

Faster Hanne blev gift med en mand fra Revninge Peder Jørgensen, og de fik en god gård i Haundrup. Endnu i min barndom foregik den 20 km. lange tur fra Mesinge til Haundrup med hestevogn.

Den sidste af pigerne var Hansigne der blev gift med Anders Jensen i Midskov. Hansigne var nok den elskeligste af mine fastre, og hjemmet var umådeligt gæstfrit. Det var altid festligt at komme der. Anders Jensen kunne virke mut og tvær, men var det langt fra.

Faster Hansigne var en af madkunstens store mestre. Jeg kender ingen, der kunne sætte så fantastisk en frokost på bordet som hende, og så hendes gamle øl, det blev af mange regnet for det bedste på Hindsholm. Det blev brygget i september. Der blev i tøndene hældt en dunk rom og nogle æg. Så blev tøndene klinet til, og der blev først taget hul på den, når høsten begyndte næste år. Ikke underligt at høsten blev regnet for årets herligste tid. Det var en højtidsstund den dag, der blev slået hul på tøndene. I bunden af kruset blev hældt et stort glas rom og nogle skefulde sukker, og øllet blev tappet på. Det kaldte man gammelt øl med en pind i. Jeg tror, man længe før min tid brugte en pind til at røre rundt i øllet med, deraf navnet.

Jørgen Larsen
1826 - 1902

Gertrud Andersdatter
1829 - 1896

Mors slægt var også hindsholmere. Helt tilbage til omkring 1600 lå slægtsgården over for gadekæret i Midskov. I min bedstefars Jørgen Larsens tid opstod der store stridigheder inden for slægten. Striden var dels religiøs, dels af politisk karakter. Morfar var en varm tilhænger af Estrup. Engang i 80'erne kørte bedstefar og hans broder sammen til et valg i Kerteminde. På vejen hjem kom de op at skændes, og bedstefar smed sin bror af vognen ved "Kikkenborg", og han måtte i nattens mulm og mørke gå den 10 km. lange tur til Midskov. Fra den tid hilste de to brødre ikke på hinanden. Bedstefars bror blev grebet af Kolds tanker og selvfølgelig venstremænd, idet det vel må erkendes, at den grundtvigske bevægelse mere var en politisk bevægelse end en religiøs. Måske kan det siges sådan: Den grundtvigske bevægelse var et mislykket forsøg på at gøre Vor Herre til venstremænd. Bedstefar fik indkaldt til et møde i Mesinge forsamlingshus, og der oprettede man så Hindsholm Landboforening, som et modtræk mod den grundtvigske bevægelse. Der var i starten ingen venstremænd (grundtvigianere) med i foreningen. Det er værd at bemærke, fordi den grundtvigske bevægelse senere gerne ville tage hele æren for det fremskridt, der skete inden for landbruget, i sidste halvdel af forrige århundrede. Sandheden er nok snarere den, at andelsbevægelsen er et barn af det gamle landsbyfællesskab, sådan var det ihverttilfælde på Hindsholm. Højskolen, som man sagde var løftestangen blev vel aldrig andet end et hvile og rekreativ hjem for bedre stillede gårdmandsbørn. Beviset herfor er kriseårene efter første Verdenskrig, hvor næsten alle grundtvigske bønder på Hindsholm måtte forlade deres gårde.

I sine sidste år var bedstefar stærkt forfulgt af uheld. Gården brændte to gange. Efter sidste brand blev den genrejst ved Mesinge-Midskovvejen, således at den nu er den første gård på venstre hånd i Midskov, når vi kommer fra Mesinge. Kort efter at gården var rejst efter sidste brand rev en skypumpe taget af gårdens bygninger. Jeg tror alle disse uheld tog sådan på morfar, at det simpelt hen slog ham ihjel. Han var ikke mere end midt i halvtredserne da han døde.

En af morfars brødre deltog i krigen i 1864. Det fortælles, at da han engang var på patruljetjeneste foran Dannevirke blev patruljen overrasket af nogle østrigere. En af disse sigter på bedstefars bror, der brøler over til østrigeren: "Tag dog den bøsse væk din idiot, du kunne jo gerne ramme mig". Østrigeren blev så forbløffet, at han tog bøszen ned, og han blev kort efter taget til fange.

Mor havde følgende brødre: Anders, Laurits, Peder, Poul og Kristian ⁹. Anders overtog fødegården i Midskov, men solgte den et par år senere og købte Kerteminde bryggeri, som han drev i flere år. Da han solgte bryggeriet købte han en af de yderste gårde på Langø. Gården er siden blevet kaldt "Bryggergården" og morbror hed aldrig andet end Bryggeren på Langø.

Sammen med sin far var han med til at stifte "Højreklubben" i Dalby. Klubben fik sit eget forsamlingshus, der lå som den første bygning på venstre hånd i Dalby, når vi kommer fra Mesinge. For et par år siden blev den revet ned. Klubben var selvfølgelig også ment som et modtræk mod den koldske skole.

Brødrene Peder og Poul udvandrede midt i halvfemserne til U.S.A., hvor de fik en god uddannelse. Poul endte sine dage som inspektør på Universitetet i Fargo i Nth. Dakota. Peder blev ingeniør og startede en fabrik for centralvarmeanlæg og beskæftigede ved sin død et par hundrede mennesker. Fabrikken drives nu af en af sønnerne.

Laurits fik gård i Dalby. Den lå ved siden af kirken og den historie kunne føres tilbage til Rane Jonsen, der nævnes som dens første ejer. Gården kaldtes altid "Væbnergården". I kriseårene i begyndelsen af trediverne blev det nødvendigt at sælge gården. Morbror var radikal og grundtvigianer. Stuehuset blev solgt til "Den fynske Landsby", hvor den nu er genrejst ud mod Sejerskovsvej.

⁹. 1. Laurits Larsen f.d.11.1.1857. Gift med Signe Larsen. Bosat Dalby.
2. Anders Larsen f.d.25.9.1859. Gift med Kirsten Andersen (Martofte). Bosat Bryggergården Langø.
3. Carl Peder Larsen f.d.24.10.1861-d.d.18.4.1919 i North Dakota. Gift med 1.Karoline Selby 2.Hannah Westlund 3.Hannah Fryklund. Emigrerede til U.S.A.
4. Niels Christian Larsen f.d.16.1.1864. Gift med Karoline Nielsen.
5. Poul Larsen f.d.24.4.1867-d.d.13.11.1951 i San Fransisco. Gift med Charlotte Wilsbech. Emigrerede til U.S.A.
6. Morten Larsen f.d.19.9.1869-d.d.1.5.1891 som soldat i Nyborg.
7. Gjertrud Johanne Sofie Larsen f.d.19.9.1871-d.d.31.12.1943. Gift med Hans Peder Hansen. Bosat i Mesinge.

Jørgen Larsens gård i Midskov

Den af mine morbrødre, jeg fik mest med at gøre var Kristian Larsen i Salby. Han var vågen, dygtig og interesseret bonde med et pragtfuldt humør og masser af gode historier. Han var konservativ og sad i masser af år som medlem af Mesinge sogneråd. En varm og tør sommerdag i 1908 legede nogle drenge med tændstikker ved morbrors gård. Det gik galt, der gik ild i gården, og der brændte 4 gårde og 3 huse. Begivenheden står endnu klart i min erindring. Jeg oplevede branden fra en høj, der dengang var i enden af haven. Jeg kan huske, at mor og far benede af sted ned over markerne og sprang over "Rødbæksrende" for at komme til hjælp så hurtigt som muligt. Et par dage efter branden gik far ned for at måle, hvor langt springet over renden havde været, og jeg tror, han blev meget forbavset over, at de var kommet over.

Min barndomsby- Mesinge, var endnu et gammeldags bondesamfund. En gård var en verden for sig. Alligevel formede livet sig vel ingenlunde ens i gårdene. Folkeholdet var stort. Hjemme var der som regel 3 karle, en gift fodermester og 2 piger, som hjalp til i marken og når der var blevet tærsket.

Det er mærkeligt men sommeren før den første verdenskrig huskes som en lang solfyldt dag. Der var rigelig plads til at lege og tumle sig. Den bedste legeplads i mine første barndomsår var nok teglværket. Der var masser af sten at lege med. Vi byggede huse og gårde og havde det dejligt. I de kolde forårs og efterårsdage var der dejligt varmt oppe på den store ovn.

Teglbrænderen Niels Hansen var en myndig mand, der havde orden i sine ting. Han havde 2 drenge og 2 piger. Vi legede dejligt sammen. Hvis vi rodede alt for meget op kunne det godt ske, der faldt en lussing af, men vi tog ingen skade af det. Der var jo ingen psykologer dengang. Normalt var der beskæftiget 4-5 mand på teglværket fra april til november, og der blev brændt 8-10 ovne fulde sten. Ovnen rummede 80000 sten. Det var en stor begivenhed, da der i min tidligste barndom blev anskaffet en petroleumsmotor til at trække æltemaskinen.

Teglværksarbejdet var strengt arbejde. Når karlene drog i lergraven, havde de en stor "tegne" fyldt med mad, en lerdunk med 5 l. hjemmebrygget øl og ½ l. brændevin, så kunne man klare dagen.

Dagen på landet begyndte iøvrigt tidligt i min barndom. Om sommeren begyndte fodermesteren eller som han kaldtes dengang "røgteren" malkningen ved firetiden om morgenen. Karlene stod lidt senere op. Når dyrene var fodret, og der var gjort rent i staldene fik man dagens første måltid. Øllebrød og kaffe. Kl.6 var man parat til at rykke i marken. Hjemme havde vi 3 spand heste foruden 2 spand til teglværket. Når arbejdet foregik på "Vestermaen" ved Odensefjorden kom "folkene" først hjem til fyraften. Klokkeren fik man dagens andet måltid "mellemmad". Om sommeren smørrebrød øl og kaffe. Om vinteren blev der serveret "ristede" sild og kaffe. Hver vinter indkøbte en gård 10-12 kasser sild, som blev saltet ned i tønder. Sildene blev taget op og ristet over et bål af sennepshalm. De lækre gyldenbrune sild blev spist med kolde kartofler til. Om sommeren spiste man middag fra 12-12.30 og derefter havde man en times middagssøvn til kl 13.30. Derpå drog man igen i marken. Kl 16 spiste man "eftermiddagsmellemmad". Arbejdsdagen sluttede normalt kl 19, men om sommeren kunne det godt trække længere ud. Til gengæld sluttede arbejdet ved mørkets frembrud om vinteren. Foruden smørrebrød blev der ofte serveret en varm ret til aftensmaden. Inden man gik i seng blev der om sommeren serveret "rødgrød" om vinteren kaffe.

Sommeren var en vidunderlig tid for vi børn. Der var jo masser af plads at tumle sig på. Samlingsstedet var som regel "plænen". Pladsen foran kirken. En vinter havde vi været i teater i Kerteminde og set "Gyngenhøvdingen". Det gjorde et mægtigt indtryk på os og hele den følgende sommer legede vi gyngenhøvdingen.

Legetøj fik vi ikke meget af. Vi klarede os med det vi selv kunne lave. En hasselkæp var både hest og ko. Vi lavede selv skibe, som vi sejlede med på gadekæret og i den lille bæk ved præstegården. Om foråret lavede vi drager. Nede ved teglværket var der altid sten og murbrokker nok til at bygge huse af. Iøvrigt var der tit nok bud efter børnene til at hjælpe til i hus og have. Den store have i Mesinge krævede mange timers arbejde. jeg syntes dengang at der var en uendelighed af havegange, som skulle skuffes og rives. Det var et modbydeligt arbejde. Om sommeren måtte jeg ofte hjælpe til med at passe køerne. Når køerne var ude på "Vestermaen" havde jeg gerne madpakken med og sammen med andre drenge som var ude i samme ærinde, tilbragte vi mange herlige sommerdage der ude ved Odensefjorden. En af de morsomste skikkelser jeg mindes fra den tid var "Anders Amerikaner". Han havde en båd liggende nede ved fjorden. Den hed "Mathilde" ligesom hans kone. Båden var efterhånden blevet noget forfalden, det voldte Anders megen bekymring.

En dag mødte Anders den gamle pastor Nielsen i Mesinge. Pastor Nielsen spørger: "Hvordan har Mathilde det Anders"? "Jo tak pastor" svarede Anders- Hun ligger ude på drejet med et stort hul i røven!. Anders tænkte på båden og ikke på konen.

Skolen

Mesinge Skole 1989

Mesinge skole lå tæt ved kirken. Den var meget gammel og i min tidligste barndom tækket med strå. Straks efter at skoleloven var vedtaget i 1814 blev der bygget en fællesskole for hele Mesinge sogn. Først omkring århundredeskiftet blev der bygget skoler i Midskov og Salby. Begge skoler er nu nedlagt, og skolen i Mesinge er blevet centralskole.

Den gamle skolestue med det sandstrøede gulv og de store petroleumslamper rummede en egen hygge, som jeg aldrig siden har truffet i nogen skole. Skolebordene var så lange at der kunne sidde seks børn ved hvert. I den lille klasse gik fire årgange i ældste tre. Det vil sige, at der i hver klasse var ca 40 børn. Det er beundringsværdigt, at de gamle lærere kunne klare opgaven, og dog er det en kendsgerning at børnene i regning og dansk lå langt over, hvad vor tids børn kan.

Min første lærer Niels Hansen var en ældre mand, da jeg kom i skole. Han var nær knyttet til mit hjem og kom næsten daglig om morgenen og drak kaffe og drøftede dagens store og små begivenheder. Han var en stor børneven og vi børn elskede ham. Om han slog! ja, det ved Gud han gjorde, men der var vist ikke nogen dengang der syntes det var forkert. Det var i hvert tilfælde en festlig afbrydelse midt i skoledagen. Synderen blev sendt ud i hasselhegnet uden for skolen for at skære en kæp af passende længde og tykkelse. Det tog tid, og det var ikke altid sikkert at den passede "gamle Niels", så måtte synderen afsted igen efter en ny kæp. Afstraffelsen fandt sted midt på skolegulvet. Børnene stod op på bænke og borde for at følge begivenhederne. Endelig stak synderen hovedet ud mellem benene på "gamle Niels" og slagene faldt. Der blev sandelig ikke lagt fingre imellem. Det gjorde ondt, men bevidstheden om den beundring, man var genstand for blandt kammeraterne, har givetvis mildnet smerterne! man var trods alt dagens helt. Hvis det var en lille forsagt fyr der havde gjort sig fortjent til straf, så fik en af de store drenge lov at tage straffen for ham. Der var altid mange der var villige til at være stedfortrædere, det gav jo en ganske enestående popularitet.

Vi gik kun i skole hver anden dag- kun 18 timer om ugen- og den meste tid gik med dansk og regning. Første time religion så to timer dansk- mest diktat og to timer regning. Resten af tiden blev brugt til Danmarkshistorie og Geografi. Vi havde meget hjemmearbejde i regning og dansk, men jeg erindrer ikke, at vi nogensinde havde lektier for i geografi og historie.

I 1915 døde Niels Hansen og der kom en ny lærer til Mesinge, Christoffer Hansen ¹⁰. Det var en ny tid der holdt sit indtog i Mesinge. Det var far der havde

¹⁰. Brev skrevet af Karl Fischer til familien i USA i 1916, han var da 11 år:

Kære venner

Mesinge 4/2 1916

Vi har fået en ny skolelærer fra Dalum ved Odense. Gamle Hansen er død, i dag skal de ud at købe monument til hans grav. Teglværket skal brydes ned til foråret. Den nye skolelærer har 2 børn en dreng og en pige. Drengen hedder Poul Hansen og er 8 år og pigen hedder Margrethe Hansen og er 2 år. Degnen hedder Kristoffer Nikolaj Hansen. Dalby elektricitetsværk er gået i stykker og ankret i vores motorer er gået i stykker så vi kan ikke tærsk. Den gik i stykker ved at han havde trykket en tråd ned på ankeret så tråden blev brændt over, nu ligger den i Odense og skal lempes, den har ligger der ude i 3 uger. Vintergækkerne er udsprungne i denne tid, nu skal I få en af dem og så må I gerne sende en automobil over til mig og nogle forskellige frimærker. Jeg har over 5 hundrede forskellige frimærker. Jeg har nogle fra Australien, Rusland, Holland, Belgien, Frankrig og et 12 kroners fra Danmark. Spillekassen du gav mig har jeg endnu, men den vil rende løbsk så jeg er nødt til at binde den med en snor, det er bremsen der er gået i (fortsættes...)

fået Christoffer Hansen til Mesinge, og der opstod et varmt venskab mellem den nye lærerfamilie og mit hjem, og jeg kan vidst roligt sige, at sønnen Poul Hansen, nu rektor i Glamsbjerg blev min barndoms bedste ven. Vi legede næsten dagligt sammen. Christoffer Hansen var en stor fortæller. Jeg mindes endnu hans skildring af "Stormen på København", tilbagetoget fra Dannevirke, Dybbølslaget. Mærkværdigvis var det krigshistorie, der var denne gamle radikales stærke side. Han læste tit historie for os, og han havde en ganske særlig forkærlighed for Niels K. Kristensen. Ligesom sin forgænger klarede han de vanskelige problemer- ikke med en hasselkæp, men med en på kassen. Jeg mindes aldrig at have set "gamle Niels" rigtig vred, når han slog var det altid med et lunt glimt i øjet. Christoffer Hansen var hidsig og kunne blive aldeles rasende. Jeg mindes en vinterdag, vi var blevet gale i hovedet på Olaf fra Taulund - iøvrigt også en af mine meget gode barndomsvenner. Nu lektor ved Københavns Teknikum. Vi bar ham hen under vandposten og pumpede vand over ham. I løbet af et øjeblik var han gennemblødt og tøjstivfrosset. Christoffer Hansen så hvad der skete inde fra vinduet, og uden at vi opdagede det var han pludselig over os og hammeren faldt.

Nye skikke blev iøvrigt indført. Skolen fik sit juletræ. Altid 3. juledag. Jeg mindes det første juletræ i krigsåret 1915. Det var en betagende oplevelse at se det store træ. Der var gaver og slik til alle børn. Om sommeren var vi på skoleudflugt. Det foregik de første år med hestevognen og turen gik såmænd bare til Kerteminde ud til "Louisenlund", hvor vi legede og havde det dejligt. Om vinteren havde vi altid en tur til Odense Teater. Forældrene var også med, og det var heldagsture med besøg i H.C.Andersens hus, Sct.Knuds kirke og Museet.

¹⁰(...fortsat)

stykker, det var elektrikerne der brød den i stykker ved at trække den for højt op. Jeg synes Morten har fået lange bukser på, det er måske moderne derovre, for det er det her. Odense Banegård er blevet bygget helt om, og der er tunneler nede under banen. I aften skal jeg i husflidsskole, jeg er ved at lempe et strygebrædt, det er også den nye skolelærer der har sat det igennem, for gamle Hansen var jo et pjank med sådan noget, for han kunne nu ikke tåle at der blev gjort noget for os arme stakler, bare han kunne få lov at tæske os, da var han nu bedst tilpas, ikke engang juletræ eller skovtur måtte vi få, ellers var han flink nok imod os. Nu kan jeg ikke finde på mere. Venlig hilsen Karl Fischer Hansen.
PS. jeg er ved at lempe et skib.

Hans Peder Hansen
1867 - 1919

Gertrud Johanne Sofie Larsen
1871 - 1943

Årets fester

Julen var selvfølgelig årets største fest. Den skulle forberedes længe i forvejen. Det begyndte vel allerede med slagtingen i november. Det var helt igennem en festdag. For det første var det spændende at komme tidligt op om morgenen i den kolde klamme novemberluft. Det var min opgave at fyre op under gruekedlen. Det var spændende, men den største oplevelse var at se "Store Mads" stikke grisen. Han regnedes for ekspert på dette område. Grisen skulle nemlig stikkes således at den døde ganske langsomt for at alt blodet kunne komme ud. Mor tog imod blodet. Når slagtingen var overstået blev der serveret smørrebrød, hjemmebrygget øl og snaps. Snaps var der iøvrigt altid på bordet til frokost, det kostede jo bare 40 øre pr. l.. Aftensmaden på slagtedagen var en festaften. Der blev serveret finker, fedtæbler, kogt flæsk og selvfølgelig snaps og øl.

Slagtedagen blev der bragt kurve ud til de gamle som engang havde arbejdet på gården. Mange af de gamle fik slagtemad fra flere gårde, så måneden før jul var en skøn tid for dem.

Mesinge kirke

Samtidig med juleslagtningen kom så pøsegildernes tid. Det var bylauget der samledes men også familien var med. Hvad der ganske særligt har bidt sig fast i min erindringer den store kolde spisestue, som kun blev brugt ved festlige lejligheder og de kæmpestore flæskestege, som altid blev båret hele ind på bordet. Det var altid en gårdmand eller slagteren der skar for. På Hindsholm blev der meget sjældent serveret andet end hjemmebrygget øl til maden. Karlene på gårdene og ofte husmændene deltog i gildet. Efter spisningen blev der serveret kaffe. Derefter spilledes der kort: "Esmakker og Seksogtres". Som forfriskninger serveredes romtoddyer og øl. Morbror Anders fra Langø var næsten altid midtpunktet blandt børnene. Han kunne en utrolig masse historier og kortkunster. Selskaberne sluttede altid tidligt, man skulle jo tidligt op næste morgen, det var pløjningens tid. Dette arbejde skulle være til-endebragt inden jul. Det var et festligt syn, at se alle landsbyens plovspand drage ud til markerne. I dagene før jul blev alle markredskaberne rensede og smurt ind i olie og sat under tag. Ingen redskaber måtte stå ude julen over. Julen begyndte med lillejuleaften og varede til Helligtrekonger. Selvfølgelig skulle dyrene fodres og passes i denne tid, men der blev ikke udført markarbejde. Juleaften hjemme var en stor aften, alle der arbejdede på gården og teglværket var med. Der indledtes med risengrød og flæskesteg eller ofte gåses-teg. Selvfølgelig burde jeg have fortalt at om eftermiddagen kl. 16 var alle, der kunne være hjemme fra til gudstjeneste. I de første år, jeg kan mindes, var kirken kun oplyst af levende lys. Det var et betagende syn at se den gamle skønne kirke på denne aften. Alt hvad der kunne være hjemme fra var i kirken. "Plænen" var fyldt med vogne fra Midskov, Salby og Taarup.

Efter gudstjenesten skulle vi så hilse på familie og venner. Det tog tid men det var hyggeligt.

Når julenadveren var spist var det tid at tænke på dyrene. I dagens anledning skulle de have en ekstra forplejning. Når dette så var klaret kom det store øjeblik, da juletræet skulle tændes. Der blev danset om træet og uddelt gaver. Det var til karle, piger og husmænd, altid nyttige ting. Til børnene lidt legetøj eller en bog. Efter juletræet var der kaffe, juleknas og til sidst spillede vi kort om pebernødder.

Julemorgen står vel nok for de fleste i en ganske særlig glans. Der var en ganske særlig stemning, når sneen lå over landet, og min barndomsjul var altid hvid. Klokkerne kimede og festklædte mennesker var på vej til kirke. Familien fra Midskov og Salby kom og satte deres vogne ind i gården inden gudstjenesten ofte blev de og spiste julefrokosten med. Et eller andet sted var der altid julemiddag og juletræ for børnene. Iøvrigt gik vi børn denne dag rundt hos vore venner og kammerater og beundrede julegaver og juletræer. Der var altid juleknas på bordet denne dag. Ingen måtte jo bære julen ud. Tredje juledag havde skolen juletræ. Det var en fest vi glædede os til længe i forvejen. Der var tradition for, at juletræet skulle hentes ude i Scheelenborgskoven. Jeg var kusk og Christoffer Hansen og Poul var med. Det blev altid en begivenhedsrig tur, og juletræet var altid lidt kønnere end året før. Mødrene samledes i Forsamlingshuset tidligt om morgenen for at lave poser med juleknas. I de senere år var der også altid gaver til børnene. Gaverne fordeltes ved hjælp af en "Tombola" for at alt kunne gå så retfærdigt til som muligt. Festen begyndte altid kl 16 og sluttede kl 12. Ved juletræet læste Christoffer Hansen juleevangeliet og julehistorie.

Alfred Carstensen kaldet Alfred Skomager leverede musik til festen, og en takketales til Christoffer Hansen inden vi skulle hjem.

Nytårsaften var nok endnu mere festlig end juleaften. Også denne aften indledtes med et festmåltid. Derefter drog vi rundt på gårdene og ønskede godt nytår. Nogle steder serveredes røde snapse og æbleskiver. Der blev brændt masser af fyrværkeri af. Det var billigt dengang. Et stort kanonslag kostede bare 10 øre. Vi fandt naturligvis hurtig ud af, hvem der lod sig drille. Der var to det gik særlig ud over, Poul Tømrer og Laurids Pedersen. Når vi nåede hen imod midnat blev de store aktioner sat igang. Jeg husker, hvordan vi engang skilte en arbejdsvogn ad, og samlede den igen oppe på taget af "Kraggården". Jeg husker også hvorledes vi engang satte et juletræ i hver eneste skorsten i byen. Det var et skønt syn nytårmorgen. En anden gang kørte vi alle byens stadsvogne i gadekæret. Flagstængerne var fristende, og der var altid et eller andet hejst op i dem. Engang blev der hejst en natpote op i provst Schmidts flagstang. Den nuværende dyrlæge Lange holdt en smuk tale da potten gik til vejrs. Desværre stod provsten i baggrunden, og han syntes ikke talen var god. Næste morgen fik Hardings moder en forfærdelig omgang af provsten lige før gudstjenesten. Provsten var ikke hindsholmer og havde meget lidt humoristisk sans. Han elskede at rydde op. Alt skulle gå efter rette linier. Det gamle kirkegårdsdige var meget smukt. Foran diget lå nogle store sten. Det var i virkeligheden det gamle bystævne. Provsten fik det gamle dige revet ned og i stedet blev der sat et nyt dige op af tilhuggede sten, og det gamle bystævne forsvandt helt. Det var en skam.

Hospitalet - Den gamle kirkegårdsplade Mesinge 1989

Den gamle kirkelade som stammer fra omkring 1200 tallet blev heldigvis fredet. Laden tjente egentlig til opbevaring af tiendekorn til Scheelenborg. I min barndom tjente den som fattighus for Mesinge sogn og det var nogle morsomme og ejendommelige mennesker, som boede der. Fra min tidligste barndom mindes jeg med glæde gamle Niels, der hele sommeren igennem kom på havearbejde i mit hjem. Jeg tror aldrig nogen have er blevet passet så omhyggeligt som vor.

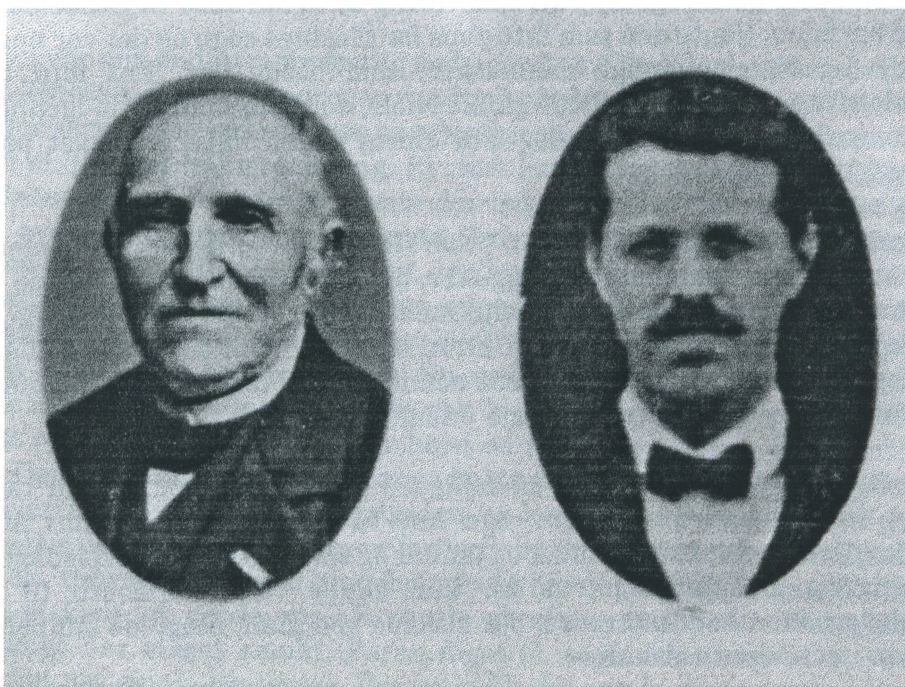
I hospitalet boede også "sømanden", som sikkert var jordens rareste menneske, men som vi alle sammen var bange for, og et par gamle koner boede der. De har næppe fået meget i fattighjælp, men de var en del af landsbyen, og det gamle landsbyfællesskab holdes i hævd så ingen kom til at sulte eller fryse. Ved højtiderne blev der fra gårdene sendt mad til disse gamle mennesker og ofte var de inviteret ud på gårdene juleaften.

Vinteren var på sin vis en lige så dejlig tid som sommeren. Der var temmelig meget selskabelighed. Dog som regel kun til kaffebord med et hav af kager. Spisegilderne holdtes i december og januar og selvfølgelig til fødselsdagene. Der var engang mor fandt på at der kun skulle være kaffebord til hendes fødselsdag, men hendes brødre, der elskede god mad, nægtede simpelthen at deltage i et sådant selskab.

Fastelavn var en festlig tid. Vi var ude at løbe fastelavn fra den tidlige morgen, og det blev til en hel del 2 ører og 5 ører i løbet af dagen. Pengene omsattes i fastelavnsboller. De billigste kostede 2 ører de dyreste 5 øre. Vi kunne godt klare et halvt hundrede boller i løbet af dagen, men så gik vi heller ikke sultne i seng.

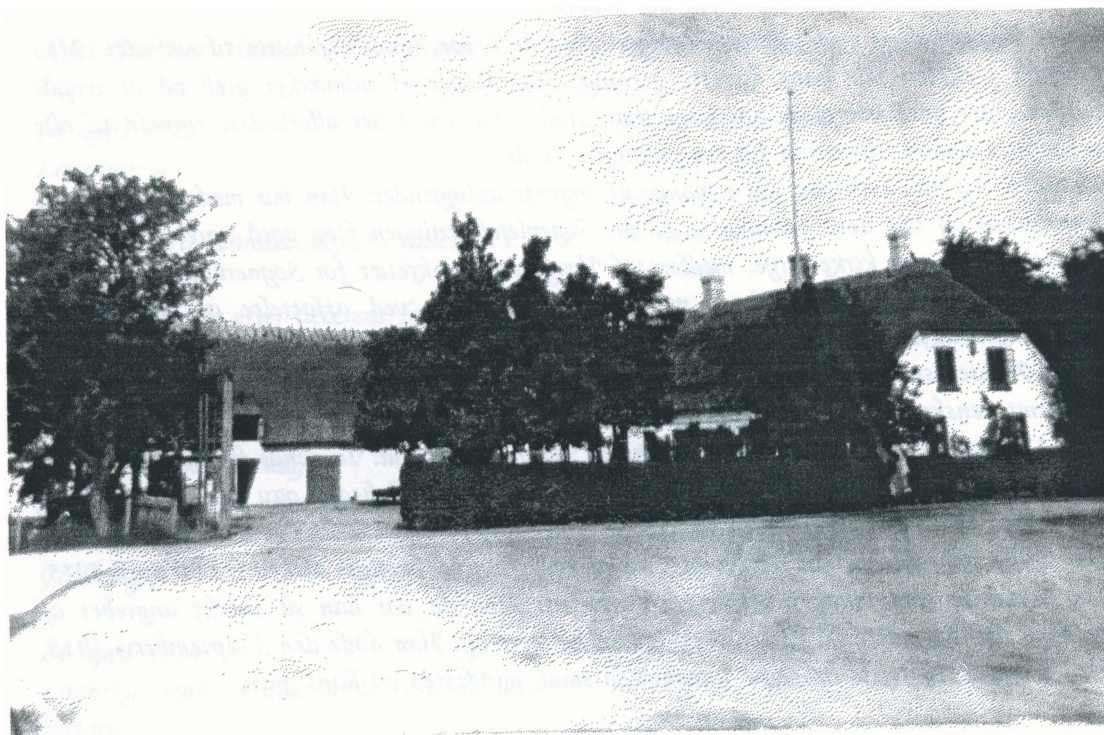
Fra min tidligste barndom husker jeg at jeg kl.6 om morgenen fastelavnsmandag skulle hen i skolen og rise gamle Niels Hansen og hans kone madam Hansen op. Risningen foregik under larm og skrål, alle morede sig dejligt. Når risningen var overstået vankede der kaffe og dejlige friske varme fastelavnsboller lige hentet fra bageren. Jeg husker endnu som var det i går, hvordan "gamle Niels", Rasmus tjenestedreng og jeg sad og hyggede os omkring md. Hansens hvidskurede køkkenbord. Fra skolen gik turen til August Hjulmand også en af min barndoms bedste venner. Utallige timer tilbragte jeg på værkstedet, der skete altid noget. Folk kom og gik, og gårdmændene skulle som regel med ind til kaffe og en cigar. Alle hverdagens og tidens problemer blev drøftet og løst her i de lave stuer. Enighed var der ikke meget af. Alle politiske partier var repræsenteret blandt bymændene, og da der også var mange grundtvigianere var det let at komme i diskussion. Desværre hindrede grundtvigianerne mange gange at der skete fremgang og udvikling i byen.

Allerede i 1912 bragte min far på bane, at der skulle bygges en centralskole for Mesinge sogn. Diskussionen gik højt, og sagen blev for alvor aktuel, da Niels Hansen døde i 1915 og der skulle ansættes en ny lærer. Der blev holdt mange møder, men desværre lykkedes det grundtvigianerne, der på Hindsholm var identiske med de radikale, at forhindre, at der kom en centralskole. I stedet blev der bygget 3 små skoler i Salby, Mesinge og Midskov. Der gik 20 år før Mesinge fik et tidssvarende skolevæsen.

Lærer Niels Hansen

Lærer Kristoffer Hansen

Mesinge gamle skole

Afskrift fra Mesinge Skoles lærerprotokol.

Niels Hansen 1873-1915.

Niels Hansen blev født den 17. november 1841 i Skaarup ved Svendborg og var søn af husmand Hans Nielsen og hustru Ane Kirstine Poulsen. Da han havde lyst til af blive lærer, fik professor Sckurmann, hvis hustru og seminariehaven hans far passede, ham anbragt som præparand i Munkbrarup i Sønderjylland, hvorefter han blev optaget på Skaarup Seminarium og dimitterede herfra den 8' august 1862 med hovedkarakter 'meget duelig'.

Straks efter sin eksamen kom han til Munkbrarup som andenlærer og organist og var der indtil Krigen 1864, da han som dansk lærer måtte fratræde sin stilling.

Han blev derefter ansat som hjælpelærer hos lærer Jens Larsen i Mesinge den 8' maj 1864. Ved Jens Larsens død i 1873, konstitueredes Niels Hansen som førstelærer ved skolen, men blev først kaldet som enelærer og kirkesanger den 25' august 1875, da der i dette tidsrum blev foretaget en nyordning af sognets skolevæsen. Før denne tid var alle sognets børn blevet undervist i Mesinge, hvor der var ansat to lærere, men nu blev der bygget skoler i Midskov, Salby, Taarup og i 1877 blev også den gamle skole i Mesinge afløst af en ny.

I 1869 indgik lærer Hansen ægteskab med Hedevig f. Møller, datter af gårdfæster P. Brøchner

Møller i Mesinge. I ægteskabet var der 9 børn.

Lærer Hansen drev med interesse og dygtighed de 6 tår. land, der hørte til embedet. Men arbejdet i skolen var hans kæreste gerning. Han havde et udmærket greb på at omgås børnene, der også var glade for ham. Han stod i det hele i det allerbedste forhold til alle beboerne i sognet, hvor han fik sin gerning i 51 år.

Desuden tog han virksomt del i mange af sognets anliggender. Han var med til at oprette Sygekassen og var dens formand i 37 år. Sygeplejeforeningen blev også oprettet på hans initiativ. Han var kirkeværge, medlem af Værgerådet, sekretær for Sognerådet m.m.. Folk søgte ham om råd og hjælp i mange forhold, f.eks. ved affattelse af testamenter, aftægtskontrakter o.l..

Lærer Hansen stod også i det bedste forhold til sine foresatte, ligesom der i mange år bestod et varmt venskab mellem sognepræsten: Provst Fick, og lærer Hansen.

Den 12 december 1896 blev han udnævnt til Dannebrogsmænd. To gange fik han tildelt det Benzon-Gersdorffske legat, ligesom beboerne ved flere lejligheder gav udtryk for deres tilfredshed med hans virksomhed i skole og kirke. I 1914 byggede han et hus i Mesinge By. Det skulle stå rede, til han fik bevilget sin afsked. Han fik bevilget afsked fra 30' april 1915, men fortsatte som vikar til efter sommerferien. Men da var han så stærkt angrebet af sygdom, at han måtte gå til sengs og kom ikke mere op. Han døde den 3' september i 1915. Den 8' maj 1916 rejste beboerne i sognet en smuk mindesten på hans grav.

Hans Christoffer Nicolaj Hansen 1915-1943

Christoffer Hansen blev født den 27' april 1881. Søn af gårdejer Mads Hansen og hustru Kirsten, Ørnebjerggård i Horne ved Fåborg.

Han dimitterede 1903 fra Vordingborg Seminarium og var derefter først hjælpelærer ved Mern Skole ved Præstø og siden andenlærer i Herrested ved Nyborg og organist ved Herrested Kirke, indtil han 1' november 1906 blev kaldt til førstelærer i Kindertofte ved Sorø og kirkesanger ved Kindertofte Kirke.

Hans hustru Marie f. Madsen, blev født den 26 juli 1882, datter af gårdejer Jørgen Madsen og hustru Christine, Bakkelundgård i Millinge ved Fåborg. Der var to børn i ægteskabet.

Den 1' februar 1909 forflyttedes han til enelærerembedet i Højme, Sanderum Sogn ved Odense og blev samtidig kirkesanger ved Sanderum Kirke. Den 1' januar 1914 blev han ansat ved Dalum Skolevæsen og forflyttedes derfra 1' september 1915 og blev enelærer ved Mesinge Skole og samtidig hermed kirkesanger ved Mesinge Kirke. I 1916 byggedes et nyt klasselokale ved skolen.

Det blev indviet til brug 1' september 1917.

Om samme lærer kan følgende tilføjes: Hans uddannelse blev suppleret med en række feriekursus samt etårigt kursus på Statens Lærerhøjskole.

I 22 vintre har han holdt aftenskole, hvoraf 14 vintre i Mesinge. Samtidig er der en række vintre holdt læseaftener for forældrekrædsen.

Lærer Hansen var medlem af menighedsrådet i 20 år, kirkeværge og kasserer for kirken fra 1916. I nogle år formand for sygepleje-forening og børneværn. Leder af Mesinge Bibliotek. I 1924 fik han tildelt det Benzon-Gersdorffske legat. I en årrække formand for Kertemindes Kreds af Danmarks Lærerforening og i samme tid medlem af hovedbestyrelsen for Dansk Aftenskoleforening. Ved skoletilsynslovens gennemførelse i 1935 udnævntes han af undervisningsministeriet til amtsskolekonsulent for Odense og Assens amter.

Karl Fischer Hansens karakterer

24 april 1912

Læsning: g

Skrivning: g

Læsning (efter landsbyskolens læsebog 1. del).

Skrivning I bog efter lærerens forskrift.

28 april 1913

Læsning og stavning: mg+ efter landsbyskolens læsebog 1.

Skrivning: g i bog efter lærerens forskrift.

Forhold: mg

Flid: mg

24 april 1914

Læsning: mg? I det gamle testaments historie.

Skrivning: mg? I bog efter lærerens forskrift.

Regning: mg+ Efter Chr. Hansens Regnebøger I og II del.

Yngste klasse 1915

Læsning: mg+

Regning: mg

Geografi: mg?

Flid: mg

Forhold: mg

Eksamensliste for ældste klasse 1916

Læsning: mg?

Skrivning: g+

Stil: g-

Regning: g-

Ældste klasse 1917

Regning: mg-

Skrivning: mg-

Stil: g+

Læsning: mg+

Ældste klasse 1918

Stil: mg

Ingeborg Hansens karakterer

Yngste klasse 1907

Læsning: mg

Skrivning: mg

Forhold: mg

Flid: mg

1908

Læsning og stavning: mg+

Skrivning: ug-

Forhold: mg

Flid: mg

Ældste klasse 1909

Læsning: mg

Skrivning: mg-

Forhold: mg

Flid: mg

1910

Læsning: mg-

Skrivning: ug?

Regning: mg

Retskrivning: mg?

Forhold: mg

Flid: mg

25 april 1911

Læsning: ug

Skrivning: ug-

Forhold og flid: mg

1912

Læsning: ug

Skrivning: ug-

Regning: ug

Retskrivning: ug

Flid og forhold: mg

1913

Læsning: ug

Skrivning: ug

Regning: ug+

Retskrivning: ug+

Mine erindringer om Karl Fischer

*Fortalt af Karen-Margrethe.
København 1994.*

**Karl Fischer og Ingeborg
ca. 1906**

**Ingeborg med sin mor
ca. 1902**

Far blev født den 27 september 1904 på gården Eskelund i Mesinge. Gården havde i mange generationer været i slægtens eje. Hvis du skulle få lyst til at bese gården, skal du lige før krydset i Mesinge dreje til højre op ad en lille grusvej, Krogen. For enden af Krogen ligger så gården Eskelund. Stuehuset har dog ændret udseende fra det blev bygget i 1866. De 2 smukke grønne fyldningsdøre er skiftet ud med grimme, nye lakerede trædøre, og de smukke grøntmalede sprossevinduer er skiftet ud med store termoruder. Gårdspladsen deles i to af garagen. Bag ved garagen var der tidligere en stor mødding, den er nu væk og istedet er der perlegrus og roser. Ja faktisk er hele stemningen væk, det er nu en pæn gårdsplads helt uden liv. I min barndom var her fyldt med liv og stemning: lugten fra møddingen, fluernes summen en varm sommerdag, dyrenes lyde fra staldene, hønsenes kaglen, støjen fra landbrugsmaskinerne og menneskers kommen og gåen.

Der er to indgangsdøre til stuehuset. Den til venstre fører ind til køkkenafdelingen, og den blev anvendt til daglig. Den anden fører ind til en tapetseret entre, og herfra ind i de fine stuer. Den indgang blev kun brugt når der kom gæster. Inden for køkkendøren fører en smal gang frem til køkkenet, her var der til venstre fyldt op med træsko og gummistøvler. Til højre i gangen var en dør, bag hvilken den smalle, stejle trappe førte op til loftet. På trappen blev man mødt af en helt speciel duft: en blanding af tør, støvet loftlugt, og lugten fra alle de røgede ting (bacon, flæsk og spegepølser), som hang oppe på bjælkerne til venstre for trappen. På loftet stod en stor gammeldags rulle, der var fyldt op med kampesten, her lå også bunker af gamle blade, især de gamle Familiejournaler var populær læsning. Oppe på loftet var tre kamre, 2 gavlværelser med hver en dobbeltseng, samt et stort værelse midt i med 2 dobbeltsenge og et par mindre senge. I disse værelser sov vi, når vi om sommeren kom på ferie i Mesinge.

I køkkenet stod det største og flotteste komfur jeg nogen sinde har set, det var med brune kakler på siderne og pyntet med messing. Langs vinduerne var en lang bænke og foran denne langbordet. Det var her man opholdt sig i det daglige og her var altid masser af liv, måske lige bortset fra middagsstunden hvor alle fik sig en lur; så hørtes kun fluernes summen. Her blev spist mange måltider, man startede tidligt inden malkningen med en portion grød eller øllebrød. I fars barndom nød man øllebrød rørt op med æggeblomme og pilsnerøl, herpå blev lagt en fed spegesild og til sidst blev der hældt tyk fløde over. Ved 9 tiden blev der serveret kaffe og hertil franskbrød med ost. Klokkeren 12 indtog man den varme middagsmad, altid 2 retter. Efter middagsluren blev der dækket op

Oldemor Ane Larsdatter

til eftermiddagskaffe med franskbrød, samt forskelligt hjemmebag. Bedst husker jeg korender kagerne, som smagte himmelsk. I høsttiden blev eftermiddagskaffen med brød og kager pakket i store kurve og serveret ude på marken. Den varme ret klokken 6 blev efterfulgt af smørrebrød. Om sommeren fik man i stedet for aftenkaffe serveret rødgrød med fløde. Til så godt som alle måltider blev der drukket gammeltøl hentet fra den store tønne i kælderen. Øllet var brygget af faster Ingeborg i den store grukeddel i bryggerset. Smagen kunne variere en del, alt efter hvor gammelt øllet var: bittert når det var nybrygget, og surt når det var gammelt. Vi børn kunne li' det, og på trods af at det indeholdt alkohol, måtte vi gerne drikke alt det vi havde lyst til. Mor sagde, at det var dejligt, når vi kørte hjem om aftenen, for så sov børnene så roligt. Alle som kom forbi, blev mødt med en venlighed og gæstfrihed, som jeg aldrig har mødt magen til andre steder: "Goddav, velkommen og sid ned". Så blev der budt på øl og kaffe. Det var uden betydning, om den som kom, var posten, en af landevejens farende svende, naboer eller familie. Jeg er sikker på at fars ligefremhed og usnoppethed over for alle mennesker, uden skelnen til om de var høj eller lav blev grundlagt i dette køkken. Jeg husker engang, at en af mine fætre i Mesinge fortalte, at han havde været ude at tjene et andet sted på Fyn, hvor tjenestefolkene spiste i køkkenet og herskabet i stuen. Det syntes han var den mest besynderlige adfærd, han havde været ude for.

I stuehuset var der 5 stuer, den største, storstuen lå længst væk fra køkkenet og her blev der kun dækket op til fest. I de to stuer som vendte ud mod haven boede min farmor på aftægt. I stuen nærmest køkkenet havde hun sit soveværelse. Meget privatliv har hun dog ikke haft, idet man havde fundet på at anbringe husets telefon på væggen i hendes værelse. Men det havde selvfølgelig den fordel at hun så kunne følge med i alt hvad der foregik. Efter hendes død var her dagligstue. Bag ved stuehuset lå haven, en kæmpe græsplæne omkranset af staudebede. Mod øst strakte sig en mægtig køkkenhave, her tilbragte vi timer med at plukke solbær, ribs og stikkelsbær. Længere mod øst kom markerne, med det smukke Taulunbjerg som baggrund.

Farfar Hans Peter Hansen, der blev født den 7.1.1867, havde overtaget gården efter sin far Hans Hansen. Farfar blev gift den 17.8.1896 med Gjertrud Johanne Sofie Larsen, gårdmandsdatter fra Midskov. Farmor var et overordentlig flittigt og hjælpsomt menneske, hun stod vistnok for madlavningen i Mesinge til et årstid før hun døde. Da hun blev bedstemor, sagde hun til faster Ingeborg, at børn gad hun ikke længere passe, men madlavningen ville hun gerne stå for. Hun kom tit til Kerteminde og senere til Ullerslev for at hjælpe min mor med madlavning og børnepasning. Hun var livlig, talende og overordentlig velorienteret. Hun var med Hans Ebbe's ord "gammeldags kristen" - det vil sige, at man ikke talte om sin religiøsitet, men gik troligt i kirke hver søndag.

I 1897 fødte farmor tvillingerne, Jørgen og Gjertrud, de var dog meget svagelige og døde som spæde.

I 1899 blev fars eneste søster Ingeborg født, hun overtog senere fødegården. Hun blev i 1920 gift med Viggo Sørensen. De fik 12 børn, hvoraf en, Rasmus døde som 5 årig, vistnok af kræft i maven. Faster Ingeborg var, da hun blev gift, efter fotografierne at dømme, en yndig slank ung pige, men som børnene kom, blev hun mere og mere trivelig. Hun kom efterhånden til at veje omkring de 120 kg. Med til beskrivelsen af hende hører også, at hun, iøvrigt ligesom far, var overordentligt selskabeligt anlagt. Hun spiste, snakkede og lod sig gerne opvarte.

Engang havde min farmor været væk et par dage for at besøge mine forældre i Kerteminde. Ved hjemkomsten blev hun hentet ved toget af Onkel Viggo. Han fortalte at faster Ingeborg havde fået en søn medens hun havde været væk, min farmor var noget overrasket, hun havde ikke anet at hendes datter var gravid.

Far blev født den 27.9.1904. Han var vistnok meget svagelig ved fødslen og ingen havde vist rigtig regnet med at han overlevede. Han har fortalt, at hans tidligste erindring var, da han 2 år gammel stod med sin farmor (iøvrigt det eneste han huskede om hende) i hånden og så sine forældre løbe over markerne mod Salby, hvor der var ildebrand. Ildebranden var Sct.Hansdag 1908. To otteårige drenge fra Salby havde leget med ild i en lade. Tre gamle gårde i Salby nedbrændte. Farmoderen døde den 20 juli 1908.

Faster Ingeborg	Rasmus	Onkel Viggo		
Hans Peter	Grethe	Kirsten	Ane	Anders
Knud	Ellen	Astrid	Bodil	

Grethe	Poul	Hans Peter	Rasmus	Anders
	Kirsten	Søren		Ane
Knud	Astrid		Bodil	Ellen

Far var efter den tids målestok meget forkælet. Han havde meget legetøj, hvilket var usædvanligt den gang. Selv har han fortalt, at han engang var med sin far på juleudstilling i Odense, her så han en flot model af en dampmaskine, sådan en ville han forfærdelig gerne eje; han fik den i julegave, på trods af den ikke var helt billig. Livet dengang var dog ikke lutter lagkage. Engang havde far sat sig for at han ikke ville i skole, men det skulle han. Hans far fulgte efter ham med ridepysken, hvormed han fik et rap, hvis han ikke styrede direkte mod skolen. Hans barndoms bedste ven var dyrlægens søn (og senere selv dyrlæge i Mesinge) Harding Lange. Far fortalte at Harding Langes mor, da hun fødte ham, var et godt stykke oppe i fyrrene. Fødslen kom ganske uventet, hun havde troet hun var i overgangsalderen. Da blev så sendt bud til min farmor efter børnetøj. Harding Lange var vist ligesom min far noget af en bandit. Far indgik engang et væddemål med ham, Harding påstod han kunne bide hovedet af en levende mus, det gjorde han, og far blev en 5 øre fattigere.

Med til billedet af hjemmet i Mesinge hører også den meget selskabelighed, ingen lejlighed til fest blev sprunget over. Som far udtrykte det: "Et liv uden fester, er som en landevej uden kroer". Fra min barndom husker jeg de almindelige fødselsdage, de blev fejret hjemme. Om aftenen blev der dækket op til spisning i alle stuerne. Mændene og de ældre sad til bords og mine kusiner og faster Ingeborgs svigerdøtre anrettede maden og serverede. Der blev oftest som forret serveret tomatrand med rejesalat, herefter store flæskesteg med grønsager og kartofler og hertil selvfølgelig den uundværlige brune sovs. Til dessert fik vi is, frugtgrød eller budding. Efter spisningen blev der serveret kaffe. Herrerne gik for sig selv, for at spille L'hombre, damerne snakkede og håndarbejderne blev fundet frem, enkelte spillede også Whist eller Bridge. Ved disse "mindre" fester har der vel været 70-80 mennesker. Ved de store fester, bryllupper og runde fødselsdage var der ofte omkring 150-200 mennesker. Her blev forsamlingshuset i Mesinge taget i brug, hele den store sal var dækket op med lange borde, folk var i deres fineste festtøj: herrerne i kjole og hvidt og damerne i deres fineste lange selskabskjoler. Under middagen blev der sunget fest-sange skrevet til lejligheden samt sange fra Højskolesangbogen. Der blev holdt mange taler. Ved hver en fest var min far en sikker taler og han var god. Hans taler var elegante, festlige og meget morsomme og jubelen var sædvanligvis stor når han foldede sig ud. Efter middagen og kaffen hvortil der ved bryllupper blev serveret kransekage, blev der budt op til dans, og der blev danset sekstur, totur til Vejle, skomagerpolka osv. På dansegulvet var far ikke med. Udover at jeg har set ham danse brudevalsens ved sit sølv og guldbryllup, har jeg aldrig set ham danse. I det tilstødende lokale blev der sat spilleborde op, og her var far til gengæld en sikker deltager.

Til gården i Mesinge hørte et teglværk, her tilbragte far mange timer af sin barndom. Sammen med kammeraterne lå han oven på ovnen, hvor der var varmt og hyggeligt. Der blev fortalt mange gode historier. Når teglstenene skulle køres rundt omkring til gårdene på Fyn, gik han efter vognen og fik der ved gået rigtig mange kilometer. Måske blev hans store glæde ved at vandre senere i livet skabt dengang.

Fra sin tidligste barndom elskede han at spille kort, han påstod at han lærte at spille L'hombre som 2 årig. Om sommeren sad han med sine kammerater og spillede kort bag kirkegårdsdiget i Mesinge.

Jens Peter Farmor

Hans-Ebbe Farmor Ib

**Astrid Poul Anne-Birthe Ib Ane Jørgen Hans-Ebbe
Mesinge sommeren 1942**

Far var ikke særlig praktisk anlagt, og ret tidligt i livet stod det ham klart, at hans lyst og evner ikke var til landbrug. Han havde i skolen vist boglige anlæg, så da han som 14 årig sluttede skolen i Mesinge, kom han på efterskole i Glamsbjerg, hvorfra han tog præliminæreksamen. Far kunne lide at skrive, han elskede at snakke med folk og han elskede i allerhøjeste grad at være med i centrum af begivenhederne, så hans ønske om at blive journalist var meget nærliggende. Farmor holdt dog på, at han skulle have en rigtig uddannelse, idet der dengang ikke fandtes en egentlig journalistuddannelse. Det blev besluttet, at han først skulle have en læreruddannelse. Det viste sig at være en overordentlig fornuftig beslutning.

Han startede på seminariet i Odense, her kom han til at gå i klasse med min moster Gudde, hun skulle vist nok have synes godt om den flotte charmerende fyr, som jeg tror min far var, og han blev flere gange inviteret med hende hjem til hendes familie på Lahngade 4. På den måde lærte han min mor at kende. Det fortælles at far straks blev vildt forelsket i hende og da mor skulle et år til København for at lære barnepleje, kom far på besøg. Han inviterede mor på en Tivolitur og aftenen endte med et frieri, 2 år senere blev de gift. De blev gift d. 28.10.1930 i Thomas Kingos Kirken i Odense. Vielsen blev forrettet af Onkel Brandt (provst i Højslev og gift med mors ældste søster, Anette). Sin vielsestale byggede han over lignelsen om " den fortabte Søn", hvilket far senere udlagde på utallige måder. Til middagen, som blev holdt på Lahngade, var kun den nærmeste familie, ca. 20-30 mennesker.

Far blev færdig som lærer fra Odense Seminarium sommeren 1928.

Umiddelbart herefter kom han ind som journalist ved Fyens Stiftstidende, for senere at blive lokalredaktør i Kerteminde. Fra 1930 til 1936 boede mine forældre i Kerteminde. Når min far talte om sin tid der, er der ingen tvivl om, at han havde det pragtfuldt. Han snakkede med gud og hver mand, og vidste derfor alt om hvad der foregik. Der kan ikke herske tvivl om, at han har været et fund til det job. Far havde et væld af historier fra den tid, men desværre er det svært at huske dem. Når man ikke kender personerne om hvem historierne drejer sig, glemmer man dem nemt. En kan jeg dog huske: En af fars bekendte kom en dag, hen til ham, og sagde, at nu var der sket det og det, og han ønskede af den grund ikke længere at leve. Han ville køre ned til havnen og drukne sig. Det kunne min far da godt forstå, men så måtte de hellere se at komme af sted, så det kunne nå at komme med i avisens eftermiddagsudgave. Manden fortrød og istedet fik de sig en hyggelig eftermiddag.

Hans Ebbe har fortalt, at far sammen med sit job også sagtens kunne passe børn. Når han skulle ud på Hindsholm for at skrive en historie, var Hans Ebbe og senere Ib med på cyklen. Hvis turen blev for lang, blev de sat af hos farmor i Mesinge. Som Hans Ebbe fortæller: " Vi blev bare sat af cyklen midt på gårdspladsen, så måtte vi passe os selv. Far cyklede bare videre uden at meddele nogen, vi var kommet", ja måske ganske typisk.

Medens far var journalist havde han bil, den blev solgt, da familien flyttede fra Kerteminde. Dette var den eneste bil, han nogen sinde har ejet. Der blev fortalt en del historier om den bil. En af dem var, at familien engang var på biltur til Jylland, pludselig gav bilen sig til at ryge, fordi køleren var løbet tør, på grund af en utæthed. Nu var gode råd dyre, men far fik en idé: med i bilen havde de

æg fra moster Astrid, disse æg blev slået ud og hældt i køleren, den var varm så æggene stivnede og lukkede hullet. Det fungerede fint, og resten af hjemturen forløb uden problemer.

Det forblev i mange år en gåde for familien, hvorfor far i 1936 ophørte som journalist i Kerteminde. Først mange år senere da Anne Birthe blev gift ind i Dreyer familien, fik vi forklaringen herpå. Anne Birthes mand Jørgen Christian Dreyer er barnebarn af den tidligere ejer af Fyens Stiftstidende I.C. Dreyer og Lily Dreyer. I.C. Dreyer døde forholdsvis ung og Lily Dreyer overtog avisen på det tidspunkt far var i Kerteminde. Hun var en overordentlig livlig dame, som førte et meget selskabeligt liv. Hun havde en nær mandlig bekendt, landsretssagfører Krarup. Selv om de levede sammen, nærmest som ægtefolk, var de ikke gift, hvilket gav anledning til en del sladder. I løbet af sommeren skrev far til avisen om hvem som holdt ferie i sommerlandet, for eksempel: Fra 1.7 til 1.8 opholder direktør A sig sammen med hustru og børn i deres sommerbolig i Kerteminde o.s.v.. Et dag i oktober ankom fru Lily Dreyer sammen med hr Krarup til Jægerhotellet ved Fyens Hoved, hvilket far fik at vide. For sjov sendte han meddelelse herom til avisen. Han havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at hans kolleger kunne finde på at sætte det i avisen, men det gjorde de, og far fik sin afsked 1. november. Man fik dog aldrig indtryk af, at far bar nag til nogen herfor, sket var sket. Skæbnen ville så, at Anne Birthe blev gift ind i Dreyer familien. Mine forældre blev flere gange inviteret til middag hos Lily Dreyer, og det var hyggeligt og muntert. Hvis der var gammelt nag, mærkede man det i hvert fald ikke.

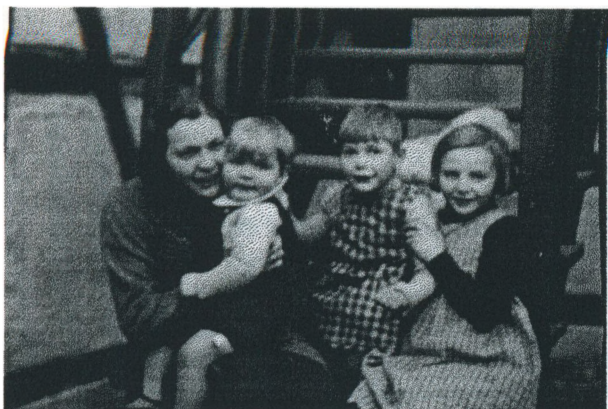
Efter tiden i Kerteminde fulgte en svær tid for mine forældre. Far havde ganske vist sin læreruddannelse, men det var i trediverne og arbejdsløsheden var stor. Far måtte tage til takke med forskellige vikarjob rundt omkring på Fyn og i Jylland. Mor måtte, sammen med sine tre sønner, flytte til morbror Carl i Dyrslægeboligen i Ullerslev. Her fungerede hun som husbestyrerinde for Morbror Carl. Far så hun vel kun i ferierne. Pengene var det småt med: engang skulle Peder have nye sko. For at få penge hertil måtte hun pantsætte sin fineste chokolade-kande til morbror Carl; hun fik 25 kr for den. Senere ville hun gerne købe den tilbage, men da ville morbror Carl ikke af med den igen. Det tilgav hun ham aldrig rigtig.

Fra 1940-1943 var far vikar ved skolen i Sanderum og familien blev igen samlet. De flyttede ind i en ussel lejlighed, i en gård, på Sanderumvej nr. 99. Det var jo i krigs-årene: vintrene var kolde, murene utætte og brændslet knapt. Når det stod værst til måtte bundbrædderne i sengene bruges til brændsel. Man kunne risikere når man vågnede om morgenen, at der var et tyndt lag is oven på dynen. Dengang skulle en lærer kunne undervise i alle fag, så far var bl.a. også gymnastiklærer. Jeg kan ikke forestille mig, at han i det fag har været særligt inspirerende. Han har da også fortalt: "I en af mine gymnastiktimer i Sanderum forsamlingshus var børnene lidt døsig. Pludselig udbrød en dreng: "Det er kaffetid!" Så trak han uforstyrret i tøjet og cyklede hjem til Elmélund. Hans bratte afgang blev ikke senere drøftet og var vel egentlig misundt".

Kerteminde 1934

Far

Mor Ib Hans-Ebbe Grethe

Ullerslev 1938
Peter Mor Ib Hans-Ebbe

Mens familien boede i Sanderum, havde far om søndagen et ekstrajob, hvor han sad i totalisatoren på travbanen i Sanderum. Det var et job han kunne lide. Han fik overordentlig mange bekendte, og han vedblev livet igennem at komme på travbanen. Han spillede ikke meget, men tilsyneladende nød han, at færdes blandt de spillelystne originaler, som kom der. Som stor pige, kom jeg ofte med ham, og jeg må indrømme at jeg også nød det. Jeg tror aldrig jeg har mødt så mange festlige typer, samlet på et sted. Han har vist kun vundet en større gevinst en gang, den blev udbetalt i 10 kr. sedler. Da han kom hjem, dækkede han alle stuens møbler til med sedler. Mor blev meget glad da hun så de mange penge, og glemte helt at skælde far ud over, at han havde tilbragt dagen på travbanen.

I 1943 fik far så endelig fast ansættelse som lærer ved Odense Skolevæsen. Der er ingen tvivl om, at det var en stor dag for familien. De kunne nu se frem til en økonomisk tryghed, som de ikke før havde kendt. Lykønskningsbreve indløb fra nær og fjern. Min farmor nåede at få meddelelsen herom, kort før hun døde og i hendes brev til far og mor fornemmer man, hvor glad og lykkelig hun blev: *"Tusind tak for dit brev Eva ja det bliver læst mange gange så nu kan jeg rigtig mærke du er glad og hvor jeg er lykkelig på Eders vegne, ja Gudske lov at alt går til det bedre. Rigmor var herinde at hilse fra Jer, hun syntes I havde det noget så dejligt og hyggeligt, hun sagde at hun aldrig havde set dig så glad før kære Eva, men nu er I jo også på den rigtige side. Jeg skulle også hilse Jer fra Kirsten og Poul Hansen. Poul sagde også at nu kunne jeg da tænke på at besøge Eder, mon jeg nogensinde bliver til det, nu har jeg ligget et par dage igen, Lærer Hansen siger at når han får bilen igang, men det varer vist længe endnu. De siger allesammen at nu jeg er så glad på Eders vegne må jeg se at komme mig. Vi vasker idag og nu er vi snart færdig med hovedrengøringen. Jeg kan snart ikke se at skrive, men jeg er jo så lykkelig ved at høre fra Jer. Jeg sidder herhjemme og kan ikke være med til noget, men nu håber jeg da at jeg kan se Jer lidt oftere, det er jo ikke så besværligt som fra Sanderum."*

Fra morbror Carl, dyrlæge i Ullerslev kom følgende hilsen: *" Modtag de bedste ønsker om mange gode arbejdsår i Odense kommunale Skolevæsen. -Det har glædet mig at høre. -Hjertelig tillykke! Lyngdal har fortalt lidt om, hvilken svimlende gage du kommer op på, men jeg håber ikke du vil forsmå medfølgende æbler, øverst nedfalds-æbler (store grønne) nederst frasorterede nedplukkede. Der er jo travlhed med frugter p.t..*

Fra Moster Grethe, lærerinde i Middelfart følgende hilsen: *" Hjertelig tillykke med Fischers ansættelse. Jeg kan forstå at Eva råber hurra, og at i begge må føle det som en stor befrielse og lettelse at Fischer endelig er kommet i noget "fast". Når man først er lidt oppe i årene og har familie så føler man sig ikke rolig, når man ikke har fast stilling. Jeg kan tænke mig at "Svigermor " også er glad".*

Fra Moster Gudde lærerinde i Nyborg: *" Til Lykke med ansættelsen, det er vel nok rart for Jer at have noget fast, så man ved hvad man har. Jeg sender lidt mærker, så I eventuelt kan feste lidt, Eva skrev, at I ikke havde flere mærker i denne måned. Ja, I kan jo ikke engang flage, for der skal ikke flages så længe der er tyskere i landet.*

Fra fars ven Poul Hansen i Vejle: *" Allerførst mine hjerteligste lykønskninger til din udnævnelse. Det var jo en overordentlig glædelig nyhed. Jeg kan godt forstå at du befinder dig i den syvende himmel. Og så i sådan en rar by som Odense. Jeg har altid haft en svaghed for Odense. Det er da rart du har fået en lejlighed i byen, det er vel ikke nemt nutildags. Det er jo en grim lang skolevej fra Sanderum især når du skal gå. Ja, det er et problem med cykeldæk. Var det forresten ikke dig der havde forbindelser med Gøngehøvdingen?. Kunne de ikke have givet dig et dæk?"*

Familien flyttede så ind til Odense i en 3 værelses lejlighed på Drewsensvej 4, 2 tv.. Der var ikke megen plads, og det blev ikke bedre, da familien blev forøget med 2. I soveværelset stod 5 senge, og de stod tæt, med kun en ganske smal passage imellem. I spisestuen stod, foruden det store spisebord, en køjeseng og en divan. Når Hans Ebbe kom hjem, var der yderligere en udtræksseng. Når der kom gæster som overnattede, sov de på den røde plyssofa i stuen.

Disse år på Drewsensvej sled dog hårdt på mor. Små børn, der skulle bæres op og ned af de mange trapper, ødelagde hendes ryg, så hun senere måtte opereres for diskusprolaps. En stor daglig arbejdsbyrde, unger der skændtes og sloges og en dårlig økonomi, gav hende kronisk hovedpine og forhøjet blodtryk. Som jeg husker far fra dengang, var han dog flink til at give mor et nap med, og han var altid glad for at være sammen med sine børn. Til hverdag så vi ham dog ikke meget, han arbejdede fra tidlig morgen til sen aften. Om lørdagen var det altid ham der tog os i lørdagsbadet. Søndag tog han os med på spadserer og cykelture, ofte uden mor, så havde hun mulighed for at slappe lidt af. De fik også vældig gode naboer og genboer, som var søde til at give mor et nap med børnepasningen. Jeg tilbragte således mange timer sammen med Fru Larsen, som iøvrigt var min gudmor.

Far var på sin vis en underlig sammensat person. På den ene side var han utrolig frisindet med meget få fordomme, på den anden side havde han nogle sære ideer, som ikke var til at ændre. Som et eksempel på det første: I stuen boede fru Lemche. Hun var en noget speciel dame: hennafarvet hår, meget snakende og glad for mænd, også andre end ham hun var gift med. En tidlig søndag morgenstund blev der ringet på døren og far lukkede op, uden for stod Hr. Lemche: "hvad skal jeg gøre," spurgte han, "min kone ligger i sengen med en fremmed mand". "Tag det nu helt roligt", svarede min far, "nu går vi over og køber noget morgenbrød, så laver vi kaffe og giver dem morgenkaffe på sengen og derefter kan I jo snakke om tingene." Som sagt så gjort, men ægteskabet stod dog ikke til at redde. Som et eksempel på en af hans sære ideer: Far kunne ikke fordrage mænd med skæg. Hvis en af hans elever på teknisk skole havde skæg gav han ham 50 øre til et barberblad. Julen 1953 kom Ib hjem fra København. Han var startet sine danskstudier på Københavns Universitet et halvt år tidligere. Jeg husker ham stadig stå i døren, han havde anlagt sig fuldskæg. Hvad ville far nu sige. Far blev rasende, det gjorde han ikke ret tit, men når det skete, gjorde det et vist indtryk. Han var svært urimelig. Enden på det hele blev at Ib gik sin vej. Da Ib først var væk, fortrød far hurtigt sit vredesudbrud og jeg gik med ham ned på gaden for at finde Ib. Jeg ved ikke om far fik sagt undskyld. Næste morgen var Ib's skæg væk. Denne oplevelse gjorde dog et vist indtryk på hans sønner, og ingen af dem forsøgte senere at komme hjem med skæg. Jeg var lidt bekymret, da jeg mange år senere, skulle introducere min tilkomne for familien. Lige inden Flemming skulle komme, fik jeg fortalt mor at han jo altså havde fuldskæg. Jeg kunne dog have sparet mig alle mine bekymringer. Far og Flemming faldt straks i snak, og far kommenterede aldrig Flemmings skæg.

Far havde fået ansættelse på Vestre Skole i Odense. Denne skole var dog tidligt under besættelsen blevet besat af tyskerne, og fungerede som kaserne, så derfor arbejdede far de første år på Mulernes Legatskole. I krigens sidste tid kom mængder af flygtninge fra østtyskland til Danmark. Far fik job med at internere flygtninge, og opholdt sig igennem ca ½ år på Langeland. I forbindelse med sit job blev han smittet med fnat, og det betød at hele familien derhjemme

skulle behandles. Det var vistnok noget af en prøvelse, at få smurt alle børnene ind, og alle i familien snakkede senere om, hvor forfærdelige disse fnatkure havde været.

De første somre jeg kan erindre, jeg har vel været 2-3 år gammel, tilbragte vi i en feriekoloni i Hasmark. Omkring århundredeskiftet opstod den tanke, at børn fra byerne ville have godt af at tilbringe somrene på landet og alle de store byer fik så feriekolonier. Lærerne tog med som frivillig hjælp, så fik de selv mulighed for at tilbringe sommeren på landet, sammen med deres familie. Jeg kan svagt erindre, at vi boede i et lille hus med kun et rum. Alle måltiderne spiste vi i en stor spisesal, hvor der var en frygtelig larm. Dagene tilbragte vi på stranden.

De store drenge fangede krabber, og jeg skreg af frygt og fryd, når de kom efter mig med en særlig stor krabbe.

Vestre skole ejede fra 1950-56 en weekendhytte i Midskov på Hindsholm. Den lå et pragtfuldt sted, omgivet af marker og frugtplantager. Far og mor boede der hele sommeren. Skoleeleverne kom på ferie, og der kunne være adskillige ferie børn. Der har vel været omkring tyve munde som skulle mættes hver dag: familien, legekammerater, skoleelever og et par ferie børn fra Sydslesvig. Mor stod alene for madlavningen, og den foregik på et gammeldags brændekomfur. Der var ikke indlagt vand eller badeværelse. Gad vide hvor meget ferie det egentligt var for mine forældre. Fra somrene i Midskov har jeg nogle af mine lykkeligste barndoms minder: Somrene var solrige og varme, kun afløst af gevaldige tordenbyger. Haven var en eng, hvor man lå og kiggede op på de drivende sommerskyer. Dagen gik med leg. Vi svømmede hver dag i Dalbybugten. Her lærte far mig at svømme. Efter svømmeturerne spiste vi kiks og drak sommerdrik. På den store sandstrand spillede vi bold, legede "fange", og kastede vandmænd efter hinanden. En vinter havde Peter, oppe på loftet på Drewsensvej, bygget en kano. Vi så med spænding frem til ferien, og dens søsætning i Dalbybugten. Desværre holdt den sig kun flydende få minutter. Til gengæld gjorde den gavn, da vi på vej hjem fra stranden, blev overrasket af en kraftig regnbyge.

Far havde en fætter, Ejner Jensen, der var gårdejer i Midskov. Hans jord gik ned til Odense Fjorden. Fjorden var meget stenet og fyldt med tang, uegnet til badning, men et ideelt sted til at stryge rejer. For at kunne gå på den stenede bund, var det nødvendigt med et par gamle tennissko på fødderne. Når man strøg nettet gennem tangen blev det fyldt med rejer og masser af krabber, hvis store klør fik det til at gibbe i en. Hvis vi var heldige, fik vi også et par ål i nettet. Over skulderen havde far en sækkelærredspose, hvori han puttede rejerne. Hjemme blev en stor gryde, fyldt med vand bragt i kog. Rejerne blev hældt i det kogende vand. Det var hver gang et fascinerende syn, når rejerne skiftede farve. Rejerne blev sat ind på det lange bord i spisestuen, og der blev pillet rejer til den store guldmedalje. Aldrig har en rejemad smagt så godt. Weekendhytten blev solgt i 1956, far overvejede at købe den, prisen var 10.000 kr. Men da mine forældre samtidig fik mulighed for at flytte ind i et rækkehus på Paludan Mullersvej, opgav de tanken om at købe weekendhytten. Der var ikke råd til begge dele.

Lærerne i Odense havde til børnehjælpsdagen en tombola på Flakhaven. Der blev samlet ting ind til udlodningen, hos de forretningsdrivende i Odense. De

indsamlede ting blev fordelt i pyntede kurve, som blev udloddet. Det foregik på den måde, at der foran boden, var anbragt en stor kasse, hvorpå far stod og kørte lykkehjulet. For hver kurv der blev bortloddet, skulle der sælges 100 lodder. Når de var solgt kørte lykkehjulet. Sedlerne kostede, alt efter kurvens størrelse, 50 øre, 1 eller 2 kroner. Far solgte lodsedler i den helt store stil. Der var tæt af mennesker omkring boden, og far kunne få hvem som helst til at købe. Det var heller ikke svært, for han kendte så mange: "dav Fischer" lød det fra alle kanter. Når han, sent om aftenen, kom hjem, efter at have stået og råbt hele dagen, var stemmen helt væk.

Far havde lyst til at rejse med skolebørnene. De havde godt af at se andet end Vesterbro, mente han. Problemet var, at mange af de børn som gik på Vestre skole, kom fra fattige arbejderhjem, som absolut ikke havde råd til den slags. Men far ville rejse og han ville give alle børnene en mulighed for at komme med. Derfor oprettede han Vestre Skoles rejsefond. Pengene hertil fik han ind på mange måder: andespil og forskellige former for lotteri. Engang fik far mulighed for at købe et stort parti "kålorme" billigt. De var fremstillet af teaktræ, hvorpå der var skruet to messingskruer, så den kunne bruges som oplukker. Til børnehjælpsdagen blev der til det store optog af gennem byen pyntet en vogn, der lignede en stor kållarve. Eleverne gik så ved siden af og solgte larver til 10 kr stykket. Det blev en bragende succes, og der kom godt med penge i rejsefondens kasse. Der var en enlig lærerinde på Vestre Skole, som ved sin død testamenterede 15.000 kr til fonden, det var dengang en betydelig formue.

Igennem de mange år far var på Vestre Skole, kom han på mange udenlandsrejser med børnene. Første gang han var afsted var sommeren 1949 hvor turen gik til Holland. Han har selv skrevet om turen i Fyens Stiftstidende den 7. august 1949.

Unge globetrottere på kryds og tværs gennem Nederlandene.

I sommerferien har 8. klasse fra Vestre Skole været på en 14 dages cykeltur til Holland. Der deltog 8 lærere og 18 elever på turen.

For børnene såvel som for lærerne blev det en enestående oplevelse.

Gennem et svagt bakket moræneland kørte vi først til byen Wijhe, der ligger ved IJssel floden. Engang var der en bro over floden her, men den var - som de fleste broer i Holland - sprængt bort af tyskerne. Vi kom over med en motorfærge og nåede ind i marsklandet. Alle møllerne som vi havde ventet at se var borte, man var for længst gået over til at bruge motorkraft.

Vi overnattede i ungdomsherberget i Oldebroek, og her traf vi for første gang sammen med den hollandske ungdom. Det blev et varmt og hjerteligt møde, der kulminerede, da hollænderne til ære for os sang "Rosen fra Fyen".

Den næste dags cykeltur var kun på 25 kilometer til havnebyen Harderwijk. Det var Dronning Julianes og Prins Bernhards kobberbryllup, og byen var i den anledning festligt pyntet. Alle de små piger havde orange gule sløjfer i håret. Det så festligt ud. Vi aflagde besøg i en kommuneskole. Den var gammel og forfalden, og den stod ikke nær på højde med, hvad

vi senere så af skoler. Læreren der viste os rundt, sagde med tårer i øjnene, da han hørte vi kom fra Danmark: " Vi glemmer aldrig den hjælp, som vi modtog fra Danmark efter krigen", og sådan var det alle steder. Vi følte virkelig, at vi var velkomne gæster.

I Harderwijk var der en gammel mølle. Vi fik lov at komme ind og se den. En halv snes meter over jorden var der en rundgang. Da der var en aldeles pragtfuld udsigt fra den, spurgte vi mølleren om vi måtte gå derud. "Det må i gerne", sagde han, "jeg har ikke været derude i mange år, så det vil være morsomt at se om den kan holde". Den holdt, og udsigten var risikoen værd.

Sejlturen over Zuiderzøen tog 4 timer, og det blev nogle meget fornøjelige timer. Passagererne blev underholdt med radiomusik. Vi bad speakeren om at få en dansk plade. " Det har vi ikke", sagde han, "men I kan jo selv synge", og så sang børnene i skibsradioen. Speakeren præsenterede dem som et udvalgt sangkor fra Odense. Det var ikke helt korrekt, men børnene klarede det pænt. Bifaldet var stort, og som tak blev børnene inviteret til forestilling i skibets biograf.

Da vi havde sejlet nogen tid, syntes lærerne, at de

trængte til en kop kaffe, og da på prislister stod: Kaffe med room 35 cents, syntes vi alle sammen at vi trængte til det, men det blev en sørgelig skuffelse, for det viste sig at fløde hedder room på hollandsk. Rom staves Rhum. Heldigvis forbarmede kaptajnen sig over et par stykker af os og gav genever, hollands nationaldrink.

Vi blev to dage i Amsterdam. Ungdomshotellet vi boede på var godt, men kvarteret var berygtet. Det var ikke så sjældent fortalte man os, at udlændinge blev udplyndret her og kastet på hovedet i kanalen.

Byen er med rette kaldt nordens Venezia. Den gennemkrydses af 50 kanaler, og 400 broer fører over dem.

I Amsterdam stiftede vi for første gang bekendtskab med de store hollandske malere. Det var en betagende oplevelse i Rigmuseet at se Rembrandts "nattevagten", og i Museet for Folkelig Kunst så vi billeder af van Gogh og Vermeer.

Børnene vil måske bedst huske den herlige sejltur gennem kanalerne. I hvert tilfælde gjorde turen gennem Lau-Burkwald kanalen, hvor de første tyske bomber faldt den 12 maj 1940, dybt indtryk på dem.

Den største oplevelse blev alligevel besøget på diamantudstillingen. Mange af verdens skønneste diamanter var udstillet, og de repræsenterede fantastiske værdier. En enkelt diamant, som tilhørte en amerikansk millionær, var vurderet til 400.000 danske kroner.

Der blev også lejlighed til at besøge et af byens store varehuse, "Bikuben". Det vrirlede med varer, men de var dyre. "Vi har varer nok", siger hollænderne, "men vi har bare ikke råd til at købe dem". De fleste varer er to til tre gange så dyre som i Danmark, og indtægterne er lavere end her. En undtagelse er dog grøntsager. De er billige og de spiller en stor rolle i den daglige husholdning. Der serveres altid grøntsager til middag i de hollandske hjem. Cigaretter, som hollænderne selv laver, er også billige. Vi fik gode cigaretter helt ned til 5 øre per stk. Til gengæld var de importerede cigaretter meget dyre. "Camel" kostede f.eks. 28 øre pr.stk. (Det skal nævnes her at far var storryger i sine unge dage, jeg har hørt 40-50 stk. om dagen, men han holdt pludselig op med at ryge omkring 1955, fordi cigaretterne steg fra 10 til 12 ører stykket).

Rationering kender man så godt som ikke mere til i Holland. Det er faktisk kun kaffe, ris og kød der er rationeret. Kødrationeringen er meget stram. Vi fik f.eks ikke serveret kød en eneste gang på hele turen.

Fra Amsterdam gik turen til blomsterbyen Harlem. Undervejs aflagde vi besøg på Hollands største flyveplads Scipool. Det var børnene meget optaget af. I et hjørne af pladsen stod en smuk hvid flyvemaskine. Det var den maskine, Folke Bernadotte havde benyttet på sin sidste ulykkelige tur til Palæstina.

Harlem er en smuk by, og den museum ejer nogle af Franz Hals'bedste billeder. Selv ligger han begravet i den katolske kirkes kor. En simpel sandsten over hans grav bærer indskriften: Franz Hals begravet 1. september 1666.

Om aftenen var vi nogle stykker, der cyklede til IJmuiden-havnen, som vikingeskibet besøgte på sin vej til England. Der stod kraftige kampe her under krigen, og der var rejst et ualmindeligt smukt mo-

nument over de faldne. Det forestillede en soldat, en fisker og en borger. På soklen bar det indskriften: Een kurs-een strid-een frihed.

Det var ikke den rigtige årstid at besøge blomsterlandet på. Af forårets rige, strålende blomsterpragt var kun de visne blade tilbage, og så-selvfolgelig-de kostbare løg, som hollænderne våger over som drager.

Hele vejen ned til Haag ligger det ene store gartneri ved siden af det andet, og ind imellem gartnerens pragtfulde villaeer.

Haag er regeringsbyen, og det præger den. Det er måske Hollands smukkeste by, og midt i al skønheden - omgivet af en dejlig park- ligger fredspaladset, det eneste sted hvor tyskerne ikke kom under hele deres besættelse af Holland.

Det var en dansker- Børnesen- der viste os rundt. Han havde udvist stor taperhed under krigen i Østen, og som tak herfor havde han fået lov at være fremmedfører i Fredspaladset, det er ellers kun hollænderne, der får lov til det- naturligtvis.

Alverdens nationer har givet kostbare gaver til paladsets udsmykning og Danmarks gave regnes for en af de værdifuldeste, det er et pragtfuldt springvand, udført i Københavnsk porcelæn.

På vejen fra Haag til Rotterdam passerede vi den gamle porcelænsby Delft berømt for sine smukke porcelænsfliser. Nu betales de gamle fliser med fantastiske priser, men vi så dem beklæde væggene fra loft til gulv i køkkenerne i de gamle bondehuse.

I Rotterdam var vi en tur gennem tunnelen, der går under den 500 meter brede Maas flod. Rullende trapper fører ned til tunnelen. Pigerne blev bange og turde ikke køre ned, så vi forårsagede en større trafikprop. Heldigvis var der nogle betjente og hjalp os til rette, så vi nåede over og tilbage igen.

I Rotterdam traf vi de første alvorlige spor efter krigen. Havneområdet blev ødelagt, og 28000 mennesker satte livet til. Tyskerne satte havnen i brugbar stand igen, men lige før kapitulationen sprængte de den igen i luften.

Nu er havnen atter i orden. "Vi sled døgnnet rundt med genopbygningen", sagde en gammel kaptajn til os, "for vi sultede her i Rotterdam så længe havnen var spærret". Nu strømmer rigdommene igen ind til den gamle by, hvis havn idag er der europæiske fastlands største.

Fra Rotterdam til Utrecht havde vi strygende medvind, så der var god tid til at nyde det smukke landskab. Egnen vi kørte igennem, er midtpunktet er midtpunktet for Hollands frugtavl. Man var netop i fuld gang med morelplukningen, og det er festdage for hollænderne. Over alt vejer flagene i de store morelplantager, og ud mod vejen er der rejst æresporte, hvorover der står: Kom inden for og spis.

Det var en mærkelig følelse da vi kom ind i Utrecht, at stå over for den store Jellingesten. Det var virkelig den eller rettere en tro kopi af den. Den er skænket af Danmark til Universitetet i Utrecht.

Fra Utrecht til Arnhem ser vi stadig spor af krigen. I disse egne gjorde hollænderne stærk modstand mod de fremtrængende tyskere. Ca. 10 kilometer øst for Doorn ligger et højdedrag som kaldes Bjerget her forsvarede den hollandske hær sig 16 dage. 800 krigsgrave på Bjergets top fortæller om den blodige dyst.

Øg så kom vi til Arnhem, en af krigens berømteste

og forfærdeligste krigsskuepladser. Småbyerne i 10-15 kilometers afstand fra Arnhem ligger endnu i ruiner, og 6 kilometer fra byen er vi på de hedestrækninger, hvor englændernes første luftbårne division landede d. 17 september 1944. 8000 mand blev sat ned. Da kampene sluttede tolv dage senere, var de 7000 faldet. De faldne ligger på en stor stor kirkegård midt i kampområdet. Det er gribende at se disse lange rækker af hvide kors. Hver eneste morgen bringer børnene i Arnhem friske blomster i blå hvide og røde farver ud til gravene. Arnhem ligger i ruiner men der arbejdes på genopbygningen, og det samme er tilfældet i Nijmegen, der ligger 15 kilometer fra Arnhem. 17000 mennesker faldt under kampene i Nijmegen. De ligger begravet på en stor kirkegård syd for byen.

De sidste dage vi var i Holland var det regnvej, så vi måtte tage med toget til Oldenzal. Vandrehjemmet lå 17 kilometer fra byen og var indrettet i en herlig gammel borg fra 1653. Næste dag gik turen hjem.

Vi havde lært et herligt land og et herligt folk at kende.

Over et af de første huse vi så i Holland, stod indskriften: "Ora et labora"-bed og arbejde. Den indskrift kunne passende sættes over hele det hollandske folk. Det er dybt religiøst- halvdelen protestanter og halvdelen katolikker, og det er strengt i sine sæder. Disciplin er ikke noget problem i den hollandske skole, fordi barnet har lært at lyde hjemme fra. Det er hjemmet der opdrager barnet, og skolen støtter hjemmet i opdragelsesgerningen. De unge i Holland må ikke ryge- i hvert tilfælde ikke uden for hjemmets fire vægge- før de er fyldt 17 år, forældrene kan idømmes bøder, hvis de gør det. Folket er flittigt. Man har ligesom følelsen af - uanset om det nu er borger, bonde eller arbejder man taler med- at det først og fremmest er fædrelandets vel det drejer sig om.

Har børnene forstået dette, så har turen vel ikke været helt forgæves.

Jeg har taget denne avis artikel med, i min beskrivelse af far af flere grunde. For det første for at give en prøve på hans evner som journalist: evnen til at se og opleve en masse, får let kontakt til andre mennesker, stilen er kort og præcis. For det andet er der heller ingen tvivl om, at han har evnet at give børnene en uforglemmelig oplevelse. For det tredje fordi jeg tror, at denne tur kom til at betyde en hel del for ham selv. Jeg tror, at besøget i Arnhem kom til at præge hele hans holdning til 2 Verdenskrig. Han fik en oplevelse han ikke kunne slippe. Livet igennem læste han alt, hvad han kunne komme i nærheden af om 2 Verdenskrig. Han havde en stor samling af bøger specielt om slaget ved Arnhem. Mange år senere da vi boede i Sønderborg, udtrykte far ønske om over for Flemming, at hvis der var noget han gerne ville opleve igen var det Holland. Han ville gerne se de store malerisamlinger samt egnen omkring Arnhem. Flemming og far kørte en tur til Holland hvilket, uden tvivl, var en tur han var glad og taknemmelig for.

Senere blev det til mange udenlandsrejser med skolebørnene. Først i halvtredserne en tur til Norge. Han kom hjem og var meget betaget af den norske natur, han var dybt rystet over hvor fattige nordmændene var. Han havde tabt adskillige kilo i vægt idet han fandt, at den norske mad var uspiselig. I 1960 var jeg med på en 10 dages bustur til Østrig, og nu fik jeg selv en prøve på hvilken eminent rejseleder far var. Hele turen står uudslettelig printet i min hukommelse. Jeg fik også øjnene op for andre af fars evner. Han havde ikke lært meget sprog, men det han kunne, udnyttede han til fuldkommenhed. Han benyttede en hver lejlighed til at tale med østrigere og tyskere og havnede undertiden i nogle gevaldige diskussioner. Blandt andet holdt han sig ikke tilbage for, at diskutere Hitler og 2. Verdenskrig. Hvilket iøvrigt gjorde mig frygtelig flov, når tilsyneladende venlige mennesker, som med glæde berettede om den dejlige tid de havde haft i Danmark under krigen, blev skældt ud af far. Jeg havde før den tur, altid betragtet min far, som som et venligt og rart menneske. Så jeg blev noget forundret over ham i rollen som lærer. Med en tilsyneladende strenghed opretholdt han disciplin. Det at mange af eleverne fandt at han var skrap, var en opdagelse som chokerede mig meget.

Karen-Margrethes barnedåb, maj 1947
Peter Karen-Margrethe Hans-Ebbe Jørgen Ib Anne-Birthe

1949 Karen-Margrethe Far Gertrud Anne-Birthe

Fast deltager på disse skolerejser var også fars gode ven og kollega Emil Pedersen. Emil Pedersen kom til Vestre Skole som lærer omkring 1950. Han var på dette tidspunkt nyuddannet lærer. Han var ligesom far gårdlærer og de mange timer de tilbragte sammen i skolegården udviklede sig til et livslangt venskab, på trods af den store aldersforskel. Mor kunne de første mange år ikke lide Emil Pedersen, på trods af at han var en ualmindelig rar mand. Årsagen hertil må søges, tror jeg, i mors familiære baggrund. Mors familie betragtede sig som intellektuelle. De var alvorlige og lidt snobbete mennesker. Emil Pedersen var ikke nogen af delene. Hans jakkesæt hang på ham, hans sprog var ligefremt og så var han sjov. Med årene kom mor dog til at sætte meget pris på ham og hun indså, at han på mange måder var far en god, aldrig svigtende støtte. Far og Emil var rørende enige om mange ting: deres politiske ståsted var det samme, nemlig Det konservative Folkeparti, de havde samme indstilling til børneopdragelse og skoleundervisning og skolepsykologer kunne de ikke udstå: "Hvad skal man med en skolepsykolog til 100.000, når man kan få et spanskrør for 10 øre".

Far elskede at vandre, og som stor pige kom jeg til at ledsage ham på mange af hans vandreture. Vi tog rutebilen forskellige steder hen og på den måde kom jeg til at se næsten hele Fyn til fods. Vi studerede blomsterne, fuglene, de historiske mindesmærker, kirkerne. Far og jeg var rørende enige om at smukkere sted end Fyn fandtes ikke. Vores yndlingstur gik til Hindsholm. Vi tog toget til Kerteminde. Herfra gik vi til Hverringe igennem Måle til Bøgebjerg Strand. Når vi kom til Dalby, kiggede vi indenfor hos Kirsten og Gunnar (fars niece), hvor vi blev budt på kaffe, gammelt øl og en hyggelig snak. Turen gik videre til Mesinge, hvor vi spiste aftensmad hos faster Ingeborg. Nu havde vi tilbage en skøn aftenspadseretur: forbi Taulundhjerget over Viby, Måle, til Kerteminde og med "Kertemindegrisen" hjem. Det skal, i den forbindelse, lige nævnes at Kertemindebanen gik fra Odense til Martofte. Jeg husker turen fra Odense til Mesinge, som varede den flere timer (men det gjorde den vel ikke). Toget standsede ved et utal af stationer og da banen var ensporet skulle toget ofte ind på sidespor, for at lade modgående tog passere. Engang i 60'erne besluttede man, at nu skulle Kertemindebanen nedlægges. Far gik straks igang med at danne en forening til Kertemindebanens bevarelse, men planerne stod ikke til at ændre. Alle medlemmerne fik efter nedlæggelsen, som minde, et poleret søm fra banen indgraveret med initialer og med et hak i så også den kunne bruges som samfundshjælper. Sømmene blev lavet af en af fars mange bekendte: kunstsmed Frandsen i Odense.

På de lange spadsereture begyndte vi at snakke om, at vi skulle gå den 280 km. lange tur ad Den gamle Jydske Hærvej fra Viborg til Bov. Vi begyndte at træne systematisk til denne tur, med lange vandreture, så godt som hver søndag, gennem et helt år.

Sommeren 1960 kom far hjem med to rygsække, han havde lånt. Nu skulle vi af sted, kl. 7 næste morgen, med toget fra Odense Banegård. Næste dags middag var vi i Viborg og vores tur sydover begyndte. Det blev en helt fantastisk tur. Det var en oplevelse at gå med far. Han havde sat sig grundigt ind i Hærvejens historie og den fik jeg så fortalt undervejs. Da han forstod at komme i snak med alle mennesker, blev vi ofte budt på kaffe. Jeg glemmer aldrig den første dag, hvor vi ved 8-9 tiden om aftenen, var nået til Lyngård. Her skulle vi se St. St. Blichers gamle skole. Denne var dog på grund af det sene tids-

punkt lukket, hvilket vi selvfølgelig var svært skuffede over. Far kom i snak med en gammel mand, som da godt kunne vise os skolen. Vi sad der i tasmørket i den gamle skolestue og den gamle mand citerede lange afsnit fra E Bindstouw. Jeg forstod ikke et ord af hvad han sagde, men det var alligevel en uforglemmelig oplevelse, og det blev bestemt ikke den eneste. Undervejs blev fødderne mere og mere ømme, og vabler undgik vi heller ikke, men fars humør var strålende, så selv om jeg ind imellem var grædefærdig af træthed og smerter, fik han alligevel lokket mig med de sidste kilometer.

Vi gik 40 km om dagen med fuld oppakning uden vandresko, som man kender idag. Jeg gik turen i tynde sommersko og far gik i almindelige herresko. Når vi havde gået 3 km., satte vi os i grøftekanter, sprittede fødderne grundigt af og tog nye strømper og sko på. Ved således hele tiden at skifte fodtøj holdt vi fødderne i nogenlunde fin stand. Vi blev kun uvenner en gang under turen. Da vi var ud for Haderslev, hvor Hærvejen deler sig, ville far tage den vestligste rute som var lidt længere, men jeg var ved at være træt så jeg ville den korteste vej. Vi var så stædige begge to, at det endte med at vi gik mod Haderslev for at tage toget hjem. Efter et par km. blev vi dog gode venner igen. Vi vendte om, da jeg havde fået min vilje. Den tur var noget af en bedrift, men jeg tror ikke der er mange der var klar over hvilken. Så derfor blev jeg glad, da jeg engang traf en kollega, som igennem mange år har været med som læge på Hærvejsmarchen. Da jeg fortalte ham om vores tur, var han tydeligvis meget imponeret. Han roste fars regime med afspritning af fødder og skift af fodtøj, det mente han var forklaringen på, at turen overhovedet havde kunnet gennemføres.

6 marts 1956 flyttede familien til Paludan Mullersvej 17, det var til et rækkehus i 3 etager. Det lå i udkanten af Odense, lige op til Hunderupskoven. Til huset hørte en lille have med en dejlig solfyldt terrasse. Nu fulgte en række gode år for mine forældre. Når jeg tænker tilbage derpå, husker jeg det som lyse lykkelige år, hvor den ene glædelige begivenhed afløste den anden. Allerede den første sommer, besluttede far, at der skulle rejses en flagstang. Flaget gik ustandseligt til tops. Den første begivenhed hvor flaget gik til tops, var da Jørgen blev student. Så fulgte forlovelser, bryllupper, børnebørn eksamener osv, osv. Mine forældre var meget gæstfri og de var et strålende værtspar. Far elskede at diskutere, og hans børn ligeså, hvilket fik snakken til at gå livligt og højlydt til familiefrokosterne. Far kunne sige de mest forfærdelige ting i diskussioner, og folk der ikke kendte ham godt kunne blive temmelig forargede over hans meninger. Jeg tror dog aldrig han sagde ting, som var personligt stødende og hans undertiden rabiante meninger, svarede slet ikke til hans ellers gode hjerte. Vi lærte med disse samtaler, at i diskussioner er alle meninger tilladt, og jeg mener vi lærte hvad demokrati er, i hvert fald vores egen Fischeriske form. Far sluttede ofte en meningsudveksling med at sige: "Hvis man ikke er socialist når man er tyve, har man ikke hjerte. Er man ikke konservativ når man er fyrre, har man ingen hjerne".

Far var meget glad for at fotografere. Jeg tror, han fik sit første fotografiapparat omkring 1954. Vi boede dengang på Drewsensvej. På etagen under os boede Ester og Tage Larsen. De var blevet fars og mors meget gode venner. Tage Larsen ejede filmselskabet Orion Film samt en fotoforretning i Jernbanegade. Jeg vil tro, det var ham, som gav far lyst til at fotografere. Det blev igennem årene til enorme mængder af billeder. Han fremkaldte og lavede billederne selv. På Drewsensvej havde han mørkekammer i køkkenet. Senere på Paludan

Müllersvej fik han fast mørkekammer i kælderen. Da han startede med at fotografere, havde han måske også en idé om, at han skulle tjene lidt ekstra penge, det var i hvert fald hans undskyldning over for mor, når han købte ind af dyrt fotoudstyr. Han tjente vel også lidt; i en årrække tog han billeder af fynske kirker til Fyens Stiftstidende (de kom på "siden sidst" hver søndag), og jeg har også været med ude til selskaber hvor han tog billeder. Bagefter var det så hjem i kælderen -lave billeder til langt ud på natten- tilbage til selskabet, vise dem frem og modtage bestillinger. Det var dog ikke altid hans fotografier blev lige vel modtaget. Jeg husker engang, hvor han til en konfirmation tog et billede af en ældre meget rynket dame, hendes rynker kom overordentligt fint frem på billedet. Far var meget stolt og syntes det var et ualmindeligt godt billede, han forstørrede det op og havde det med tilbage til damen. Hun var tydeligvis temmelig sur over billedet, men det var far alt for distræt til at opfatte. Det skal iøvrigt siges at han var en fortræffelig fotograf. I 1957 begyndte han at tage lysbilleder. Han lavede herefter lange billedserier bl.a. om Hindsholm, Hærvejen, Sydslesvig. Disse billeder lavede han foredrag til, som han holdt rundt omkring i forskellige foreninger og på alderdomshjem. Da han var en morsom fortæller, var det som regel med overordentlig stor succes. Det gav også anledning til megen munterhed, at der var en frygtelig rod i hans billeder. Ofte stod billederne på hovedet, eller også sad de fast i lysbilledapparatet, idet billederne ikke altid var sat i rammerne med den største akkuratesse. Omkring 1962-63 begyndte han at smalfilme, og disse film kom især til at handle om børnebørnene. Efterhånden blev der til mange timers forevisning. Når børn og børnebørn kom hjem, blev far efter frokost sendt i kælderen for at vise film. Han var i stand til at holde børnenes interesse fanget i timer.

Da vi flyttede til Paludan Mullersvej fik far en noget længere skolevej og derfor anskaffede han sig en knallert. På den knallert kom han til at køre i tusindvis af kilometre: ture rundt på Fyn for at fotografere kirker og vise lysbilleder frem, familiebesøg og som beskikket censor kørte han hele Danmark rundt.

I 1957 skulle Gertrud (8 år) og jeg (10 år) for første gang rejse alene op til Moster Astrid der boede i nærheden af Skive. Undervejs skulle vi skifte tog i Langå og mine forældre var lidt bekymrede ved udsigten til dette. Derfor kørte far på sin knallert til Langå, for at hjælpe os med at skifte til det rigtige tog. På vej til Århus var der en hjælpsom billetkonduktør som fortalte os at vi skulle skifte tog i Århus: "I skal bare tage toget fra spor 2, på skiltet står til Struer over Langå". Vi skiftede uden betænkning tog i Århus. Da det tog som vi skulle have været med kom til Langå, blev far temmelig forskrækket da han opdagede at hans to døtre ikke var med. En time senere passerede det tog vi var skiftet til, Langå og far åndede lettet op da han så os. Han skældte ikke ud, jeg tror han var lidt stolt over at hans børn var istand til at klare sig på egen hånd.

Omkring 1956 blev far leder af Odense Skolebio, som på dette tidspunkt var et mindre foretagende. Arbejdet hermed interesserede ham meget. Det gav ham kontakt til en masse mennesker og samtidig gav det ham mulighed for at benytte alle de kontakter han havde. Det udviklede sig under hans ledelse til et stort foretagende, fra 1600 elever til omkring 15.000. Tidligere havde man haft alle forestillinger i et biografteater, men efterhånden kom der så mange elever til, at man måtte benytte fire biografer: Grand Teatret, Folketeatret, Apollo og Imperial. Han havde gode kontakter til pressen og forstod at lave reklame for sit biografforetagende. Som eksempel kan nævnes at den amerikanske skuespiller Bing Crosby engang i 60-erne, i forbindelse med en laksestrid, førte en

hetz mod Danmark. Far gik straks til pressen og bekendtgjorde at han ville boykotte alle Bing Crosby film. Han kom i den anledning i de fleste af landets aviser og blev interviewet til radio Fyn. Han nød al den virak, der var omkring hans person. Desværre endte hans filmeventyr mindre godt. Da han gik på pension skulle Odense Skolebio, som nu var blevet til Fyns Skolebio, overtages af kommunen. Far havde dog ikke lyst til at give slip på sit biografforetagende og besluttede sig til at fortsætte med de private skoler, børnehaver og pensionister. Desværre gik det ikke godt, foretagendet gik fallit, og far fik en stor gæld. Der kom besøg af pantefogeden, men her viste far atter sine talenter: Pantefogeden blev pænt budt velkommen, der blev serveret øl, der blev snakket hyggeligt om gamle venner og bekendte, pantefogeden takkede pænt af og skrev at der ingen ting var af værdi i huset. Dette på trods af der var en del, malerier, sølvtøj osv. Far blev reddet også denne gang. Det var dog alligevel, som om at han fra dette øjeblik blev gammel. Han havde altid holdt af at være den glade giver: at mødes med venner og bekendte rundt omkring på byens værtshuse, få en snak og give en omgang. Han holdt af at se familien samlet, til store fester hvor ingenting manglede. Men nu var der pludselig ikke længere råd. Han tilbragte nu meget tid hjemme, var ofte i lidt dårligt humør, mor klagede over han var vrissen og vrangvillig. Ind imellem gik han i byen, hvor han gik hen er usikkert, men ofte kom han beruset hjem. Han tålte ikke meget at drikke, før han blev overordentlig usikker på benene, så faldt han undertiden, og kunne ikke ved egen hjælp komme op igen. De måneder vi boede i Odense på Sdr Boulevard, ringede mor ofte og var meget urolig for far, der kunne have været væk hele dagen. Mor var bange for at et eller andet skulle have tilstødt ham. Flemming måtte så ud og se efter ham, og fandt ham et eller andet sted i byen på en eller anden bæverding. Andre gange var han kommet beruset hjem og var faldet. Flemming måtte tage ud på Paludan Mullersvej, stable ham på benene, klæde ham af og lægge ham i seng. Jeg har ofte undret mig over, at han overhovedet overlevede. Der var kun en gang han kom rigtig galt afsted. Det var i 1973, efter en påskefrokost hos Jørgen og Birgit. Han skulle på toiletet og tog fejl af døren til toiletet og døren til kælderen. Ved faldet ned af kældertrappen fik han et kompliceret brud i knæet, som kostede ham tre måneders sengeleje. Han langvarige sengeleje var ved at tage livet af mor, idet han var en temmelig vanskelig patient der hele tiden krævede opvartning. Der var også et rend i huset af gæster, der skulle se til patienten. Ølregningen har været dyr i den periode. Da far igen var kommet på benene holdt han et større "rejsegilde". Der gik rygter om festen og i Fyens Stiftstidende kunne man den følgende dag læse: Karl Fischer Hansen, sygehusundervisningskonsulent og skolebioleder har holdt "rejsegilde" i hjemmet på Paludan Mullersvej. Anledningen er, at K. Fischer Hansen har rejst sig efter et sygeleje, som har strakt sig siden skolesommerferien. Anledningen til den ufrivillige ferie var et ret kompliceret benbrud. Blandt de celebre gæster ved konsulentens rejsegilde var viceskolelederen Emil Pedersen, Odense. Det skal i den forbindelse nævnes at far havde et strålende helbred og meget sjældent var syg, men var han det, stod hele verden også på den anden ende. Engang da far var vikar i Bramminge ved Esbjerg, blev han akut syg med mavesmerter. På mistanke om blindtarmsbetændelse, blev han indlagt på Esbjerg sygehus. Tilfældet gik dog i sig selv, men forinden havde mor i hast måtte forlade hus og børn og tage den lange tur til Esbjerg, idet far var overbevist om at hans sidste time var kommet.

Far sad i en årrække i bestyrelsen for Odense Teaters skolescene. Dette, samt

hans biografjob, førte til, at han havde gratis billetter til både teatret og biografene. Så vi kom ofte i biografen og vi så faktisk alt, hvad der kom af store film i 60'erne. Far selv elskede at gå i biografen. Der var film han holdt særlig meget af og dem så han flere gange. Hans ynglings film var "A sound of music", ellers var de film han holdt mest af krigsfilm, helst fra 2. Verdenskrig. Hvis en film kedede ham faldt han blot i søvn, og vi havde meget bøvvl med at skubbe til ham, så han ikke snorkede alt for højlydt. Da Gertrud og jeg var flyttet hjemmefra, var det ofte børnebørnene der fulgte ham i biografen. Engang Peter Dreyer var på ferie og skulle med far i biografen, kom de først hjem efter mange timer. De havde set 3 biografforestillinger i træk. Han havde også pladser i Folketeatret til den årlige eventyrfilm-festival, hvor der blev vist film i flere dage. Peder Dreyer og min datter Line, som da var henholdsvis 12 og 8 år, blev inviteret til at deltage. De så film i timevis og havde det pragtfuldt. Teaterfribilletterne førte med sig, at vi så så godt som alle forestillinger på Odense Teater. 2. juledag var det efterhånden blevet en tradition, at far tog alle sine børnebørn med til "Jul i Nøddebo Præstegård". Derudover var der "Teater og Kortklubben", bestående af Hans og Dagmar (Anne Birthes svigerforældre), og deres venner Kirsten og Heinz, samt politimester Lyngborg og frue. Far inviterede alle i teatret og bagefter hyggede man sig med natmad.

Fars lyst til at se billeder viste sig på endnu en måde, han var nemlig meget glad for at se på malerier. Hans interesse herfor er sikkert allerede skabt i barndommen, idet der på hans barndomsegn, var en stor interesse for kunst, som nok var ualmindelig hos en bondebefolkning. Der hang i hans families hjem malerier, malet af lokale kunstnere. Jeg har indtryk af, at der altid ved bryllupper og fødselsdage blev givet gaver i form af malerier. I Mesinge boede maleren Helge Christensen, som far ofte besøgte. Mange af hans billeder hænger rundt omkring hos familien. Der var maleren Johannes Andersen fra Salby, som jeg tror var den bedste af de Hindsholmske malere, men som desværre døde meget ung. I Dalby boede maleren og musikeren Pedersen Larsen Birkebjerg.

I Kerteminde besøgte far Nan og Tulle, som havde sommerrestauranten Pax. De havde ingen børn og brugte hele deres formue på at købe billeder af Kertemindemalerne: Johannes Larsen, dennes barnebarn Jeppe Larsen og Regnar Lange. Her købte han i årenes løb en del træsnit af Johannes Larsen. Nan og Tulle testamenterede hele deres malerisamling til Kerteminde og malerierne findes nu på det nye Johannes Larsen museum. Han var også medlem af Fyens Kunstforening, og hver forår besøgte vi Den fynske Forårsudstilling i Kunstpavillionen ved Odense Å.

Far blev syg sommeren 1981. Han havde igennem et stykke tid klaget over, at han var træt. Han fik pludselig gulsot og lægen mente, at han nok havde galdesten. Da han vedblev med at være gul, blev han indlagt på Odense sygehus til operation. Det viste sig ved operationen, at han havde kræft i bugspytkirtlen. Det blev en svær tid for far og mor. Far blev mere og mere trist, han havde ikke lyst til at spise og selv øl og whisky, som han havde holdt så meget af, kunne han ikke få ned. Til sidst var han utrolig mager og afkræftet. De sidste 3 uger tilbragte han på hospitalet, da mor ikke længere kunne klare pasningen. Hans nioghalvfjerdsindstyvende fødselsdag tilbragte han på hospitalet og her så jeg ham i live for sidste gang. Det var første gang han talte om, at nu skulle han dø, ellers havde han altid holdt på at han blev mindst hundrede år

gammel.

Til alle fester på Paludan Mullersvej havde Kristine Højmark stået for madlavningen, og far havde altid sagt til Kristine: "Du må love mig, at du kommer og koger suppe til min begravelse." En anden ting far havde sagt om begravelser var, at i gamle dage mindedes man den afdøde i en god og hyggelig ånd og der blev drukket rigeligt med gravøl. Sådan ønskede han det også til sin begravelse. Begge hans ønsker blev fulgt, begravelsen var helt i Karl Fischers ånd.

Uddrag af Hans Fischer Hansens (1889-1977) erindringer.

Hans Fischer Hansen var søn af Hans Laurits Hansen, som var Karl Fischers farbror. Han voksede op på Enggården i Åsum, som den ældste af en søskendeflok på 9. Efter den normale skolegang læste Hans Fischer Hansen til præliminæreksamen i Odense. Derefter gik turen til København, hvor han uddannede sig til ingeniør på Polyteknisk Lærestanstalt. Han blev herefter ansat ved Havnevæsenet i Odense.

Hans Fischer Hansen var meget slægtshistorisk interesseret og efterlod sig et stort materiale, som senere er blevet bearbejdet af hans dattersøn, Eskil Sørensen. Hans Fischer Hansens erindringer blev udgivet 1985. Jeg har lavet et uddrag heraf, hvor jeg har medtaget de ting som har relation til familien i Mesinge.

Når man kørte fra Kerteminde ad Fyns Hoved Vej og nåede frem til Salby, sås der for 100 år siden til højre i S-svinget mod Mesinge en stråtaekt bindingsværksgård kaldet Brandhøjgård, ikke fordi den lå højt, tværtimod, men fordi en del af gårdens jord strakte sig mod vest op over Brandhøj, og dette navn har højen vel fået enten fordi, den enten har været en baunehøj eller måske fordi, folk i gamle dage søgte derop for at stedfæste udbrudte brande. I Brandhøjgård, som indtil 1906 var fæste under Schelenborg, boede Niels Andersen og hustru Gertrud, i hvis børneflokk Anna Mathilde var nummer 3 og ni år gammel.

Fra gården havde Mathilde fri udsigt en km mod nord ned over Enghaven til Mesinge, hvor blikket standsede ved gården Eskelunds lange vinstokklædte stuehus. Lidt til højre lå den lille askelund, som gav gården navn, og på den anden side Rødbæks Rende gårdens teglværk. Over byen sås kirken, hvor hun var døbt, og der lå hendes skole med den afholdte lærer Hansen.

Folkene på Eskelund kendte Mathilde vist ikke meget til, for de var højre, og hendes forældre var venstre, og så kunne de jo ikke komme sammen i de tider. Men i skolen gik hun i klasse med to af gården børn, Kirsten og Hans Peter, og ved markskellet i Enghaven, hvor de to gårdes jorde støder sammen, havde hun så ofte talt med den fem år ældre Hans Laurits, som hun godt kunne lide.

Ved sin konfirmation fik Mathilde af præsten en skudsmålsgang med to mg-er og af sine forældre en flot nøddetræs kommode samt et pragtfuldt fransk sjal.

Omtrent samtidig døde Hans Hansen på Eskelund i en alder af 57 år, og så måtte den 19-årige Hans Laurits overtage styrelsen af den over 100 tdr. land store gård og teglværket. Hans søstre har fortalt at han gjorde det godt, og at han forbedrede økonomien. Desuden var han i to vintre elev på Fyns Stifts Patriotiske Selskabs Landbrugsskole i Odense. På grund af datidens trafikforhold måtte han bo i Odense, den ene vinter boede han hos dyrlæge Sørensen.

Laurits og Mathilde har ikke brugt deres skudsmålsbøger, så de har næppe været ude at tjene. da hjemmene var "selvforsynende", skulle kvinderne klare en hel del arbejder, som de nu slipper helt eller delvist uden om, f.eks. karte, spinde, sy, stoppe, malke, kærte o.s.v.. Mathilde fik hele sin uddannelse der hjemme med undtagelse af, at hun en tid var i huset på Gilstedgård. Derfra huskede hun i mange år den dag hun sved ærterne. Fra Mathildes ungdomsår kender vi kun lidet. Hun holdt af en svingom på de "ungdomsvisitter", hun deltog i omkring på Salby-gårdene. Og skønt Laurits ikke hørte med til "Salby-lavet", blev de to vistnok tidligt forlovet - til stor fortørnelse for Ane HansHans. Årsagen var vist nærmest politisk, måske også fordi hun var selvejer og morfar kun fæstebonde. Endvidere kunne det vel tænkes, at hun var ked af at skulle af med sin bestyrer. En dag sagde Niels Andersen til Laurits: "Når din mor er imod, at I gifter jer tror du så ikke, det er bedst at lade de planer fare?"

De havde aldrig tænkt at bosætte sig udenfor deres kære Hindsholm, men der var ingen passende ejendom til salg der, og så købte de den gamle Jespergård i Åsum, som de overtog den 19. juni 1888. De løste kongebrev og blev viet i Åsum Kirke den 10. juni s.å. Forlovere var Hans Petersen, Gilstedgård, og Vilh. Frederiksen, Bis Korup. Pastor Brahm, som viede dem, har sagt, at han aldrig har set så skøn en brud. I bryllupsgildet, som stod på den nyerhvervede gård, deltog kun den nærmeste familie. I regnskabsbogen er bl.a. noteret: "Rasmus for at spille..1 kr." Vi må håbe for Mathildes skyld, at Rasmus har kunnet spille brudevalsen. Det skal dog oplyses her at farmor hurtigt blev forsonet, var med til bryllup, blev en venlig svigermor og senere en herlig bedstemor.

Og så begyndte et ikke særligt langt men lykkeligt ægteskab. Mathilde og Laurits fik os (9) børn, og vi formerede os - takket være god "fremmed indblanding"- til 15 børnebørn og 40 oldebørn samt et endnu voksende antal tipoldebørn. Til sammenligning kan jeg oplyse, Ane HansHans, som hurtigt overvandt sin modvilje mod mine forældres giftermål, mønstrede 7 børn og 24 børnebørn, hvoraf de fleste var med til sammen med deres forældre at fejre hendes fødselsdag den 10. maj.

Om min forældres første år i Åsum har jeg skrevet et andet sted, så jeg vil kun nævne, at de faldt godt til i Åsum, at de må have opgivet at flytte tilbage til Hindsholm, da de allerede i løbet af årene 1893-95 ombyggede hele den gamle gård. Den nye kaldtes Enggården. Jorden er ikke Hindsholmjord. Når vi fraregner skov, eng, skrænter, veje og den ringeste del af jorden, bliver der tilbage ca. 25 tdr.land god agerjord.

Far gik ret hurtig over til næsten kvægløst landbrug og dyrkede en del cikorie- og sukkerroer samt frø. Han var anset for at være en dygtig landmand. Far og mor var flittige og påpassende, så økonomien altid var i orden. De var, såvidt jeg husker, kun en gang uden for Fyns Stift, nemlig da de i 1909 besøgte mig i København. Far var nok født i et højrehjem men var altid venstremand, bl.a. stiller for Pinstrup, da han blev valgt ind i Kerteminde-kredsen, en periode medlem af sognerådet og i en årrække formand for bylavet.

Far spurgte somme tider, om ikke nogen af os havde lyst til at lære et eller andet, for han regnede ikke med, at der blev råd til en gård til hver. Han var derimod ikke så højskolevenlig, at nogen af børnene kom på højskole.

Vore forældres liv rummede som andres både sorger og glæder. I 1906 døde lillebror Åge af skarlagensfeber, og i 1910 blev far alvorligt syg. Efter undersøgelse på sygehuset hjemsendtes han med begge nyrer angrebne af tuberkulose. Far kunne ikke mere deltage i arbejdet, og det hele så sort ud.

De hjemmeværende børn måtte tage et godt nap med ude og inde. Gode venner var flinke til at hjælpe og til at besøge far, og trods det at lægerne forlængst havde opgivet ham, havde han det ofte ret godt, så far og mor fik lyst til i 1913 at fejre deres sølvbryllup i Åsum Forsamlingshus. Samme år blev søster Anna gift med konsulent Jørgen Fr. Petersen. De bosatte sig i Odense og kom i de følgende år ofte på besøg med deres børn - til megen glæde for far og mor.

Men i 1917 forværredes hans tilstand, og det gik mod afslutningen. Han døde den 29. maj efter 7 års sygdom og 57 år gammel.

Mor blev boende på Enggården, idet hun stadig havde en af sønnerne som bestyrer. I 1935 bortforpagtede gården til de nygifte, bror Arne og Ingrid, og på en grund af Solbakkens gamle have byggede hun et hus til sig og sine to ugifte døtre, Marie og Johanne.

BESØG HOS FAMILIEN PÅ HINDSHOLM.

Åsum-familien kom næppe mere end en eller to gange til fars hjem i Mesinge og ca. en gang årligt til fars søstre, fastrene Hansine i Midskov, Hanne i Havndrup og Karoline i Barløse - Tårup (senere i Killerup og derefter Sønderhøjrup). Oftere kom vi til de nærmere boende fastre: Kirsten i Sanderum og Karen på Gillestedgård, hvor der ganske vist ingen børn var, men vi kom der sammen med de tre jævnaldrene børn i Sanderum, som vi legede godt med.

Farmors Fødselsdag.

Det var ikke så tit vi kom "a by", d.v.s. kom udensogns, når lige undtages småture til Odense og besøg på Gillestedgård, her ville hestene altid af sig selv dreje ind, hvis far ikke passede tømmerne. Der ud over kom vi vel gennemsnitlig en gang om året til mors og fars søskende, som alle boede inden for "kørevidde".

Den for os vigtigste og årligt tilbagevendende begivenhed var turen til farmors fødselsdag- eller som hun og vist nok de fleste ældre på Hindsholm sagde-"gebursdau". Det var den 10. maj, når den store bøg i skoven, Kohaveskoven, var sprunget ud. Den var en del højere end alle de andre træer i skoven, og vi kunne se den når vi gik et stykke hen i marken. Inden denne dag skulle vi have alt forårsarbejde i marken færdig, de sidste roer sået og kornet være kommet godt op. Vi havde bedt os fri fra skole, og aftenen før skulle alle vi børn i en "balle" vand, en efter en midt på gulvet i det rummelige køkken. Der blev varmet vand i gryder og komfurets vandgryde, og vi blev grundigt skrubbet af mor og pigerne. Næste dag blev charabancen vasket og smurt, hestene striglet en ekstra gang, og seletøjet pudset. Straks over middag fik alle travlt med at "lempe sig", hele flokken kom i det pæneste tøj, som måtte hentes frem fra mange forskellige steder i huset, da det jo ikke var så praktisk indrettet, at hver havde et skab eller en kommode end sige et værelse. Far satte sig på forsædet med en eller to af drengene, og mor tog plads på forreste del af venstre bagsæde, hvorfra hun lettest kunne tale med far. Og så kunne resten af børnene slås om de tilbageværende pladser. Og så startede den 20 km. lange køretur, som vist tog henimod 1½ time, da hestene var mere egnede for det sindige markarbejde end for trav på vejene. Men turen var ikke kedelig. Far kendte som sin tid som bestyrer af farmors teglværk en hel del af beboerne, hvor vi kom frem, ved navn og fortalte et eller andet om dem eller deres virksomhed, der boede "exmølleren" og der var "maltgøren", i huset der

murmester Kruuse, som havde bygget vores nye stuehus o.s.v.. I strandkanten på den anden side Munkebo udpegede mor den sten, hvorunder storken havde fundet lillesøster. I bindingsværkshuset til venstre lige før vi nåede dæmningen, der skiller Bregnørdæmningen fra den inddæmmede Tårup-strand, boede den gamle Jørgen Stabel (mange år senere G. Hjortlund). Nu lå vejen nedenfor dæmningen på Tårup-siden, men far fortalte at man tidligere kørte oppe på selve dæmningen, der var så smal at to køretøjer ikke kunne passere hinanden. Hvis man kom kørende der en mørk aften, måtte man derfor sende en mand forud med en tændt lygte for at stoppe eventuelle modkørende.

Så nåede vi Vestermae. På den del heraf som hørte til morfars gård, viste mor os den dam, hun blev skubbet ud i af vogterdrengen for mange år siden. Nu passerede vi Brandhøjhuset, hvorfra vi kunne se både mors og fars fødegårde. Et øjeblik efter kørte vi ind i Mesinge, til venstre ligger skolen, hvor far og mor havde fået deres kundskaber, kirken hvor de var blevet døbt og konfirmeret, og tårnuret hvis visere ikke er kommet længere end sidst, vi så dem, og så "hospitalet" med de gamle. Til højre ligger "brugsen" og huset, hvor Poul tømmer bor, ham der lavede alt tømmerarbejdet på vores nye gård. Og så drejer vi ned i "krogen" forbi sognefoged Hans Niensens gård til højre og "store Mads's " hus til venstre lige ind i bedstemors gård.

Her var stort rykind af gæster, farmors børn og svigerbørn, børnebørn og nogle fra byen: Provstens, lærer Hansens, dyrlæge Langes og Kraghs samt en del hjælpere i køkkenet, ialt et lille halvt hundrede. Bedstemor kunne li' at feste og se glade ansigter, selv om det kostede. Fødselsdagsgaver husker jeg ikke hun fik, det var vist ikke skik og brug på landet dengang. (I 1899 lod alle farmors børn og svigerbørn sig dog fotografere på et billede, som overræktes hende på fødselsdagen. Der mangler dog tante Sofie, idet farbror Hans Peder var ungarl endnu dengang). Kaffebordene stod dækket, og vi børn har nok taget godt for os af retterne. Syv slags kager talte mor engang til. Hun syntes det var overdådigt.

Så spredtes selskabet i stalde, mark og have. Farbror var dyreinteresseret, havde hingst, og præmieskilte på væggen. Vi børn var interesserede i raceduerne og teglværket. Her til kom vi ad en sti fra haven ned over (den nu rørlagte) Rødsbæk rende med et "gangbræt" af en stor flad sten. Den altid glade Marius teglbrænder var vi glade ved at træffe. Til fødselsdagsmiddagen var der dækket bord for de voksne i storstuen og for børnene i stuen ved siden af, og her var der nok mest sjov. Hos de voksne blev der holdt taler og skålet for bedstemor. Tilsidst sang de "Dejlig er jorden...", det syntes far ikke om - lige efter de havde fået alt det de kunne æde, drikke og ryge.

Så var det snart slut med den dejlige fest, men når vejret var godt, kunne vi have en dejlig hjemtur. Far og mor var glade ved at have genset Hindsholm og familien. Far nynnede, frøerne kvækkede på Vestermae, og snart faldt børnene i søvn. Men også hestene ville gerne hjem nu, og så gik det hurtigere. Efter traveturen ned over den sidste bakke slog hestene over i skridtgang, og vi var inde under de grønne træer, i den Åsumske stilhed. Vognhjulene havde fået en hel anden, stille og hjemlig klang - og vi var alle på engang lys vågne.

Disse fødselsdagsfester fortsatte efter at farmor i 1896 havde overdraget gården til det gæstfrie ægtepar farbror Hans Peder og tante Sofie. Farmor døde 20. juli 1908.

Bedstemor Ane's brev til forældrene da Åge dør.

Brevet er fra 1906.

Kære Laures og Matilde

Mesinge, Mandag.

Tak for Eders brev og tak for den gode mad, i sendte mig, det var alt for meget.

Ja jeg kan forstå sorgen over eders lille kjære dreng, og så at i skulle sende ham fra eder og ikke selv pleje ham, det var en gruelig tid for eder, men vi vil bede med eder og for eder, at gud vil sende sin trøst og styrke til at bære eders sorg. Han er nu gået hjem til vor kjære fader i himmelen, hvor vi alle håber om en liden stund at samles med ham.

Jeg har læst de yndige salmer mange gange, og det var som jeg kunne se, at i kørte med lille Åges kiste dækket med kranse og alle børnene kjøre bag efter. Jeg kunne ikke komme med til begravelse, men mine tanker var hos eder, eders sorger er jo også mine. Bedstemoder elsker jo børnebørnene ligesom sine egne. Jeg var henne på kirkegården ved den tid, jeg tænkte mig i begravede lille Åge. Men jeg kunne næsten ikke gå hjem. Det så helt rørende ud, at Laures og Matilde var omgivet af alle børnene, og de var så pæne, at de fik indtryk af, at alle de, der kom at følge tog del i eders sorg. Bare i nu må beholde dem i har tilbage. Jeg er rigtig glad ved at Hans nu er kommet til Odense, så er han der dog om natten, de kan jo ikke vide, hvad der kan komme på, han er jo så vanskelig Pæsen, at der er ikke noget tilpas for ham. De Sanderum var her i søndags, og Kirsten blev hertil igår. De ville snart hen at se til eder. I Midskov har de det ikke godt. Hansine lå igår og var så forkølet, og den gamle bedstemoder er det så dårligt med. Det var jo bedst om hun snart kunne komme herfra. Peder og Sofie var i Salby i aftes. Der så de ikke den gamle. Louise var syg, men det var værre med Karoline, hun kunne ikke komme til rette med sig selv. De var bange for at hun skulle blive ligesom Peder Masen. I dag er jeg oppe hele dagen, igår måtte jeg gå i seng før Kirsten rejste. Vi tærsker med damp i dag.

Hils nu familien og i selv og børnene hilses på der hjerteligste fra moder.

GILSTEDGÅRD.

Først lidt om hvordan faster Karen og onkel Pæsen var kommet til at sidde på Gilstedgård, idet jeg henviser til vedlagte oplysninger fra civilingeniør H.K. Nielsen, Hjallelse:

Gårdmand Rasmus Knudsen i Biskorup døde i 1832 og efterlod sig sin hustru og deres eneste barn Marie Cathrine Rasmusdatter, 7 år gammel. Efter moderens død 1858 blev Marie Cathrine i en alder af 32 år ejer af gården i Biskorup.

Engang imellem 1855 og 1860 blev ungkarl Hans Pedersen (f.i Birkum Kohave 1832) avlskarl på gården. Om dette skete før eller efter enkens død kan ikke oplyses.

I 1867 fik Marie Cathrine af Hans Larsen skøde på Gilstedgård og Matrnr.19a og 7 (tilsammen hartkorn 15-6-1-1½ for 48000 rdl.)

Den 22.5.1868 blev avlsbestyrer Hans pedersen, 35 år gammel, og Marie Cathrine Rasmusdatter, 42 år gammel, viet i Vor Frue Kirke. De boede formentlig på Gilstedgård, men Marie Cathrine døde barnløs den 21.10.1878.

Derefter kom faster Karen, født i Mesinge 15.2.1854, til Gilstedgård, formentlig som husbestyrerinde. Den 3.2.1880 blev enkemand Hans Pedersen, nu 47 år, viet i Vor Frue Kirke til Karen Hansen 25 år. I 1884 solgte de gården i Biskorup til Vilh. Frederiksen fra Lundsgård for 54000 kr.

Om Marie Cathrine ved vi ikke ret meget, men at dømme efter de forholdsvis fine møbler som fra hendes tid fandtes på Gilstedgård, må hun have været interesseret i pæne ting, f.eks. stod der i den store sal et kostbart hollandsk skab, og her på Munkevænget står et skatol med indlagt " M.C.R.D: 1849" og en dragkiste med "M.C. Rasmussen 1833" samt fra hendes mors tid en dragkiste, hvori snedkeren indvendigt under loftet har skrevet: Peder Henrik Pedersen, snedker v. Ulrichsholm, 1816 den 13. juni.

Af familie og andre venner blev Hans Pedersen kaldt "onkel Pæsen" eller blot "Pæsen". Også "tante Karen " brugte den sidste benævnelse. Fremmede kaldte ham "proprietær Petersen". Han var efter mit skøn jævn og retlinet, fornuftig og vellidt samt en dygtig landmand, som passede sin bedrift. Han var hjælpsom mod familie og venner og glad for os børn og sine gæster. Nogen har ymtet om, at han i sine yngre dage somme tider tog sig et glas mere end nødvendigt, hvad der måske var det, der fik faster til at reagere lidt voldsomt, når nogen af familien i husholdersketiden spurgte, om hun ikke skulle blive frue på gården. Inden så længe blev hun fru Petersen, og de fik et langt og lykkeligt samliv. Hun blev en dygtig husmoder, mange unge piger har lært husholdning hos hende. Blandt dem var mor der aldrig glemte den dag hun sved ærterne. Der var mange folk i kost, og der kom mange gæster.

Jeg begyndte tidligt at aflægge besøg på Gildestedgård. Som dreng interesserede det mig blandt andet at følge med i, hvorledes man selv brændte og malede kaffebønnerne, og hvordan man på et øjeblik skar en masse skiver af et brød, som for oven blev puttet ned i brødmaskinens slæde, der ved et håndtag blev trukket frem og tilbage over en kniv, mens skiverne dumpede ned i skuffen. Og så kunne jeg godt lide "Pæsens øl", han delte gerne en pilsner med mig.

Søndag formiddag var en gunstig tid for mig at komme til Gilstedgård, for da kom forvalteren med regnskab og overskud fra ugens køb og salg, og så dryppede det på Hans Pæsens navnebror. Og når jeg kom og fortalte at jeg havde fået en lillebror, fik jeg en krone, mens Pæsen galant vurderede en

lillesøster til to kroner. FASTER derimod rynkede bare på næsen, hun syntes, der var børn nok.

En af Pæsens bedste venner var lærer Hintze Nielsen, Ejby, Frue Landsogn. De blev aldrig trætte af at spille krocket på den store plæne om sommeren. Det endte gerne med aftensmad i lysthuset ved nordenden af plænen og passende nær ved køkkenet. Ofte stod menuen på skinke med grønrætter eller asparges fra haven, og hjemmelavet rygeost manglede ikke. En enkelt gang var der vel lidt misstemning ved taflet. Det var den dag, da Hintze havde ramt Pæsen over det ene øje, så han resten af livet måtte gå rundt med en bule i panden.

Nu tænker jeg på gamle Henrik og Ka'Henriks, som boede i det, der dengang var Sct. Jørgens Fostad nr. 101. Nummeret husker jeg der ved, at når de var på arbejde, var "101 ude", det var de næsten altid, for de hørte til gårdens faste stab. Karen virkede mest inde, men Henrik tog sig af den store have, derunder krocketplænen, som blev holdt mønsterværdigt - med le selvfølkelig. Men aldrig så jeg en mand svede som Henrik.

Pæsen gik lidt på jagt og fiskeri på gårdens jord og i dens moser. Engang da bl.a. Anders Hansen, "Solbakken" var med, blev denne ramt af et hagl, som rikochetterede fra vandoverfladen. Senere, da Pæsen knap var så letbenet, var det mest sygehusinspektør Hillerup Jørgensen, der nød jagten.

Ved et selskab på Gildestedgård så jeg første gang skylleskåle i brug, det var vist ved Pæsens fødselsdag, som fejredes 1 oktober samtidig med, at der holdtes høstgilde. Høstmedhjælperne spist i folkestuen og fødselsdagsgæsterne i spisesalen. Efter spisningen var der dans i vognporten til harmonikamusik, og ud på aftenen blev der gjort flittigt brug af J.B. Lorentsens puncheske, som nu hænger her på væggen, og det var gl. Henrik, som foreslog "Petersens skål" og sang for.

Efter jul var der juletræ i folkestuen for Hintze Nielsens, Sanderumerne og os i Aasum. (Af Hintze Nielsens børn blev Johannes gartner på Amager, Svend læge i Odense, datteren gift med ingeniør Egede Glahn og Erik fængselspræst i Nyborg.)

Hintze Nielsen var, inden han blev kantor ved Vor frue Kirke, dirigent for Ejby Sangforening, som jeg hørte synge i forsamlingshuset der og på Gildestedgård, og samtidig dirigent for de samlede fynske (eller var det danske?) kor, som jeg hørte synge ved en sangfest i Ridehuset, hvor den kendte Dagmar Hansen ("Oh Dagmar") optrådte solo og i duet med Hintze Nielsen ("Ved tavlebordet").

Jeg syntes, det var spændende, når Pæsen og Tante tog mig med til byen, om vinteren i lukket vogn med kusk og om sommeren i ponyvogn. Tante benyttede lejligheden til at belære mig om, at når nogen hilste på dem, skulle jeg også tage kasketten af. Hjemme tog vi jo kun huen af for præsten - hvis vi da ikke gik med det "åune houe".

Efterhånden var tante Karen blevet interesseret i Indremission og kom til en del møder, basarer m.m. i missionshuset Betania, formentlig under påvirkning af den missionske pastor Busch ved Frue Kirke. Han holdt høstprædiken på Gildestedgårds store plæne med en ret stor deltagelse fra Odense og Ejby. Mit og Henriks job var at se efter, at børnene ikke lavede ulykker i haven.

En tidlig morgen 1900 bankede Anders Hansen "bag bækken" på vore vinduer og fortalte, at der var ildebrand, vistnok på Gildestedgård. Det var dog kun de tre avlslænger, der var brændt, men mange dyr havde mistet livet. Ilden havde en overgang haft fat i stuehusets sydlige sidefløj, men det lykkedes

forvalteren (Hans Møllegård) at få den slukket. Nogle tilskuere så politiassistent Riise falde i kulen med råddent roeffald og sendte ham en venlig tanke med tak for nytårsaften da han fangede dem i politigården og krævede bøder for gadeuorden. Branden var vist opstået ved uforsigtighed hos natlige gæster i en halmstak eller i laden, men avlsgården blev genopbygget i en mere tidssvarende skikkelse. Jeg tror, Pæsen sagde, at han nu for tredje gang havde bygget avlsbygningerne op, nemlig første gang da de var gamle og trængte til fornyelse, og anden gang efter lynnedslag i nybygningerne og tredje gang efter uforsigtighedsbrand.

Onkel Pæsen var nu kommet op i årene og var måske ved at gå træt, for en dag sagde han til mig: Når du bliver gammel nok, skulle du gifte dig med Synnøve, så kan i overtage Gildestedgård.

I 1905 solgte Pæsen og tante Karen Gildestedgård m.v. til Wilkens for vistnok 134000 kr., hvorefter de købte Kronprinsensgade 21 for 25000 kr. og flyttede dertil med det indbo, de havde brug for. Her levede de stilfærdigt for resten af deres tid med en ung pige til hjælp.

Villaen var bygget af arkitekt Schwanenflygel til sig selv, der var fire store stuer i stueetagen, soveværelser og badeværelse på første sal og under det hele kælder og køkken med vareelevator til spisestuen. Der var endnu ikke el, men gasbelysning. Haven gik ned til åen.

Her hos onkels boede jeg gratis en del af den tid, jeg læste til præliminæreksamen i 1907-8. Jeg passede centralfyret.

Det var nu mindre godt med Pæsens hjerte, han besvimed enkelte gange, og en aften de var gået i seng, og jeg sad og læste i spisestuen, døde han pludselig og stille. Det var den 16. marts 1908.

Faster blev boende i villaen og havde en tid sin fættersøn Poul Andersen fra Midskov, senere prof. jur. boende hos sig, mens han gik i gymnasiet, og drengen Peder Holm Pedersen boede der en tid, mens han gik i skole og blev konfirmeret, hvorefter han kom til kommunen. Mens jeg boede i København, fortsatte faster med, når jeg kom hjem i ferierne, at give mig en 100-kroneseddel, ja i virkeligheden har onkel betalt en pæn del af min uddannelse, skønt de ikke havde mere end de selv kunne bruge.

Da Hanne og jeg blev gift i 1918 gav faster Karen middagen i Kronprinsensgade for et selskab af den nærmeste familie, og mens vi boede på Jagtvej kom vi ofte sammen, idet faster var glad for at se børnene.

Den 15. maj 1924 kom der bud, at faster pludselig lå for døden, og sidst på dagen døde hun. Jeg skylder Pæsen og faster mange tak for, hvad de har været for mig.

Pæsen og faster Karen havde ingen børn. Ifølge testamentet skulle boet deles således, at Pæsens fåtallige familie skulle arve en fast kontant sum, mens tantes søskendebørn (vistnok 24) skulle dele resten incl. villaen og indboet. Vi var enige om at sælge villaen og indbyrdes holde auktion over indboet og derefter dele pengene. Alle fik på den måde, hvad de selv ønskede - penge eller møbler eller lidt af hvert, og alt forløb på bedste måde. Onkel P. Laurits Nielsen, Sanderum, var auktionarius. - Vi glemte salæret.

Til Ane Larsdatters fødselsdag 10.maj 1889 havde børnene ladet sig fotografere.

Bagest fra venstre:

Anders Jensen, Midskov, (gift med Hansine), Hans Laurits Hansen og Mathilde fra Aasum, Laurits Nielsen og Kirsten fra Sanderum, Hans Peder Hansen, Mesinge (endnu ugift, siden gift med Sofie) og Peder Jørgensen Havndrup (gift med Johanne Hansen).

Forreste række fra venstre:

Hans Pedersen (Pæsen) fra Gillestedgaard, Hansine fra Midskov, Karen (gift med Pæsen), Karoline, (gift med Anders Andersen, Sdr. Højrup), Johanne (gift med Peder Jørgensen) og Anders Andersen.

Oplysninger om personerne og fotografiet har jeg fået af Jørgen Østergård, Herning.

Efterkommere efter Hans Peder Hansen og Gjertrud Ane Sofie Larsen.

A. Hans Peder Hansen. Født d.7.1.1867 på gården Eskelund i Mesinge. Døde d.20.12.1919 af den spanske syge. Søn af gårdejer i Mesinge Hans Hansen (30.8.1822-29.4.1880) og Ane Larsdatter (18.8.1828-20.7.1908). Han var livet igennem meget svagelig, på grund af en hjertelidelse han fik som følge af skarlagensfeber. Gift 17.8.1896 med Gjertrud Johanne Sofie Larsen (19.9.1871-31.12.1943). Datter af gårdejer i Midskov Jørgen Larsen (11.7.1826-25.2.1902) og Gjertrud Andersdatter (10.11.1829-28.2.1896).

B.1. Hans Jørgen Hansen. (8.4.1897-9.4.1897).

B.2. Ane Gjertrud Hansen. (8.4.1897-3.7.1897).

B.3. Ingeborg Hansen. Født i Mesinge d.20.5.1899. Døde i Mesinge d.21.5.1990. Overtog slægtsgården i Mesinge. Gift d.20.5.1920 med landmand Viggo Sørensen (14.8.1891-14.5.1974). Søn af Ane og Rasmus Sørensen, Elmegård, Salby.

C.1. Hans Peder Sørensen. Født i Mesinge d.24.2.1921. På Dalby Efterskole 1935. Første gang ude at tjene hos sin farbror Søren Sørensen, Søndersø, i 1940. Hjemme sommeren 1941, derefter hos gårdejer Nørgård Offersen i Revninge. Vinteren 1942-43 på Ladelund Landbrugsskole og derefter hos gårdejer H. Andersen, Højrup. Derfra til brødrene Mindegård, Hersnap. Tjente derefter på Birkum Møllegård. Købte i 1947 en gård i Lundby-Torup. Gift 1.5.1947 med Ella Jensen født d.15.4.1927 i Ølgod. Datter af gårdejer Aksel Jensen, Ølgod. Adresse: Allesøvej 110, Odense N.

D.1. Jens Ove Sørensen. Født d.7.8.1947, landbrugsmontør. Gift 29.11. 197 i Odense, med dagplejemor Jette N. Pedersen, født 10.10.1948.

E.1. Karina Sørensen. Født d.28.9.1973.

E.2. Rene Sørensen. Født d.8.2.1977.

D.2. Poul Egon Sørensen. Født d.2.8.1949, chauffør. Gift i Krogsbølle Kirke 21.11.1975 med kassedame Hanne Nielsen, født d.22.4.1953.

E.1. Karsten Bo Sørensen. Født d.23.12.1974.

E.2. Anette Lise Sørensen. Født d.3.8.1978.

D.3. Inge Lise Sørensen. Født d.9.3.1952, gartnermedhjælper. Gift d.26.9.1971 med smed Henning Bendtsen, født d.11.2.1946.

E.1. Mogens Michael Bendtsen. Født d.28.7.1970.

E.2. Claus Jørgen Bendtsen. Født d.14.12.1974.

E.3. Dorthe Karin Bendtsen. Født d.21.9.1976.

C.2. Kirsten Sørensen. Født i Mesinge d.23.5.1922. Døde i Dalby d.28.7.1990. Gik på Dalby Efterskole. Første gang ude at tjene hos gårdejer Laurids Fischer Hansen i Kertinge. Sommeren 1941 på Rødding Højskole. Derfra til amtsskolekonsulent Christoffer Hansen, Mesinge. Derefter hos minister og gårdejer Jørgen Jørgensen, Ullerup, Skamby. Derfra til gårdejer Aksel Pedersen, Allerup Skovgård. Så på sy-fagskole i Odense. Efter sit giftermål passede hun telefoncentralen i Dalby. Gift i Mesinge d.22.3.1946 med gårdejer Gunnar Andersen, Dalby (18.11.1921-5.10.1990), søn af Alfred og Anna Andersen, Dalby.

D.1. Hans Jakob Andersen. Født d.17.5.1947, gårdejer. Gift i Lønstrup d.24.6.1972 med børnehavepædagog Signe Høj, Tarm, født d.9.3.1951.

E.1. Thomas Andersen. Født d.1.8.1973.

E.2. Anders Andersen. Født d.2.3.1977.

D.2. Ingeborg Andersen. Født d.18.2.1950. Gift i Dalby d.22.3.1971 med gårdejer Rolf Andersen, Knivsing, Sønderjylland, født d.21.12.1945.

E.1. Morten Andersen. Født d.5.2.1972.

E.2. Kristina Andersen. Født d.2.1.1975.

E.3. Peter Andersen. Født d.22.3.1977.

D.3. Anna Andersen. Født d.18.2.1950. Gift d.20.5.1972 med gårdejer Karl Jensen, Veflinge, født d.27.5.1947.

E.1. Louise Jensen. Født d.2.10.1973.

D.4. Viggo Andersen. Født d.4.10.1955, maskiningeniør. Bor i Randers.

C.3. Inger Margrethe Sørensen. Født i Mesinge d.9.10.1923. To gange på Dalby Efterskole, i 1937 og 1938. Første gang ude at tjene hos gårdejer Christian Christensen, Roskilde. I sommeren 1943 på gymnastikhøjskolen i Ollerup. Derfra til ingeniør Jørgen Christensen, Odense. Derefter hos gårdejer Aksel Jørgensen, Møllegård, Kerteminde. Så på sy-fagskolen i Odense. Gift i Mesinge d.14.10.1949, med gårdejer i Midskov Søren Larsen Andersen, født d.15.2.1925, søn af sognefoged Thorvald og Laura Andersen, Midskov. Adresse: Ndr. Skovgyde 15. 5370 Mesinge.

D.1. Ane Sofie Andersen. Født d.9.2.1952, lærer ved Mesinge skole. Gift d.7.4.1979 i Mesinge, med lærer Niels Aage Madsen, Ansager, født d.30.4.1949

E.1. Jonas Madsen. født 12.8.1979.

E.2. Marie Louise Madsen. Født d.15.9.1981.

E.3. Jens Madsen. Født d.23.9.1984.

D.2. Birgitte Andersen. Født d.11.1.1955, lærer ved Mesinge Skole. Gift

d.7.4.1979 i Mesinge med fisker Kent Boesen, Kerteminde, født d.28.2.1950. Har nu overtaget sine svigerforældres gård i Midskov.

E.1. Sine Boesen. Født d.17.7.1980.

E.2. Mie Boesen. Født d.5.5.1982.

E.3. Anders Boesen. Født d.21.9.1984.

C.4. Anders Sørensen. Født i Mesinge d.26.11.1924. På Dalby Efterskole 1939. Første gang ude at tjene hos gårdejer Peder Sørensen, Mullerup. Derfra til gårdejer Laurids Pedersen, Ankærgård og Dalsgård, Bogense. Soldat til april 1947. Derefter hos sin farbror, gårdejer Christian Sørensen, Salby. Derefter på Sydsjællands Landbrugsskole og atter hos Christian Sørensen, hvis gård han senere overtog. Gården i Salby solgt d.1.1.1986. Gift d. 30.7.1954 i Drigstrup med Gurli Larsen, Over Kærby, født d.10.2.1932. Datter af Valborg og Laurids Larsen, Over Kærby. Adresse: Over Kærbyvej 108, 5300 Kerteminde.

D.1. Birthe Sørensen. Født d.20.3.1955, bankassistent i Aalborg. Gift d.19.8.1989 med bankfuldmægtig Carsten Jungersen Biersted Aabybro.

E.1. Lise Jungersen. Født d.28.7.1987.

E.2. Stine Jungersen. Født d.31.1.1991.

D.2. Kirsten Sørensen. Født d.7.4.1958, sygeplejerske på Odense Sygehus. Gift d.4.8.1984 med speditør Jørgen Poulsen, Odense, født d.11.11.1953. Adresse: Ivarsvej Odense V.

E.1. Karina Poulsen. Født d.7.1.1986.

E.2. Jesper Poulsen. Født d.8.10.1987.

C.5. Knud Sørensen. Født i Mesinge d.20.3.1926. Vinteren 1941 på Dalby Efterskole. Vinteren 1942 på Glamsbjerg Efterskole. Første gang ude at tjene hos gårdejer Laurids Rasmussen, Højrup, Skamby. Vinteren 1951 på Malling Landbrugsskole. Derfra til gårdejer Thomas Thomsen, Rødikgård, Farre. Købte i 1959 Anbækgård, Hammel. I april 1974 købte han Vester Egsgård i Langelund. Solgte den senere og købte hus i Give. Gift d.26.3.1959 i Sporup Kirke med Lilly Bach, Lyngby, født d.22.4.19. Datter af gårdejer Niels og Elly Bach, Lyngby. Adresse: Hyldevang 36, 7323 Give.

D.1. Viggo Sørensen. Født d.20.2.1960, truckfører.

D.2. Niels Sørensen. Født d.9.6.1962, tømrer.

D.3. Preben Sørensen. Født d.11.7.1968, truckfører.

C.6. Ane Elisabeth Sørensen. Født i Mesinge d.20.12.1927. Vinteren 1942 og 43 på Dalby Efterskole. Derefter hos dyrlæge Lange, Mesinge. Maj 1946 hos gårdejer Anton Jensen, Ore Højgård, Årslev. Sommeren 1947 på Den jydsk Idrætshøjskole, Vejle. Derfra til sin farbror, gårdejer Niels Peder Sørensen,

Hersnap. Derefter til en anden farbror Christian Sørensen, Salby. Derfra til gårdejer Jørgensen, Møllegård, Kerteminde. Gift d. 30.4. 1954 i Mesinge med gårdejer Peter Raun, Allested, født d. 22.9.1928. Søn af Betty og Jef Raun, Vandling, Haderslev. Adresse: Hovgyden 25, 5672 Broby.

D.1. Peter Raun. Født d.14.9.1954, gårdejer Bramstrup, Ringe. Gift d.14.4.1990 med sygehjælper Karin Nielsen, Lumby, født d.16.4.1962.

E.1. Jakob Raun. Født d.18.11.1989.

E.2. Dreng. Født d.28.12.1991.

D.2. Gerda Raun. Født d.30.12.1955, sygehjælper. Gift d.7.6.1980 i Allested med gartner Tommy Henriksen Allested, født d.16.2.1955.

E.1. Sanne Henriksen. Født d.28.11.1980.

E.2. Sarah Henriksen. Født d.3.10.1984.

D.3. Jens Raun. Født d.4.12.1960, gårdejer i Kværndrup. Gift d. 24.5.1985 med Birthe Knudsen, Espe, født d.14.5.1960.

E.1. Rasmus Raun. Født d.11.5.1987.

E.2. Anders Raun. Født d.25.7.1989.

D.4. Ole Ravn. Født d.8.3.1967, landbrugsmekaniker i Allested.

C.7. Ellen Sørensen. Født i Mesinge d.25.10.1929. Vinteren 1944 på Dalby Efterskole. Derefter Kerteminde Skole. Første gang ude at tjene hos overbetjent A.Rasmussen, Mesinge, derefter på sy-fagskole i Odense. Sommeren 1947 hos gårdejer Johannes Lange, Midskov. November 1947 elev hos fotograf Ellen Hagen, Odense. På Teknologisk Institut, København. I sommeren 1951 på røntgenafdelingen på Ullevål Sygehus, Norge. Derfra til fotograf Leif Nørremark, Odense. I 1954 fotograf i Hammel. Derfra på Århusegnens Husholdningsskole. Gift d.30.4.1955 i Mesinge, med gårdejer Axel Juul Jensen, født d.22.12.1927. Søn af gårdejer Jens og Elisabeth Juul Jensen, Abildballegård, Hornborg. Adresse: Hygum Skovgård, 7300 Jelling.

D.1. Jens Christian. Født d.23.9.1956, civilingeniør. Gift med civilingeniør Dorte Justesen, Birkerød.

E.1. Joan Juul Jensen. Født d.13.5.1987.

E.2. Ina Juul Jensen. Født d.31.7.1989.

D.2. Poul Erik Juul Jensen. Født d.18.6.1958, gårdejer. Gift med socialpædagog Winnie Stengård, Struer, født d.19.11.196

D.3. Anne Birthe Juul Jensen. Født d.6.6.1966, journalist.

C.8. Astrid Sofie Sørensen. Født i Mesinge d.12.4.1931. Var på Dalby

Efterskole. Første gang ude at tjene hos gårdejer Poul Rasmussen, Salby. Derefter hos Thorvald Andersen, Midskov. Så igen hos gårdejer Poul Rasmussen. Derfra til gårdejer Sigurd Bro, Stadagergård, Båring. Sommeren 1951 på Rødding Højskole. Derfra på sy-fagskole i Odense. Gift i Mesinge d.16.7.1954 med gårdejer Poul Melbye Larsen, Nr. Åby, født d.1.3.1929. Adresse: Søndergade 50, 5580 Nørre Åby.

D.1. Mads Melbye Larsen. Født d.25.11.1954, maskinmester. Gift d.9.4.1987 i Middelfart med dagplejemor Tina Hem, født d.20.3.1965

E.1. Kasper Melbye Larsen. Født d.14.10.1986.

E.2. Kenneth Melbye Larsen. Født d.13.9.1989.

D.2. Ingeborg Margrethe Melbye Larsen. Født d.22.4.1956, post. Gift d.17.12.1988 i Nr.Åby, med lærer Keld Pedersen, født d.14.11.1957.

E.1. Kristina Pedersen. Født d.19.6.1984.

E.2. Pernille Pedersen. Født 31.8.1987.

D.3. Viggo Melbye Larsen. Født d.14.6.1957, lærer. Gift i Vindelev med lærer Birgitte Nissen.

D.4. Søren Melbye Larsen. Født d.23.10.1959, tandlæge.

D.5. Jørgen Melbye Larsen. Født d.30.10.1961, forretningsbestyrer. Bor sammen med Dorthe Christensen, født d.26.1.196

E.1. Line Christensen. Født d.14.6.1988.

C.9. Bodil Sørensen. Født i Mesinge d.27.6.1932. To gange på Dalby Efterskole, i 1946 og 1947. Derefter hos gårdejer Karl Rasmussen, Midskov. Derfra til Gunnar Andersen, Dalby. Sommeren 1951 på Rødding Højskole. Derefter hos bestyrer Arne Frederiksen, Rugballegård, Hatting. Derfra til gårdejer Karl Pedersen, Dalby. I 1955 på Haslev Håndgerningsskole. Gift d.23.10.1955 i Mesinge, med gårdejer Åge Dilling Hansen, Veflinge, født d.1.9.1930. Søn af Marie og Th. Dilling Hansen, Gadstrup, Sjælland. Adresse: Kildehaven 16, 5474 Veflinge.

D.1. Lilli Dilling Hansen. Født d.20.12.1955, kontorassistent. Gift med sparekassefuldmægtig Jørgen Mårtensen, født d.27.8.1955.

E.1. Stine Mårtensen. Født d.8.2.1980.

E.2. Hans Mårtensen. Født d.1.3.1984.

E.3. Jens Mårtensen. Født d.7.8.1987.

D.2. Mogens Dilling Hansen. Født d.14.5.1957. Gift med sekretær Lene Reptun.

E.1. Jonas Dilling Hansen. Født d.28.7.1979.

E.2. Lise Dilling Hansen. Født d.31.1.1987.

D.3. Karen Dilling Hansen. Født d.3.6.1959, sygeplejerske. Gift med kommunefuldmægtig Niels Erik Pedersen, født d.6.3.1958.

E.1. Signe Pedersen. Født d.23.10 1986.

E.2. Søren Pedersen. Født d.23.5.1989.

D.4. Anne Grethe Dilling Hansen. Født d.1.3.1962, post. Gift med tømremester Carsten Poulsen, født d.4.6.1957

E.1. Henrik Poulsen. Født d.7.4.1987.

E.2. Jakob Poulsen. Født d.28.11.1989.

C.10. Rasmus Johannes Sørensen. Født i Mesinge d.10.10.1933. Død på Odense Sygehus d.22.10.1938.

C.11. Poul Sørensen. Født i Mesinge d.15.1.1935. Vinteren 1949 på Dalby Efterskole. Særslev Ungdomsskole vinteren 1952. Derfra til gårdejer Gunnar Andersen, Dalby. Derefter gårdejer Sigurd Bro, Stadagergård, Båring. CF soldat i Haderslev og på Sandholmløjren. I maj 1957 kom han til gårdejer Thorvald Andersen, Midskov og derfra til Ladelund Landbrugsskole og derefter nogle måneder hos gårdejer Poul Melbye, Nr.Åby. Den 1.2.1965 overtog Poul fødehjemmet Eskelund i Mesinge. Poul er i dag chauffør på Tømmergården i Odense, og bor på en ejendom i Lille Salby. Adresse: Lille Salbyvej 24,5370 Mesinge.

C.12. Søren Sørensen. Født i Mesinge d.16.2.1936. Vinteren 1952 på Særslev Ungdomsskole. Hjemme i et par år og fra 1956 soldat i Tønder. I 1958 hos gårdejer Emil Hansen, Udby Nygård. I 1959 på Ladelund Landbrugsskole. Igen hos Emil Hansen. Gift d.7.9.1963 i Agedrup med kontorassistent Katrine Haugård Poulsen, Agedrup, født d.8.2.1940, datter af Agnes og Herluf Poulsen, Lindegård, Agedrup. Adresse: Lindegården 16 Agedrup.

D.1. Anne Mette Poulsen Sørensen. Født d.24.8.1965, historie studerende ved Odense Universitet. Gift d.4.5.1989 i Allerup, med gårdejer og landbrugstekniker Christian Jakobsen

D.2. Hanne Haugaard Poulsen Sørensen. Født d.21.3.1968, kontorassistent.

D.3. Søren Herluf Haugaard Sørensen. Født d.19.3.1973, studerende.

B.4. Karl Fischer Hansen. Født på gården Eskelund i Mesinge d.27.9.1904. Døde af kræft i bugspytkirtlen på Odense Sygehus d.11.10.1983. Tog præliminæreksamen fra Glamsbjerg Efterskole. 1928 lærereksamen fra Odense Seminarium. 1928-1936 lokalredaktør ved Fyens Stiftstidendes Kerteminderedaktion (adresse: 1.Trollegade, 2. Langegade 40). 1937-1943 lærervikar (Bramminge, Tommerup, Nr. Lyndelse, Sanderum). Familien boede fra 1.1.1937 til maj 1940 hos dyrlæge C.C. Matthiessen, Svendborgvej, Ul-lerslev. Fra d.2.5.1940 til d.1.11.1943 i Sanderum. 1943-1963 lærer ved Vestre Skole i Odense. Han havde i samme periode eftermiddagsundervisning på Teknisk Skole i Odense samt aftenundervisning på Odense Studenterkursus. 1959-1974 skolekonsulent ved sygehusundervisningen i Odense. I 1956 startede han Odens Skolebio. Boede d.1.11.1943-1.3.1956 Drewsensvej 4. 2tv. Fra d.1.3.1956 og til sin død Paludan Mullersvej 17, Odense.
D.28.10.1930 gift med Eva Mouritze Matthiessen (26.7.1906-8.7.1987), datter af lærer Martin Ebbe Matthiessen, Hårslev (25.2.1846-2.2.1920) og Sofie Caroline Jensen (6.8.1864-1.2.1935)

C.1. Hans Ebbe Fischer Hansen. Født i Kerteminde d.16.10.1931. Født svagtseende. 1941-1951 gik han på Refnæs Blindeskole ved Kalundborg, efter endt skolegang boede han på hjem for svagtseende, Raklevgården ved Kalundborg (1951-1973). 1973-1980 langtidrevalident ved Blindeinstituttet, København. Fra 1980 kontormedhjælper ved Blindeinstituttet. Adresse: Ramsingvej 12 2tv. 2500 Valby.

C.2. Ib Fischer Hansen. Født d.17.9.1933 i Kerteminde. 1953 student fra Sct. Knuds Gymnasium, Odense. Sommeren 1960 cand.mag. i dansk og tysk fra Københavns Universitet. 1960-1979 lektor ved Herlufsholm Skole ved Næstved. 1978-1990 undervisningsinspektør for Gymnasieskolerne i Undervisningsministeriet (fra 1983 fuldtidsansat og fra 1987 kontorchef). Fra d.1.2.1990 rektor ved Nørre Gymnasium, Gladsaxe. Gift d.20.8.1955 i Odense, med Hanne Østergård født d.16.6.1934 i Odense. Datter af købmand Christian og Emilie Østergård, Odense. Hun er uddannet som korrespondent fra Handelshøjskolen i København, faglærereksamen i tysk og engelsk samt lægesekretæruddannelse. Har undervist på Herlufsholm Skole, senere arbejde som lægesekretær på Faxe Sygehus. Fra 1979 arbejde som sekretær ved Flygtningehjælpen. Adresse: Mandalsgade 3 3tv 2100 København Ø.

D.1. Sigrid Fischer Hansen. Født d.18.5.1958 i Dalum ved Odense. Student fra Herlufsholm Skole 1976. 1982 cand.phil.i engelsk fra Københavns Universitet. 1982-1987 sekretær ved Shakespeare Globe Theater, London. 1988 sekretær ved English National Opera (ENO). Adresse: Newington Causeway, London SE 1 6AD, England.

D.2. Astrid Fischer Hansen. Født d.6.11.1960 i Herlufsholm. 1979 student fra Herlufsholm Skole. Herefter rejseleder i Syd-og Mellemerika. Som journaliststuderende i 1½ praktikant i Chicago, USA. 1986 journalist fra Journalist Højskolen i Århus. Fra 1986 ansat som journalist ved Danmarks Radio, Radioavisens udenrigsredaktion, særligt område i Grækenland, Tyrkiet og Østeuropa. Gift på Københavns Rådhus 1993 med ingeniørstuderende Martin, født i Jugoslavien.

E.1. Ana Maria. Født d.29.8.1993 i København.

D.3 Dorthé Fischer Hansen. Født d.20.9.1962 i Herlufsholm. 1981 student fra Øregaard Gymnasium. Arbejder som lægesekretær.

D.20.8.1988 gift i København med Jan Rosenvinge Jensen født d.4.12.1960, søn af Niels Emilius og Solgerd Rosenvinge Jensen. JRJ har vognmandsforretning i Valby. Adresse: J.P.E. Hartmanns Alle 59 st. Valby.

E.1. Nana Fischer Rosenvinge. Født d.16.8.89 på Hvidovre Hospital.

E.2. Niels Christian Fischer Rosenvinge. Født d.17.6.91 på Hvidovre Hospital.

E.3. Jacob Joachim Fischer Rosenvinge. Født d.21.12.92 på Hvidovre Hospital.

C.3. Jens Peder Fischer Hansen. Født i Kerteminde d.26.1.1936. Student fra Odense Studenterkursus 1955. 1962 Civilingeniør (maskine) fra DTH. 1962-1964 værnepligtig ved Søværnet. Hjemsendt som søløjtnant af 1.grad. 1964-1966 arbejde som ingeniør i Svejts på Brown Boveri. 1966 ansat som ingeniør ved Constatin Brun A/S senere Kosan Brunata A/S. 1984 udnævnt som direktør for Kosan Brunata. Overtager firmaet, som herefter hedder Brunata A/S i 1990. Gift d.16.8.1958 i Kerteminde, med Grethe Grønkjær Nielsen født d.28.1.1936 i Kerteminde, datter af dyrlæge Baltser Johannes og Ebba Bodil Grønkjær Nielsen Kerteminde. Uddannet som tresproglig korrespondent ved Handelshøjskolen i København. Fra 1973 sekretær ved Højgård og Schulz. Formand for bestyrelsen i Brunata Holding A/S 1990. Adresse: Øster Pennehavevej 25, 2960 Rungsted Kyst.

D.1. Klavs Fischer Hansen. Født d.8.12.1959 i Kerteminde. 1979 student fra Rungsted Statsskole. 1985-86 deltager i kapsejlad (Whitbread Round the World Race) ombord på SAS Baia Viking. 1989 uddannet som maskine-ingeniør på Københavns Teknikum. Ansat som ingeniør ved firmaet Haldor Topsøe. Gift på Fredensborg Rådhus d.15.10.1994 med Margaret Eriksdatter Lassen født d.5.7.1959. Uddannet som kunsthåndværker på Kerteminde Husflidshøjskole og Seminarium. Adresse: Baunebjergvej 113, 3050 Humlebæk.

D.2. Eva Fischer Hansen. Født d.15.7.1963 i Kokkedal. HF eksamen fra 1981. 1990 Uddannet som sejlmager i Lyngør og Oslo, Norge. Nu ejer af sejlmagerværkstedet hvor hun er uddannet. Adresse: Fischer Sails, Langkaia 49, 0150 Oslo 1.

D.3. Carl Christian Fischer Hansen. Født d.8.9.1967 i Rungsted.1985-86 arbejde i Munchen. 1986-91 EDB medarbejder ved Brunata A/S.1991 startet på ingeniøruddannelse.

D.4. Ane Fischer Hansen. Født d.19.4.1970 i Rungsted. HF eksamen 1990 fra Rungsted Gymnasium.1991 afsluttet Laborant skole. 1992 praktikuddannelse hos firmaet Haldor Topsøe.

C.4. Jørgen Aage Fischer Hansen. Født d.15.12.1937 i Kerteminde. 1957 student fra Sct.Knuds Gymnasium, Odense. Som studerende formand for Studenterrådet ved Århus Universitet og senere formand for Danske Studerendes Fællesråd. 1966 medicinsk embedseksamen fra Københavns Universitet. 1982 Medicinsk doktorgrad. 1983 overlæge på medicinsk-cardiologisk afd. Kommunehospitalet, København. 1987 overlæge cardiologisk afd., Hvidovre Hospital. D.1.2.1964 gift i Haderslev Domkirke med Birgit Vaarning født d.23.4.1938, datter af børnehjemsforstander Jens Christian og Meta Vaarning, Haderslev. B.W. medicinsk embedseksamen 1968. Medicinsk doktorgrad 1982. 1982 overlæge ved patologisk afd., Kommunehospitalet. 1987 overlæge ved patologisk afd., Hvidovre Hospital. Adresse: Henningsens Alle 62, 2900 Hellerup.

D.1. Anne Trine Fischer Hansen. Født d.4.11.1965 i København. Student fra Statens Kursus, København 1985. Biologistuderende ved Københavns Universitet samt Idrætshøjskolen.

D.2. Karen Meta Fischer Hansen. Født d.15.3.1967 i Gentofte. 1985 student fra Aurehøj Gymnasium. Human-biologistuderende ved Københavns Universitet. D.7.7.1990 gift i Helleruplund Kirke med Garth Edward Richmond født d.18.10.1964 i Victoria British Colombia, søn af skoledirektør Edward William og lærer Betty Jean Richmond. Adresse: Elmegade 10, 2400 København N.

E.1. Sarah Liv. Født d.3.4.1993 i København.

E.2. Sidsel Maj. Født d.2.7.1994 i København.

D.3. Anne Sofie Fischer Hansen. Født d.21.4.1972 i Gentofte. 1990 student fra Aurehøj Gymnasium.

D.4. Malene Fischer Hansen. Født d.13.4.1974 i København. Gymnasieelev.

C.5. Anne Birthe Fischer Hansen. Født d.28.6.1940 i Sanderum. Student fra Odense Studenterkursus 1961. Herefter teletypeuddannelse ved Fyens Stiftstidende Odense, senere Berlingske Tidende og Krislig Dagblad. 1980 uddannelse som lægesekretær. 1980-86 arbejde som lægesekretær i lægepraksis i Hillerød.

D.3.8.1963 gift i Stenløse Kirke ved Odense, med Jørgen Christian Dreyer født d.1.2.1941, søn af distributionsdirektør ved Fyens Stiftstidende Hans og Dagmar Dreyer. JCD uddannet som civilingeniør ved DTH, herefter brygmesteruddannelse ved Carlsberg Bryggerierne. Administrerende direktør ved Gies A/S (lysfabrik) Hamborg. Adresse: Am Baum 46, Bege Dorf, D-21029 Hamburg, Tyskland.

D.1. Peder Dreyer. født d.28.1.1965. Student fra Frederiksborg Statsskole 1983. Studerende ved DTH. Gift d.29.8.1993 på Københavns Rådhus med læge Lene Mortensen født d.24.11.1965, datter af overlæge Nikolai og civilingeniør Ida Mortensen, Hillerød. Adresse: Blågårdsgade 34, 2200 København N.

E.1. Kasper Dreyer. Født d.13.5.88 på Frederiksberg.

E.2. Jakob Dreyer. Født d.30.8.1990 i København.

D.2. Rikke Dreyer. Født d.23.10.1966 i Rødovre. Student fra Hillerød Gymnasium 1986. Studerende ved DTH. Gift på Gladsaxe Rådhus d.1.10.1994 med Jesper Hostrup, født d.4.11.1960. Adresse: Søager 16, Gentofte.

D.3. Anne Dorthe Dreyer. Født d.26.10.1971 i Horsens. Student fra Frederiksberg Studenterkursus 1991. Adresse: Hørsholmsgade 16, 2200 København N.

C.6. Karen-Margrethe Fischer Hansen. Født d.17.2.1947 i Dalum ved Odense. 1967 student fra Sct. Knuds Gymnasium Odense. 1975 Medicinsk Embedseksamen fra Københavns Universitet. 1975-1985 reservelæge ved forskellige hospitaler rundt omkring i Danmark (Odense, Sønderborg, Ålborg, Dronninglund, Nibe, Århus). D.1.4.1985 nedsættelse som praktiserende læge på Frederiksberg.

D.24.5.1969 gift i Odense med Flemming Find Madsen født d.4.11.1947. Søn af skoleinspektør Poul Valdemar og Agnete Jensen Madsen, Herlev. Fra 1.1.1991 administrerende overlæge på neurokirurgisk afd. Hvidovre Hospital. Adresse: Hasselvej 2, 2600 Glostrup.

D.1. Line Find Madsen. Født d.26.10.1969 i København. 1989 student fra Øster Borgerdyds Gymnasium. Aktuarstuderende ved Københavns Universitet. Gift i Herstedvester Kirke d.6.8.1994 med Anders Holland Brabæk, født d.30.7.1969 i København. Søn af Georg Holland og Agnes Brabæk. AB er japanskstuderende ved Københavns Universitet. Adresse: Vestergårdssvej 58 2th, 2600 Glostrup.

D.2. Jakob Find Madsen. Født d.26.8.1973 i København. 1991 Teknisk Skole i Rødovre. 1992 værnepligtig i Vordingborg. HF studerende. Adresse: Degnemosen 10, 2605 Brøndby Øster.

D.3. Mads Find Madsen. Født 4.12.1979 i Sønderborg.

C.7. Gertrud Fischer Hansen. Født d.12.1.1949 i Dalum ved Odense. 1969 student fra Odense Studenterkursus. 1973 uddannet som radiograf ved Middlesex Hospital, London. 1991 BA (Hons) Bibliotekar Studier-Polytechnic of West London.

D.2.11.1974 gift i Odense Domkirke med Robert Humphrey Porter MA (Oxon) MBA (London Buisness School), født d.14.1.1949. Søn af rektor Humpfrey og Elizabeth Porter, Middlesex England. RP brygmester ved Arthur Guinness Bryggerierne i London. Adresse: Whitmore Road 32, Harrow Middlesex England.

D.1. Alexandra Porter. Født d.1.12. 1976 i London. North London Collegiate School. Medlem af Harrow School for Young Musicians.

D.2. Emma Porter. Født d.29.5.1980 i London. Hesthfield School (GPDST). Medlem af Harrow School for Young Musicians.

Jørgen Larsen	Carl Peder Larsen	Udøbt dreng			
		Jeanne Marie Larsen	Jeremy Harold Johnson		
			Joel Hocken Johnson		
			Jeffery George Johnson	Jesse Paul Johnson	
				Danielle Marie Johnson	
		Paul Henry Carl Larsen			
		Dorothy Lucille Larsen	Dame Harris		
			Brian Harris		
		Patricia Ann Larsen	Kathrine Marie Ldstrom	Laura Jo Ann Lampman	
			Eve Marie Ldstrom	Kathy Allison Simpson	
		Carl Clarence Larsen	Vicky Lynn Larsen	Joshua James Gohring	
				Justine Carissa Gohring	
				Janessa Brittini Gohring	
		Paul James Larsen	Leslie Sue Larsen	Anegela Kris Rose	
				Kristina Lee Rose	
				Letrisha Marie Rose	
				Alicia Sue Rose	
				Austin Mitchell Rose	
		Susan Kay Larsen	Klarissa Kay Pudwill		
		Mary Ann Yvonne Larsen	Kristin Sue Keller	Amanda Kristine Rohde	
				Megan Marie Rohde	
			Laura Lee Keller		
		Julie Reed Keller			
		Gertrude Luella Larsen	Yvonne Louise Thomaier	Mary Ellen Compo	Adela Yvonne Cabral
				Susan Ann Compo	
			Andre Carl Thomaier	Michelle Louise Thomaier	
		Alice Larsen			
Mabel Mildred Larsen	Dorothy Ann Kollmann	Dianne S. Lehner	Eric P. Robinson		
			Dana R. Robinson		
	Nancy C. Lehner	Sahra Whitley Baker			
		Christopher Read Baker			
Udøbt dreng					
Harold Clemens Larsen					
Donald Jørgen Larsen	Larry Duane Larsen				
	Richard Donald Larsen				
	Timothy Kenneth Larsen				
Paul Luther Larsen	William Curtis				
Poul Larsen	Margaret Larsen				
	Morten Larsen				

Den amerikanske del af familien.

Igennem århundreder har min fars forfædre boet på Hindsholm og som man ser af slægtstavlen har de tilmed boet inden for de samme 4 sogne, nemlig Mesinge, Viby, Dalby og Martofte. I 1882 skete der så noget helt uhørt, min fars morbror Carl Peder Larsen, rejste fra Hindsholm til USA og nogle år efter rejste endnu en morbror Poul Larsen afsted. Det var et enormt skridt at tage, en beslutning hvis omfang vi næppe kan fatte idag. De sagde farvel til alle slægtninge, venner og hjemstavnen, sandsynligvis ville de aldrig gense deres kære. Carl Peder besøgte Danmark tre gange efter han udvandrede, sidste gang i 1906. Hans datter Margaret har fortalt mig, at han aldrig siden ønskede at tage til Danmark, idet afskeden med familien havde været for pinagtig. Poul besøgte Danmark en gang. I min barndom hørte jeg en del om mine slægtninge der udvandrede, og for mig lød det som et rent eventyr. Ifølge min far havde de klaret sig overordentligt godt og var ret velhavende. Med stor spænding så jeg da også frem til besøg af tante Charlotte fra USA. Hun besøgte os på Drewsensvej i 1953. Jeg husker en lille sortklædt dame som talte et mærkeligt dansk, det der gjorde størst indtryk var at vi børn fik gaver, jeg fik en flot rød laktaske med et fint lommetørklæde og Anne Birte fik en sølvdollar, hvad de andre fik mindes jeg ikke. Fars kusine Margaret har flere gange besøgt Danmark, sidst i 1987. I 1985-86 skulle min datter Line et skoleår til Minneapolis, Minnesota, USA. Hun fik kontakt med Carl Peder Larsens slægtninge og de modtog hende med den største gæstfrihed bl.a. var hun på en ferie i North Dakota hos min fars fætter Donald Larsen. Donald og hans kone Gertrud og deres søn Larry besøgte Danmark sommeren 1986, vi viste dem Hindsholm og som de senere mange gange har skrevet blev det deres livs store oplevelse. Sommeren 1991 besøgte Flemming, Mads og jeg vores slægtninge i Minnesota og North Dakota og det blev en uforglemmelig oplevelse. Jeg fik så også stillet min nysgerrighed med hensyn til hvordan det gik familien der udvandrede. Mine oplysninger har jeg fra Donalds kone Gertrud, som er meget slægtinteresseret.

A. Jørgen Larsen (11.7.1826-25.2.1902), gårdejer i Midskov. Gift med Gjertrud Andersdatter (10.11.1829-28.2.1896).

B.3. Carl Peder Larsen Født i Midskov d.24.10.1861. Døde i Bismarck, North Dakota, USA d.18.4.1919 og ligger begravet på Union Cemetery i Mandan, North Dakota. Han var allerede som barn teknisk interesseret og blev som voksen ingeniør, han var dog selvlært af profession. Han emigrerede til Minnesota i 1882. Fra 1882 til 1893 boede han i Minneapolis, Minnesota. I starten arbejdede han på en gård og for de penge han sparede sammen tog han til Danmark. Efter besøget i Danmark boede han fra 1893-1903 i Rush City, Minnesota. I 1903 bosatte han sig i Mandan, North Dakota og her arbejdede han indtil sin død som ingeniør på Hughes Power Plant. Under sit besøg i Danmark traf han sin første kone Caroline Selby og de blev gift i Mesinge Kirke. Efter brylluppet returnerede de til USA hvor de bosatte sig i South Dakota. I 1893 fødte CS en søn som dog døde som helt spæd. Hun døde selv kort tid efter. De ligger begge begravet i South Dakota. I 1895 giftede CPL sig

for anden gang. Hans kone Hannah Westlund (1875-1906) kom fra Sverige. Den 8.10.1909 giftede han sig for tredje gang. Hans sidste kone Hannah Fryklund (d.13.6.1877-18.12.1826) var fra Wisconsin, USA.

C.1.1.(første barn af 1.ægteskab) Udøbt dreng. Født og død i South Dakota 1893.

C.1.2. Carl Clarence Larsen Født d. 14.12.1896 i Rush City, Minnesota. Død i Mandan 25.3.1962. Gift d.3.9.1922 i Mandan med Marie Kollmann fra Illinois, født 9.4.1897. MK havde en uddannelse som sygeplejerske og CCL traf hende da han i efteråret 1921 var indlagt på hospitalet med influenza og en dobbeltsidig lungebetændelse. CCL kom i 1903 sammen med sine forældre til Mandan, North Dakota. Fra 1910-12 gik han på High School i Bismarck, North Dakota, efterfulgt af en uddannelse på Business School. Med sin far som lærermester blev han uddannet til maskiningeniør. Han var ansat som cheffingeniør ved Hughes Electric Co. til 1923. I 1923 startede han sit eget firma The Lignite Combustion Engineering Co. (brunkuls forbrænding), som han var leder af indtil sin død. Firmaet blev et aktieselskab i 1931. Da "the furnace blast stoker" (højovns fyr?) blev introduceret i 1935, mente CCL at han kunne forbedre dette. Han opfandt the Larsen Stoker, som blev produceret af hans firma. opfindelsen blev patenteret i 1936. CCL var i mange år medlem og præsident for Rotary Club og af Bismarck Toastmasters Club, samt i en årrække direktør for North Dakota Society of Professional Engineers.

D.1. Jeanne Marie Larsen Født i Bismarck North Dakota 19.6.1923. Gift i Bismarck, N.D. 1951 med Harold Johnson. Ægteskabet opløst. Gift anden gang 11.2.1977 med Tom Winther.

E.1. Jeremy Harold Johnson Født i Dayton, Ohio 3.1.1952. Gift med Kimberly Elizabeth Hamilton.

E.2. Joel Hocken Johnson Født i Bismarck, North Dakota 11.9.1953.

E.3. Jeffery George Johnson Født i Sacramento, Californien 4.12.1955. Gift 5.8.1977 med Marlyn Heinert.

F.1. Jesse Paul Johnson Født i Rapid City, South Dakota 3.4.1984. Død samme dag.

F.2. Danielle Marie Johnson Født i Rapid City, South Dakota 2.10.1986.

D.2. Paul Henry Carl Larsen Født i Bismarck, North Dakota 2.2.1924. Død 1928.

D.3. Dorothy Lucille Larsen Født i Bismarck, North Dakota 1.8.1927. Gift i Bismarck, North Dakota 1949, med Roger Harris, født 2.11.1924 fra Coy Arkansas.

E.1. Dane Harris Født 29.6.1954 i East Alton, Illinois.

E.2. Brian Harris Født 22.9.1957 i East Alton, Illinois. Gift i 1985 med Sarah Sears.

Karl Peder Larsen Hannah Fryklund

Poul Larsen Charlotte Willsbæk

D.4. Patricia Ann Larsen Født 18.10.1930 i Bismarck, North Dakota. Gift i Bismarck ,N.D. 1950 med Kermit Lidstrom, født 5.4.1930.

E.1.Kathrine (Kathy) Marie Lidstrom Født 16.4.1952. Gift 1972 med Joseph Ditaranto. Ægteskabet opløst 1976. 1978 gift med læge James Lampman. Arbejder som rheumatolog på hospital i Bismarck, N.Dk.

F.1.Laura Jo Ann Lampman Født 26.7.1979.

E.2.Eve Marie Lidstrom Gift 1975 med Richard Carlisle. Ægteskabet opløst. Gift anden gang 1979 med Brian Funaro. Ægteskabet opløst. Gift tredje gang 1984 med Robert Lowell Simpson

F.1. Katie Allison Simpson Født 24.12.1985.

D.5. Paul James Larsen Født 31.1.1934 i Bismarck, North Dakota. Gift i 1954 med June Peterson.

E.1. Vicky Lynn Larsen Født i Fargo, North Dakota 30.12.1955. Gift 10.5.1980 med Wayne Gohring.

F.1. Joshua James Gohring Født 26.9.1982.

F.2. Justine Carissa Gohring Født 29.10.1984.

F.3. Janessa Brittni Gohring Født 9.2.1987.

E.2. Leslie Sue Larsen Født 5.4.1958 i Okinawa. Gift 1976 med Michell (Mitch) Rose, født 20.1.1957 i Bismarck, North Dakota.

F.1. Angela Kris Rose Født 4.2.1977 i Bismarck, North Dakota.

F.2. Kristina Lee Rose Født 31.10.1978 i Bismarck, North Dakota.

F.3. Letrisha Marie Rose Født 16.5.1981 i Fargo, North Dakota.

F.4. Alicia Sue Rose Født 13.12.1983 i Bismarck, North Dakota.

F.5. Austin Mitchell Rose Født 25.4.1985 i Bismarck, North Dakota.

E.3. Susan Kay Larsen Født 27.11.1960 i Wichita Falls, Texas. Gift 15.8.1980 med Timothy Pudwill.

F.1. Klarissa Kay Pudwill Født 5.11.1986.

D.6. Mary Ann Yvonne Larsen Født 9.2.1938 i Bismarck, North Dakota. Gift i 1959 med dr. Reed T. Keller, født 26.5.1938.

E.1. Kristin Sue Keller Født 30.12.1959. Gift 18.6.1983 med Raymond Albert Rohde.

F.1. Amanda Kristin Rohde Født 3.10. 1984.

F.2. Megan Marie Rohde Født 19.12.1985.

E.2. Laura Lee Keller Født 1.11.1963. Bor sammen med Gregg Bates.

E.3. Julie Reed Keller Født 19.12.1966.

C.2.2. Gertrude Luella Larsen Født 15.9.1900. Gift 1923 med Frederick Thomaier, født 1892 død 1950.

D.1. Yvonne Louise Thomaier Født 1923 i Fargo, North Dakota. Død i 1971. Gift i 1946 med Leroy Compo, født i 1921, død 26.8.1978. I 1976 giftede L.C. sig med Helen Bagnoli.

E.1. Mary Ellen Compo Født i 1950. Gift med Arthur Cabral.

F.1. Adela Yvonne Cabral Født 28.11.1985.

E.2. Susan Ann Compo Født 1955.

D.2. Andre Carl Thomatier Født 1926 i Fargo, North Dakota. Gift 1952 med Audrey Norman, født 1927.

E.1. Michelle Louise Thomatier Født 1960.

C.3.2. Alice Larsen Født 1902, død 1902.

C.4.2. Mabel Mildred Larsen Født 1.1.1904. Gift 1924 med Hermann Kollmann, født 26.11.1901, død 15.4. 1982.

D.1. Dorothy Ann Kollmann Født 2.5.1927. Gift 10.1.1946 med Leonard R. Lehner, født 22.5.1923.

E.1. Dianne S. Lehner Født 31.1.1947 i Lincoln, Illinois. Gift 28.12.1967 med Richard P. Robinson, født 22.12.1942 i Seabring, Florida. Ægteskabet opløst. Gift anden gang 15.4.1984 med William. F. Breen, Troy, New York.

F.1. Eric P. Robinson Født 16.8.1968.

F.2. Dana R. Robinson Født 29.9.1969.

E.2. Nancy C. Lehner Født d.20.1.1949 i Lincoln Illinois. Gift 14.6.1970 med Jonathan R. Baker, Sioux City, Iowa, født 17.4.1949.

F.1. Sarah Whitney Baker Født 4.4.1977 i Lynchburg, Vancouver.

F.2. Christopher Read Baker Født 29.11.1980 i Lincoln, Illinois.

F.3. Laura Whitney Baker Født 24.9.1983 i Lincoln, Illinois.

E.3. Randy Sue Lehner Født 13.3.1956 i Lincoln, Illinois. Gift 19.1.1973 med Rodger W. Payne, født 28.2.1953 i Lincoln, Illinois.

F.1. Michael C. Payne Født 31.7.1973.

F.2. Brandy N. Payne Født 4.1.1976.

F.3. Brittney N. Payne Født 25.12.1977.

F.4. Mark Baik Født 14.12.1979 i Seoul, Korea. Adopteret.

F.5. Bethany A. Payne Født 25.5.1984.

E.4. Richard Todd Lehner Født 13.10.1961 i Lincoln, Illinois. Gift 9.9.1983 med Dianne Novak født 30.3.1962 i St.Louis, Missouri.

D.2. Søn dødfødt. Moderen (Mabel) døde under fødslen.

C.1.3. Harold Clemens Larsen Født 15.7.1910, død 20.7.1910.

C.2.3. Donald Jørgen Larsen Født 23.7.1911 i Bismarck, North Dakota. Gift 29.8.1940 med Gertrude Emilie Oster født 24.3.1915 i Beulah, North Dakota. Han passede igennem mange år biografen i Bismarck, N.Dk. Da ejeren af biografen døde testamenterede hun hele sin formue samt biografen til DL. DL kunne herefter få opfyldt et stort ønske, nemlig at besøge bl.a. Danmark. Denne rejse var sommeren 1986, og rejsens helt store oplevelse blev et besøg på hans fars fødeegn, Midskov, Hindsholm.

D.1. Larry Duane Larsen Født 15.1.1942 i Bismarck, North Dakota. Historielærer på High School i Williston, North Dakota.

D.2. Richard (Dick) Donald Larsen Født 11.5.1944 i Bismarck, North Dakota. Gift 18.10.1975 med Kathryn Marie Huckstep født 26.2.1944 i Portland, Oregon. RL arbejder som salgsdirektør i et tefirma i Portland Oregon.

D.3. Timothy (Tim) Kenneth Larsen Født 20.7.1948 i Bismarck, North Dakota. Uddannet som grafisk designer, og har sit eget firma designfirma i Minneapolis, Minnesota.

C.3.3. Paul Luther Larsen Født 18.10.1913 i Bismarck, North Dakota. Død 10.2.1988 i Bismarck. Gift med Adeline Vossler født 21.2.1911 fra Elgin, North Dakota. Arbejdede hele sit liv som blikkenslager i Bismarck.

D.1. William (Bill) Curtis Født 4.3.1946. Adopteret.

B.5. Poul Larsen Født i Midskov 24.4.1867. Døde i San Francisco Californien, USA, den 13.11.1951. Han emigrerede til Rush City i USA i 1890-erne, og her fik han arbejde som ingeniør på en stor melfabrik. Senere flyttede han sammen med sin bror til Mandan, North Dakota. I 1906 besøgte PL Danmark og her traf han i Mesinge dyrlæge Langes niece Charlotte Wilsbæk (12.4.1884-19.4.1960) fra Næstved som var på ferie. De blev gift i Mesinge Kirke. Kort efter brylluppet vendte de tilbage til USA. Da PL blev pensioneret flyttede familien til Californien.

C.1. Margaret Larsen Født i Minnesota d.23.6.1912. Flyttede sammen med sin forældre til San Francisco omkring 1950. Giftede sig med Harry Dunn (død 1987) fra Nevada City, Californien. Hans forældre kom sammen med guldgraverne hertil. De etablerede en købmandshandel hvor de bl.a. handlede med guld. Margaret har fortalt at hun stadig har vægt og lodder som blev brugt ved guldhandlen. HD var forretningsmand. Margaret bor stadig i Nevada City. Byen er i dag lavet om til museumsby, hvor alt er fredet.

C.2. Morten Larsen Født i Minnesota d.27.7.1914. Død i San Francisco d.16.1.1971. Ugift forretningsmand.

1. Karl Fischer Hansen	2. Hans Peder Hansen	4. Hans Hansen	8. Hans Jensen Fischer	16. Jens Hansen Flsker	32. Hans Nielsen
					33. Erngott Jensdatter
			17. Karen Hansdatter	34. Hans Lauritsen	
				35. Ursula Poulsdatter	
			18. Hans Poulsen	36. Poul Hansen	
		9. Kirsten Hansdatter	37. Johanne Pedersdatter		
			38. Niels Jensen		
		5. Ane Larsdatter	10. Lars Jensen	20. Jens Rasmussen	40. Rasmus Jensen
					41. Maren Nielsdatter Bull
				21. Johanne Poulsdatter	42. Poul Hansen
	11. Karen Hansdatter			43. Johanne Pedersdatter	
			22. Hans Christensen		
	3. Gertrud Johanne Sofie Larsen	6. Jørgen Larsen	12. Lars Jørgensen	23. Johanne Pedersdatter	46. Peder Andersen
					47. Johanne Nielsdatter
			24. Jørgen Larsen	48. Lars Kristensen	
				49. Maren Petersdatter	
			25. Lisbeth Hansdatter		
		13. Johanne Andersdatter		26. Anders Poulsen	
			27. Gertrud Pedersdatter		
		7. Gertrud Andersdatter	14. Anders Poulsen		

32 Hans Nielsen	64 Niels Hansen
	65 Maren Nielsdatter

34. Hans Lauritsen Fisker	68. Laurits Hansen	136. Hans Tømmermand				
		137. Anne Lauritsdatter	274. Laurits Pedersen			
			275. Anne Sørensdatter	550. Søren Andersen		
				551. Maren Rasmusdatter Black	1102. Rasmus Madsen Black	
	69. Anne Rasmusdatter					

35. Ursula Poulsdatter	70. Poul Rasmussen	140. Rasmus Poulsen
		141. Ursula Andersdatter
	71. Karen Hansdatter	
37. Johanne Pedersdatter	74. Peder Hansen Ladefoged	
	75. Karen Jørgensdatter	150. Jørgen Madsen
		151. Karen Rasmusdatter
38. Niels Jensen	76. Jens Andersen	
	77. Mette Larsdatter	154. Lars Stephansen
		155. Boel Poulsdatter
39. Ane Andersdatter	78. Anders Nielsen Munch	156. Niels Munch
		157. Anna
	79. Gjertrud Pedersdatter	
41. Maren Nielsdatter Bull	82. Niels Hansen Bull	164. Hans Nielsen Bull
		165.
	83. Johanne Madsdatter	166. Mads Nielsen
		167. Karen Frandsdatter
43. Johanne Pedersdatter	86. Peder Hansen Ladefoged	
	87. Karen Jørgensdatter	
46. Peder Andersen	92. Anders Pedersen	
	93. Anna Andersdatter	

1. **Karl Fischer Hansen.**
Født d. 27.9.1904 på gården Eskelund, Mesinge.
Død d. 11.10.1983 i Odense.
Lærer i Odense.
Gift d. 28.10.1930 i Thomas Kingo kirke, Odense, med Eva Mouritze Matthiessen.
Børn: Hans Ebbe Fischer Hansen født d. 16.10.1931.
Ib Fischer Hansen født d. 17.9.1933.
Jens Peder Fischer Hansen født d. 26.1.1936.
Jørgen Aage Fischer Hansen født d. 15.1.1937.
Anne Birthe Fischer Hansen født d. 28.6.1940.
Karen- Margrethe Fischer Hansen født d. 17.2.1947.
Gertrud Fischer Hansen født d. 12.1.1949.

2. **Hans Peder Hansen.**
Født d. 7.1.1867 på gården Eskelund, Mesinge.
Død d. 20.12.1919 i Mesinge.
Gårdejer i Mesinge (Eskelund).
Gift d. 17.7.1896 i Mesinge kirke med
3. **Gertrud Johanne Sofie Larsen.**
Født d. 19.9.1871 i Midskov, Mesinge sogn.
Død d. 31.12.1943 i Mesinge.
Børn: Hans Jørgen Hansen født d. 8.4.1897.
Ane Gjertrud Hansen født d. 8.4.1897.
Ingeborg Hansen født d. 20.5.1899.
Karl Fischer Hansen født d. 27.9.1904.

4. **Hans Hansen.**
Født d. 30.8.1822 på Fiskergården, Salby, Mesinge sogn.
Død d. 29.4.1880 i Mesinge.
Gårdejer i Mesinge (Eskelund).
Gift d. 31.5.1851 i Mesinge kirke med
5. **Ane Larsdatter.**
Født d. 18.8.1828 på gården Eskelund, Mesinge.
Død d. 20.7.1908 i Mesinge.
Børn: Karoline Kirstine Hansen født d. 3.1.1852.
Karen Hansen født d. 15.2.1854.
Hansine Laurine Hansen født d. 3.8.1856.
Hans Laurits Hansen født d. 7.2.1861.
Johanne Hansen født d. 22.6.1863.
Kirsten Hansen født d. 1.11.1865.
Hans Peder Hansen født d. 7.1.1867.

6. Jørgen Larsen.
Født d. 11.7.1826 i Midskov, Mesinge sogn.
Død d. 25.2.1902 i Midskov, Mesinge sogn.
Gårdejer i Midskov.
Gift d. 3.11.1855 i Mesinge kirke med
7. Gertrud Andersdatter.
Født d. 10.11.1829 Midskovgård, Mesinge sogn.
Død d. 28.2.1896 i Midskov, Mesinge sogn.
Børn: Laurits Larsen født d. 11.1.1857.
Anders Larsen født d. 25.9.1859.
Carl Peder Larsen født d. 24.10.1861.
Niels Christian Larsen født d. 16.1.1864.
Poul Larsen født d. 24.4.1867.
Morten Larsen født d. 19.9.1869.
Gertrud Johanne Sofie Larsen født d. 19.9.1871.
8. Hans Jensen Fischer.
Født d. 28.12.1768 på Fiskergården, Salby, Mesinge sogn.
Død d. 10.3.1843 i Salby, Mesinge sogn.
Gårdfæster Fiskergården, Salby.
Gift d. 22.10.1813 i Mesinge kirke med
9. Kirsten Hansdatter.
Født d. 29.9.1782 i Salby, Mesinge sogn.
Død d. 13.6.1875 i Salby, Mesinge sogn.
10. Lars Jensen.
Født d. 29.3.1778.
Død d. 24.9.1852 i Mesinge.
Gårdfæster i Mesinge.
Gift d. 3.4.1819 i Mesinge kirke med
11. Karen Hansdatter.
Født d. 14.3.1798 i Salby, Mesinge sogn.
Død d. 7.4.1841 i Mesinge.
Børn: Ane Larsdatter.
Johanne Larsdatter.
12. Lars Jørgensen.
Født d. 30.9.1787.
Gårdfæster i Midskov, Mesinge sogn.
13. Johanne Andersdatter.
Født 1798.
14. Anders Poulsen.

16. Jens Hansen Fisker.
Født d. 10.10.1734
Død d. 12.1.1820 i Salby, Mesinge sogn.
Gårdfæster Fiskergården, Salby.
Gift d. 18.11.1764 i Mesinge kirke med
17. Karen Hansdatter.
Født 1745
Død d. 16.1.1820
18. Hans Poulsen.
Født 1748
Død d.2.9.1839 i Salby, Mesinge sogn.
Gårdfæster i Salby.
Gift d. 29.3.1770 i Mesinge kirke med
19. Karen Nielsdatter.
Født 1746
Død d.25.2.1800.
20. Jens Rasmussen.
Født d. 21.2.1742 i Mesinge.
Død d. 27.1.1800 i Mesinge.
Gårdfæster i Mesinge.
Gift d. 22.6.1777 i Mesinge kirke med
21. Johanne Poulsdatter.
Født d. 14.10. 1750.
Død d. 21.2.1819.
Børn: Lars Jensen født 29.3.1778.
Maren Jensdatter født 1771
Karen Jensdatter født 1785
Sidsel Jensdatter født 1788
Johanne Jensdatter født 1794.
22. Hans Christensen.
Født 1751.
Død d. 21.1.1829 i Nordskov, Stubberup sogn.
Gårdfæster i Nordskov.
Gift d. 23.8.1792 i Stubberup kirke med
23. Johanne Pedersdatter.
Født d. 6.2.1753.
Død d. 11.7.1805.

24. Jørgen Larsen.

Født 17.8.1760.

Gårdfæster i Midskov, Mesinge sogn.

Gift med

25. Lisbeth Hansdatter.

26. Anders Poulsen.

Født 1765 i Dalby.

Død d. 22.7.1844 i Midskov, Mesinge sogn.

Gårdfæster i Midskov.

Gift med

27. Gertrud Pedersdatter.

32. Hans Nielsen.

Født d.10.4.1699

Død d. 22.2.1750 i Måle, Viby sogn.

Gårdfæster i Måle.

Gift d. 14.5.1731 i Viby kirke med

33. Erngott Jensdatter.

Født 1702

Død d. 25.1.1781.

34. Hans Lauritsen Fisker

Født 1709 i Maale, Viby sogn.

Døbt d. 13.2.1709.

Begravet d. 14.12.1766 i Salby, Mesinge sogn.

Hans Lauritsen Fisker fæstede d. 3.4.1741 " den gård i Salby, som Lars Madsen Kiempe godvillig har opladt for ham". Gårdens hartkorn var 10 Tdr. 4 Skp., og den årlige landgilde androg 6 Tdr.byg og 3 Tdr. havre samt 1 Rdlr. i fårenødspenget og 1 Rdlr. i Landgildepenget. Boets Værdi blev opgjort ti ialt 264 Rdlr. 4 Mk. 5 Sk., hvorimod udgifterne beløb sig til 261 Rdlr. 2.Mk.

(Hverringe Gods Skifteprotokol)

Gift d.4.11.1740 i Viby kirke med

35. Ursula Poulsdatter.

Døbt d. 18.12.1712, Salby, Mesinge sogn.

Begravet d. 19.11.1763, Mesinge.

Børn: Lars Hansen Fisker født 1744

Karen Hansdatter født 1745

Anne Hansdatter født 1748

80.

36. Poul Hansen.
Født 1707
Død d. 9.12.1767.
Gift 1746 med
37. Johanne Pedersdatter.
Født 1.7.1725.
Død 1788.
38. Niels Jensen.
Født 1707.
Død d. 20.4.1758 i Midskov, Mesinge sogn.
Gårdfæster i Midskov.
Gift 1745 med
39. Ane Andersdatter.
Født d. 6.1.1718.
Død d. 27.12.1800.
40. Rasmus Jensen.
Født 1712
Død 9.6.1754 i Mesinge
Gårdfæster i Mesinge.
Gift d. 18.6.1738 med
41. Maren Nielsdatter Bull.
Født d. 12.5.1715.
Død d. 7.8. 1753.
42. Poul Hansen.
Født 1707.
Død d. 9.12.1767.
Gårdfæster i Salby, Mesinge sogn.
Gift 1746 med
43. Johanne Pedersdatter.
Født d. 1.7.1725.
Død 1788.
Børn: Hans Poulsen født 1748
Johanne Poulsdatter født d.14.10.1750.
46. Peder Andersen.
Født 1725.
Død d. 27.8.1798 Martofte, Stubberup sogn.
Gårdfæster i Stubberup.
Gift d. 15.2.1761 i Stubberup kirke med
47. Johanne Nielsdatter.
Født 1731
Død d. 14.7.1795.

48. Lars Kristensen.
Gift med
49. Maren Petersdatter.

64. Niels Hansen.
Født 1657.
Død d. 10.2.1743.
Gårdfæster i Måle.
Gift med
65. Maren Nielsdatter.
Død 1744

68. Laurits Hansen (Tømmermand)
Født 1678 i Maale, Viby sogn
Begravet d.17.6.1714 i Viby.
Trolovet d. 9.4.1708.
Gift d. 22.7.1708 i Viby kirke med
69. Anne Rasmusdatter.
Fra Jylland.

70. Poul Rasmussen.
Født 1684
Død d. 17.3.1749 i Hersnap, Dalby sogn
Begravet d.15.4.1749.

*Gårdfæster, først i Salby, Mesinge sogn, og senere i Hersnap, Dalby sogn.
Af skiftet der blev afholdt efter Poul Rasmussen, fremgår at han foruden enken
efterlod sig børnene: Ursula Poulsdatter, gift med Hans Lauritsen (Fisker) i
Salby, og Sidsel Poulsdatter, gift med gårdmand Anders Jensen, ligeledes i
Salby.*

*Afboets værdier kan nævnes: 1 gåsebænk, 1 spinderok og 1 fyrrehelkiste med lås
og nøgle.*

Af besætning var der: 1 ko, 2 får, 2 gamle gæs og en gase.

Det fattige bo opgjordes til en værdi af 26 Rdlr. 12 Sk.

Gift d. 8.11.1711 i Mesinge kirke med

71. Karen Hansdatter.
Født 1680
Død d. 1.2.1767.
Børn: Ursula Poulsdatter født 1712
Sidsel Poulsdatter

74. Peder Hansen Ladefoged.
Født 1684.
Død d. 11.10.1733.
Gift med
75. Karen Jørgensdatter.
Født d. 19.1.1695
Død. d. 31.12.1774.

76. Jens Andersen.
Død August 1729 i Snave.
Gårdfæster Snave, Viby sogn
Gift med
77. Mette Larsdatter.
Født d. 13.8. 1682.
Død d. 3.8.1757.
78. Anders Nielsen Munch.
Født 1686.
Død d. 20.3.1765.
Gift med
79. Gjertrud Pedersdatter.
Født 1681.
Begravet d. 22.5.1729.
82. Niels Hansen Bull.
Født 1680.
Død d. 17.6.1758 i Mesinge.
Gårdfæster i Mesinge.
Gift med
83. Johanne Madsdatter.
Født 1684.
Død 1764.
86. Peder Hansen Ladefoged.
Født 1684
Død d. 11.10.1774.
Gift med
87. Karen Jørgensdatter.
Født d. 19.1.1696
Død d. 31.2.1774.
92. Anders Pedersen.
Født 1690.
Død d. 29.3.1736.
Gårdfæster i Martofte, Stubberup sogn.
Gift med
93. Anna Andersdatter.
Født 1696
Død d. 18.4.1737.

136. Hans Tømmermand.
Født 1646.
Død 1717 i Maale, Viby sogn.
Begravet 13.6.1717 i Viby.
Gårdfæster i Maale
Gift med
137. Anne Lauritsdatter.
Født 1649 i Maale, Viby sogn.
Begravet d.15.3.1715 i Viby.
140. Rasmus Poulsen.
Født 1637.
Død d.25.3.1688.
Gårdfæster i Salby, Mesinge sogn.
Gift med
141. Ursula Andersdatter.
Født 1644
Død d. 10.4.1703.
150. Jørgen Madsen.
Født 1656 i Mesinge
Død d. 24.7.1726.
Gift 1696 med
151. Karen Rasmusdatter.
Født 1661.
Død d. 2.7.1731.
154. Lars Stephansen.
Død ca 1690
Gårdfæster i Stubberup sogn.
Gift med
155. Boel Poulsdatter.
Født d. 12.2.1648.
Død ca 1680.
156. Niels Munch.
Gårdfæster i Midskov, Mesinge sogn.
Gift med
157. Anna.
Født 1649
Død d. 6.5.1716.

164. Hans Nielsen Bull.
Født 1646 i Mesinge.
Død d. 16.1.1709.
Gift med
165.
Født 1634
Død d. 7.12.1718.
166. Mads Nielsen.
Født 1655.
Død d. 31.5.1735 i Taarup, Mesinge sogn.
Gift med
167. Karen Frandsdatter.
Født 1657.
Død 15.5.1735.
274. Laurits Pedersen.
Født 1614.
Begravet d. 8.2.1696 i Viby
Gårdfæster i Maale. Står i skøde, dateret d.1.5.1662, på Hverringe gods opført som fæster af gård i Maale.
Gift med
275. Anne Sørensdatter.
Fra Davinde Vandmølle.
550. Søren Andersen.
Født omkring 1580.
Død 1638.
Møller i Davinde Vandmølle, Davinde sogn.
Gift med
551. Maren Rasmusdatter Black.
Fra Lavindsgård, Rønninge sogn.
Børn: Karen Sørensdatter.
Inger Sørensdatter.
Maren Sørensdatter.
Anne Sørensdatter.
Anders Sørensen.

1102. Rasmus Madsen Black.

Død september 1638 i Rønninge sogn.

Fæstede 1606 en gård i Åsum, og samme år gav han afkald på videre arv efter sin sal. mor, Bodil Blackis i Åsum. Omkring 1626 flyttede han fra Åsum til Lavindsgård i Rønninge sogn.

Børn: Maren Rasmusdatter Black.

Henrik Rasmussen.

Hans Rasmussen.

Anders Rasmussen.

2205. Bodil Blackis.

Et par noter om slægten Black!

Slægtens oprindelse er noget dunkel. En gammel våbenbog fra 1787 nævner to slægter af dette navn og beskriver tillige to sigillier, knyttet til navnet Black. Her skelner man imellem en formodet urdansk slægt, og meddeler forfatteren: "Det er uvist, om dette våben tilhører forræderen Black, som 1086 forårsagede Knud den Helliges død, eller en nyere Peder black, som nævnes af Huitfeldt ved året 1532, Fol.1391, idit.in.Fol."

En anden holstensk familie nævnes i Siebmachers Våbenbog. I Året 1504 nævner Dronning Kristinas regnskabsbog en Mattis Black, der er svend hos Otto Porsfeldt og Erik bille på Næsbyhoved Slot. I 1532 er der en Hans Mattsen Black, foged på Sct. Knuds Kloster. I 1555 dør en på den tid højt anset humanist og digter, Niels Black. En Broder til denne, Hans Black, kannik ved Domscolen I Roskilde, nævnes også som en betydelig humanist i 1543. I det 17de og 18de århundrede træffer vi adskillige borgere i Odense af dette navn, og en række fæstebønder af slægten finder vi samtidig i Fraugde og Marslev Sogn.

Kildeangivelse til slægten Black:

Bjørn slægten. Mesinge sogns lokalhistoriske arkiv.

Hans Fischer Hansen har noteret, at forfædrene i Maale boede i en gård, hvor fiskerne satte deres redskaber ind, derfor fik den tilnavnet Fiskernes Gård, siden flyttede de Fiskergården til Salby.

Fra slægtgårdsarkivet vedrørende gården Eskelund I Mésinge.

Folketælling Mésinge 1911:

Hans Peter Hansen, født 7.1.1867 i Mésinge, gift, husfar, gård-og teglværksejer.
Gertrud Johanne Sofie Hansen, f.Larsen, født 19.9.1871 i Mésinge, husmor, gift.
Ingeborg Hansen, født 20.5.1899 i Mésinge, barn.
Karl Fischer Hansen, født 27.9.1904 i Mésinge, barn.
Karl Sofus Gerhard Andersen, født 2.6.1882 på Frederiksberg, ugift, tjenestekar.
Jørgen Peter Hansen, født 29.3.1890 i Nordrup, ugift, tjenestekar.
Svend Rasmussen, født 4.12.1895 i Mésinge, ugift, tjenestekar.
Ane Ingeborg Christensen, født 17.12.1895 i Mésinge, ugift, tjenestepige.
Anna Kamilla Hansen, født 10.4.1896 i Viby, Odense Amt, ugift, tjenestepige.

Folketælling Mésinge 1901:

Hans Peter Hansen, født 7.1.1867 i Mésinge, gift, husfar, gård-og teglværksejer.
Gertrud Johanne Sofie Hansen, født 19.9.1871 i Mésinge, gift, husmor.
Ingeborg Hansen, født 20.5.1899 i Mésinge, barn.
Ane Hansen, født 10.5.1827 i Mésinge, enke, mor, aftægt.
Peder Kristian Pedersen, født 10.1.1878 i Revninge, ugift, tyende ved landbrug.
Peder Kristian Nielsen, født 8.5.1884 i Kolding, tyende ved landbrug.
Maren Rasmussen, født 24.6.1883 i Mésinge, ugift, tyende.
Anna Nielsen, født 10.9.1885 i Mésinge, ugift, tyende.
Rasmus Rasmussen, født 26.9.1885 i Mésinge, ugift, tyende.

Folketælling i Mésinge 1890:

Ane Larsen, 61, enke, født i Mésinge, husmor, agerbrug.
Hans Peder Hansen, 23, ugift, født i Mésinge, søn, avlsbestyrer.
Karen Edvardine Pedersen, 19, ugift, født i Munkebo, tjenestepige.
Anna Gustava Nielson, 28, ugift, født i Halmstad, Sofienberg, tjenestepige.
Lars Peder Andersen, 20, født i Dalby, tjenestekar.
Knud Andersen, 14, født i Mésinge, dreng.

Folketælling i Mésinge 1880:

Hans Hansen, 56, gift, født i Mésinge, husfar, gårdejer.
Ane Larsdatter, 52, gift, født i Mésinge, hans hustru.
Lauritz Hansen, 18, født i Mésinge, deres barn.
Hans Peder Hansen, 13, født i Mésinge, deres barn.
Kirstine Hansen, 15, født i Mésinge, deres barn.
Mette marie Olsen, 20, ugift, født i Drigstrup, deres tyende.
Hans Jensen, 21, ugift, født i Viby, Odense Amt, deres tyende.
Hans Jacob Larsen, 15, født i Viby, Odense Amt, deres tyende.

Folketælling i Mésinge 1870:

Hans Hansen, 47, gift, født i Mésinge, husfar, gårdmand.
Ane Larsen, 42, gift, født i Mésinge, husmor.
Karen Hansen, 15, født i Mésinge, barn.
Hansine Laurine Hansen, 13, født i Mésinge, barn.
Hans Lauritz Hansen, 8, født i Mésinge, barn.
Kirstine Hansen, 5, født i Mésinge, barn.
Hans Peder Hansen, 3, født i Mésinge, barn.
Larsine Madsen, 34, ugift, født i Viby, tyende.
Anders Markvarsen, 27, ugift, født i Stubberup, arbejdskar.
Johan Christian Rasmussen, 62, ugift, født i Kværndrup, røgter.

Folketælling Møsinge 1860:

Hans Hansen, 38, gift, født i Møsinge, husfar.
Ane Larsdatter, 33, født i Møsinge, deres barn.
Karen Hansen, 6, født i Møsinge, deres barn.
Hansine Laurine Hansen, 4, født i Møsinge, deres barn.
Lars Poulsen, 27, ugift, født i Møsinge, tyende.
Hans Poulsen, 22, født i Møsinge, tyende.
Frands Andersen, 20, født i Dalby, tyende.
Jens Madsen, 15, født i Munkerup, tyende.
Margrethe Jønsine Larsen, 24, ugift, født i Munkøbo, tyende.
Anne Johansen, 21, ugift, født i Dalby, tyende.

Folketælling Møsinge 1850:

Lars Jensen, 72, enkemand, født i Møsinge, gårdmand, husfar.
Anne Larsdatter, 23, ugift, født i Møsinge, hans barn.
Johanne Larsdatter, 19, ugift, født i Møsinge, hans barn.
Jens Andersen, 25, ugift, født i Møsinge, tyende.
Jens Jensen, 16, født i Kørteminde, tyende.
Lene Poulsdatter, 22, ugift, født i Dalby, tyende.
Niels Larsen, 29, ugift, født i Møsinge, tyende, tjente her, da han efterfulgte indkaldelse til krigstjeneste.

Folketælling i Møsinge 1845:

Lars Jensen, 67, enkemand, født i Møsinge, gårdmand.
Ane Larsdatter, 18, ugift, født i Møsinge, hans barn.
Johanne Larsdatter, 14, født i Møsinge, hans barn.
Hans Andersen, 32, ugift, født i Møsinge, tyende.
Frands Hansen, 30, ugift, født i Møsinge, tyende.
Jens Sørensen, 16, født i Møsinge, tyende.
Elisabeth Pedersdatter, 31, ugift, født i Møsinge, tyende.
Karen Nielsdatter, 20, ugift, født i Møsinge, tyende.

Folketælling i Møsinge 1840:

Lars Jensen, 62, gift, gårdmand.
Karen Hansdatter, 41, gift, hans kone.
Ane Larsdatter, 13, deres barn.
Johanne Larsdatter, 9, deres barn.
Hans Andersen, 27, ugift, tyende.
Niels Larsen, 20, ugift, tyende.
Jens Larsen, 17, ugift, tyende.
Mette Andersdatter, 21, ugift, tyende.
Karen Nielsdatter, 16, tyende.

Folketælling Møsinge 1834:

Lars Jensen, 57, gift, fæster.
Karen Hansdatter, 38, gift, hans kone.
Ane Larsdatter, 7, deres barn.
Johanne Larsdatter, 3, deres barn.
Peder Andersen, 33, ugift, tyende.
Rasmus Johansen, 26, ugift, tyende.
Søren Jacobsen, 18, ugift, tyende.
Anne- Marie Thommasdatter, 37, ugift, tyende.

Folketælling i Møsinge 1801:

Johanne Poulsdatter, husmor, 50, enke efter 1. ægteskab, bondekone, gårdbeboer.
Lars Jensen, hendes barn, 23 ugift.
Maren Jønsdatter, hendes barn, 20, ugift.
Marius Jensen, hendes barn, 10.
Karen Jønsdatter, hendes barn, 16.
Sidsel Jønsdatter, hendes barn, 13.
Johanne Jønsdatter, hendes barn, 7.
Anders Mariussen, tyende, 30, gift.
Jens Larsen, tyende, 20, ugift.

Folketælling i Møsinge 1787:

Jens Rasmussen, husbonde, 46, i 1. ægteskab, bonde og gårdbeboer.

Johanne Povelsdatter, madmor, 36, i 2. ægteskab.

Kirsten Larsdatter, barn i 1. ægteskab, 13.

Johanne Larsdatter, barn af 1. ægteskab, 12.

Lars Jønsen, barn af 2. ægteskab, 10.

Maren Jønsdatter, barn af 2. ægteskab, 7.

Karen Jønsdatter, barn af 2. ægteskab, 3.

Hans Jønsen, tyende, 22, ugift.

Hans Jønsen, tyende, 19.

Morten Knudsen, tyende, 15.

Anna Johansdatter, tyende, 21, ugift.